

Ôm Tim Anh Bỏ Chạy

Contents

Ôm Tim Anh Bỏ Chạy	1
1. Chương 1: Cơn Say Nắng	1
2. Chương 2: Thiếu Gia	4
3. Chương 3: Ngày Mưa	8
4. Chương 4: Heo Boo Và Vịt Bông	12
5. Chương 5: Tình Bạn	19
6. Chương 6: Những Cảm Xúc Chưa Kịp Gọi Tên	23
7. Chương 7: 4-5683-968 I-love-you	26
8. Chương 8: Liệu Nắng Và Mưa Có Thể Giao Nhau Vào Một Ngày Nào Đó Không?	28
9. Chương 9: Thất Tình	34
10. Chương 10: Say Rượu	41
11. Chương 11: Tam Giác Tình Yêu	48
12. Chương 12: Ghen Đơn Phương	55
13. Chương 13: Bánh Kem	60

Ôm Tim Anh Bỏ Chạy

Giới thiệu

Bảo thường thấy dễ chịu khi ngồi nhìn trời mưa. Mưa rơi cho cây tốt tươi, để rồi sau đó những chồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-tim-anh-bo-chay>

1. Chương 1: Cơn Say Nắng

Sài Gòn bước vào mùa nóng từ sau Tết. Nắng nóng nhiều đổ ào từ sáng sớm và đỉnh điểm là giữa trưa với nhiệt độ có khi lên đến 40 độ C. Căn gác sát mái tôn ngày cũng như đêm hừng hực như cái lò gạch. Bảo ngồi trước laptop, tay gõ nhanh trên bàn phím. Cái quạt máy bật hết công suất chạy rù rù kề ngay sát bên

nhưng cô vẫn thấy nóng diên cả người. Bên ngoài ô cửa sổ, ánh nắng chói chang phủ chụp lên những dãy nhà san sát nhau. Mấy chậu cây cảnh treo trên ban công căn nhà đối diện nghẹo đầu trông thảm hại. Chủ nhà Hải Phượng hiện đang ở Đà Lạt để tránh cái nóng bức người của Sài Gòn. Bảo đã từ chối lời đề nghị hấp dẫn bao trọn gói chuyến du lịch đến thành phố ngàn thông của Phượng để ở nhà với tập bản thảo tiểu thuyết đang viết dở và phụ má Bảo bán quán nhậu. Bây giờ, khi nhìn kim đồng hồ nhiệt kế nhích lên con số 39 độ, Bảo chỉ còn biết ngẩn cổ lên mái tôn mà than thở: “Sài Gòn nóng quá, Sài Gòn ơi! Tôi muốn đi Đà Lạt!”.

Dự báo thời tiết hôm qua nói rằng nắng nóng sẽ còn kéo dài cho đến hết mùa khô. Điều đó có nghĩa là cái nóng khủng khiếp này còn lâu mới chấm dứt và Bảo sẽ phải ngồi viết tiểu thuyết trong sự chờ đợi một cơn mưa đầu mùa mát mẻ. Đã lâu lắm rồi cô không được che dù dạo phố, ngắm đường phố ướt chèm nhẹp trong màn mưa trắng xóa, ngắm vĩa hè cảm những chiếc dù “cây” sũng nước hay ngắm đầu nhìn trời chỉ để ngắm mưa. Cô luôn thích thú với cảm giác khi đứng dưới chiếc dù trong suốt nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên đầu hay băng qua những vũng nước đọng trên vĩa hè. Trong guồng quay cuộc sống bận rộn, những cơn mưa thường đem đến những cảm xúc tươi mới và đánh thức sự lãng mạn trong tâm hồn. Cô yêu những cơn mưa Sài Gòn, chợt đến chợt đi như tính nết đồng danh của một cô gái nhưng cũng thật dịu dàng và dễ thương biết bao.

Bảo vặn nắp chai nước ướp lạnh đưa lên miệng uống một ngụm. Chỗ để chai nước có một vũng nước đọng lại, cô chấm ngón tay vào nguệch ngoạc vẽ mặt cười sau đó ngả người ra ghế, áp chai nước vào mặt.

Từ sáng tới giờ cô không viết được cái gì ra hồn. Hôn nhau dưới mưa cảm giác sẽ như thế nào? Lạnh buốt rãng rãng cộp cộp hay bị sặc nước mưa rồi anh và chị thả nhau ra cười ngật nghèo. Bảo ôm chai nước, đặt tay lên bàn phím nhưng lại chẳng biết nên gõ gì tiếp theo. Đang viết theo kiểu lấy nước mắt của độc giả bỗng dừng lại trở thành truyện hài. Tả nụ hôn dưới mưa kiểu này quá nhảm nhí, tốt nhất nên xóa đi thì hơn.

Bảo bôi đen đoạn văn bản rồi bấm nút Delete. Lơ đãng nhìn ra ngoài bầu trời trong xanh nắng vàng, cô quyết định xuống phố kể cả khi trời không mưa. Mở tủ lấy chiếc áo khoác màu hồng mặc vào người trùm mũ lên đầu, thay quần đùi bằng quần skinny màu xanh da trời, rồi chẳng cần phải ngắm mình trong gương, cô bước nhanh ra khỏi cái “lò gạch”.

Má Bảo đang làm món lòng xào nghệ thơm lừng trong bếp lò đầu ra hỏi khi thấy cô bước xuống cầu thang gỗ:

- Con đi đâu vậy?

Bảo khựng lại ngay chân cầu thang, chỉ ngón tay ra ngoài cửa:

- Con đi mua sách. Cũng gần đây thôi má. Khách đông má gọi là con về liền hà.

Dãy bàn kê bên ngoài có hai ông khách đang ngồi cụng bia, ăn bánh tráng chấm xì dầu trong thời gian chờ đợi món lòng xào nghệ của má Bảo. Lúc bước ra ngoài, Bảo thổi phù một cái khi hơi nóng phả vào người. Cô rút hai tay vào túi áo rồi thả bộ ra khỏi hẻm.

Đường phố phơi mình dưới cái nắng như đổ lửa. Người đi đường ngại trang kín mít không kê hở, lái xe tới cột đèn đỏ tấp ngay vào bóng râm để tránh nắng. Bảo tạt vào quán trà sữa mua một ly, cầm phap ổng hút hút một hơi trà sữa sau đó đi nhanh tới nhà sách Hoàng Lâm.

Tới trước nhà sách, Bảo vứt ly trà sữa vào thùng rác rồi mới bước lên mấy bậc thang lát đá. Hồi cuốn tiểu thuyết đầu tay được xuất bản, cô hào hứng đi hết nhà sách này đến nhà sách khác chỉ để chụp ảnh cuốn sách của mình rồi đem khoe tứ tung với tụi bạn, không quên chêm thêm câu: “Nhớ mua sách nha!”. Ông anh trai đang sống ở Đức đặt luôn hai chục cuốn để tặng bạn bè. Khỏi phải nói, Bảo sướng rơn nhảy muốn sập căn gác.

Dạo một vòng quanh quầy sách Văn học Việt Nam thấy cuốn sách mới ra của thằng em họ Huỳnh Long đang học Học viện Báo chí ngoài Hà Nội, Bảo rút điện thoại chụp một tấm gửi tin nhắn đa phương tiện cho nó. Hôm trước cô đặt hàng cả chục cuốn được Long ưu ái tặng thêm một cuốn đem phát ấy con bạn, mấy đứa mê trai thấy tác giả đẹp trai quá chụp mua rầm rầm làm Bảo tủi thân muốn khóc. Sách của cô thì ì

xèo đòi giảm tới nửa giá, khao cả đám rồi chứ có phải chưa khao đâu mà tụi nó còn làm vậy với cô. Ở đây Bảo chẳng thấy cuốn sách nào của mình dù đã nhiều lần lướt lờ để “săn ảnh”.

Bảo lướt tiếp sang quầy sách kế bên thì thấy cuốn Bản sắc thực nữ của tác giả Tiên Chanh có phần ngoại truyện đặc biệt. Cuốn tiểu thuyết này cô có nhưng bị con bạn mượn rồi để quên luôn ở lớp cao học sau đó đền tiền để cô mua cuốn khác. Chàng trai Ưông Dụ Hàm đã nói gì với cô nàng thực nữ Trương Tình Chi nhỉ?

“Yêu là tình cảm không thể nói thành lời”. Anh đưa tay ra chỉ vào ngực mình, “Mà phải cảm nhận nó bằng cái này...”

Sờ túi tiền, Bảo quyết định cầm cuốn sách lên đi tới quầy thu ngân tính tiền. Đi hết dãy sách, cô bất ngờ va phải một chàng trai do vừa đi vừa nhìn những tựa sách bắt mắt. Lúc ngẩng đầu lên dòm xem mình vừa đụng phải ai, Bảo tròn xoe mắt vì bất ngờ và mặt thì đỏ bừng. Cô nói rất nhẹ nghe giống như đang thì thầm:

- Xin lỗi anh.

Anh chàng nhìn cô nở nụ cười, vẫn là nụ cười giống Miroslav Klose của anh Bí thư Đoàn trường hợp hồn cô ngày nào. Hai má Bảo nóng ran, tim đập thình thịch. Cô đứng nhìn theo mãi cho đến khi anh đi khuất lên tầng trên rồi mới tới quầy thu ngân. Lúc đứng tính tiền, cô vẫn đảo mắt về phía cầu thang cuốn vì nghĩ rằng biết đâu anh lại xuất hiện ở đó.

Bảo chợt mỉm cười khi thấy mình vẫn ngây ngô như hồi năm lớp mười, thích nhìn anh Bí thư Đoàn trường Hải Anh ở bất cứ nơi nào có mặt anh.

Nhận tiền được thối lại rồi cầm bì nilong đựng sách bước xuống thang cuốn, Bảo vui vẻ nghĩ: “Sài Gòn nóng quá! Mình sẽ đi ăn kem trước khi trở về nhà”.

Bảo về đến nhà lúc trời đã tắt nắng nhưng cái nóng vẫn lấn quất chưa chịu buông tha cho người dân thành phố. Các bà các cô kê ghế ngồi trước cửa nhà, ai cũng cầm trên tay quạt giấy hoặc quạt nhựa. Hình như điện bị cúp, hèn gì ban này lúc Bảo đi ngang qua ngã tư thấy cột đèn đỏ đen ngòm. Thằng Wind con chị Tư bán hủ tiếu cối trần đạp xe đạp lòng vòng trong hẻm. Thấy Bảo đi bộ tới, nó nhe răng cười toét khoe hàm răng sún. Hai ông khách ngồi nhậu say tí bỉnh, lèm bèm những câu không đầu không cuối. Cô bước vào quán nhậu thấy má đang ngồi cuốn chả ram được một rổ đầy để dự trữ trong tủ lạnh. Món chả ram cuốn lá cải ngon miệng nên người ta thường hay gọi. Quán nhậu nhà Bảo còn có món lòng xào nghệ rất ngon được nhiều người yêu thích bởi vì má Bảo biết cách làm sạch lòng heo và chế biến sao cho ngon. Còn món óc lửa hồng là món dễ làm nhất, chỉ cần múc óc heo đã nấu sẵn vào chén sứ, đập thêm trứng cút, rắc hành lá và bột tiêu lên trên sau đó đập nắp đặt lên một cái đĩa lôm có cồn và chỉ việc bê ra bàn quẹt lửa. Khi lửa tắt, món óc lửa hồng đã sẵn sàng, ăn kèm với rau răm và củ hành, một món ăn bổ dưỡng. Tối nào sau khi dọn dẹp xong xuôi, Bảo cũng ăn một chén óc heo rồi mới lên gác viết truyện.

Mười tám tuổi, trong lúc đám bạn bon chen ở các lò luyện thi vào Đại học, Bảo hoàn thành cuốn tiểu thuyết đầu tay dày gần 600 trang gửi đến một nhà xuất bản lớn nhưng bị gửi trả lại. Cô tiếp tục gửi bản thảo đến địa chỉ của ba nhà xuất bản khác trong lòng thầm cầu nguyện: “Cứ gõ cửa thì sẽ được mở cho. Cứ gõ cửa thì sẽ được mở cho” nhưng bản thảo của cô vẫn bị gửi trả lại. Quá chán nản, cô ném toẹt xấp bản thảo vào tủ, tập trung ôn thi Đại học. Năm đó, cô thi rớt Đại học Sư Phạm rồi theo học hệ Cao đẳng Kế toán. Sẽ chẳng ai biết đến cuốn tiểu thuyết nằm trong tủ kia nếu như con em họ không vào phòng Bảo và ngẫu hứng mở cái tủ chất đầy sách báo cũ, đóng sách ngay lập tức đổ ập vào người nó trong tiếng hét kinh hoàng. Con nhỏ nói rằng sẽ không bao giờ mở cái tủ đó lần thứ hai. Trong lúc hai chị em nhét những chồng sách trở lại tủ, nó phát hiện ra tập bản thảo rồi ngồi đọc ngấu nghiến để mặc Bảo bên đồng sách. Sau đó nó xin Bảo đem bản thảo về nhà đọc nhưng rồi chẳng thấy đem qua trả. Bẵng đi một thời gian dài khi Bảo đã quên vèo tập bản thảo thì con em họ dẫn tới nhà một cô bạn học cùng lớp, cô bạn này nói có anh trai đang làm việc trong một công ty sách ngoài Hà Nội muốn giới thiệu với Bảo. Và thế là, cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô được thuận lợi xuất bản trong niềm hân hoan không thể tả xiết vào lúc đó.

Có lần, khi thấy Bảo nằm dài trên bàn ngủ khò, bản thảo ngổn ngang, giấy tờ vò cục vương vãi dưới chân,

vỏ bím bím, lon nước ngọt vút tứ tung, kiến đi hàng đàn trong phòng, má Bảo đập cô một phát và nổi cáu: “Má không hiểu con sáng tác kiểu gì được trong cái chuồng heo bẩn thỉu này!”. Cô cười hì hì và trả lời: “Con có thể tượng tượng ra phòng ốc của mình gọn gàng và sạch sẽ!”.

Quay quay bì ni lông đựng sách mấy vòng, Bảo bước chân lên cầu thang.

- Trên gác nóng như lò gạch mà lên chi trên? - Má Bảo ngẩng đầu lên hỏi.

Cô nhìn má cười toe:

- Con cần yên tĩnh để viết. Ngồi dưới đây nghe mấy ông kia lè nhè chắc con sẽ lại quảng bản thảo.

2. Chương 2: Thiếu Gia

Bảo mò mặt xuống cầu thang khi tiếng réo gọi của bao tử quấy rối cô sáng tác. Quán có hai bàn ghép lại có năm thằng con trai đang ngồi nhậu, đó là mấy thằng nhóc 9x sống trong hẻm. Có thằng đang là sinh viên, có thằng đã đi làm. Lâu rồi Bảo mới thấy cả đám tụ tập đông đủ, có lẽ tại trời nóng nên tụi nó rủ nhau ra mấy quán nhậu sân vườn mát mẻ.

- Người đẹp, cho tụi em chai nữa! - Thằng Hiền giơ chai rượu lên gọi Bảo.

- Ờ.

Bảo trả lời rồi đi tới thùng giấy lấy chai rượu Gò Đen. Lúc cô bước lại đặt chai rượu lên bàn, thằng Vĩnh túm tay cô vuốt vuốt, cười hề hề:

- Tay bà chị đẹp quá!

Bảo giật mạnh tay ra, nắm bàn tay thành một cú đấm bổ một cái xuống đỉnh đầu Vĩnh. Cả đám con trai cười sặc sụa.

- Há há, ai biểu chọc chị mày.

- Nó thấy gái là giở trò dê xồm. Bị đấm xịt máu mũi hoài mà không chừa.

- Thằng khỉn đó không có ngân đâu.

- Tao mê chị Bảo lâu rồi mà tụi bay không biết hả?

Thằng Vĩnh cười khà khà rồi đá lông nheo với Bảo. Cô phì cười bổ tiếp một cú nữa xuống đầu nó.

Bảo Nam, con bà dì của Bảo tức là Bảo phải gọi nó là cậu lên tiếng:

- Chị Bảo ngồi uống với tụi em cho vui. - Nó chẳng bao giờ xưng cậu với Bảo.

- Thôi, Bảo không nhậu đâu cậu.

Một chiếc xe máy đột ngột phanh kít trước quán làm Bảo giật bắn. Mấy thằng nhóc nhón nháo, có thằng còn huyết sáo. Màn chào đón tưng bừng này còn dành cho ai khác đâu ngoài Hải Phượng xinh đẹp nhà đối diện mà mấy thằng nhóc đều ngưỡng mộ. Phượng xuống xe, vẫy tay chào anh chàng người yêu sau đó kéo valy vào quán. Ngồi xuống ghế Vĩnh đưa cho, Phượng quạt hai tay trước mặt át:

- Sài Gòn nóng quá! Bảo, cho chị lon Coca.

Bảo nhớn cười đi lấy lon nước ngọt trong tủ lạnh:

- Em tưởng còn lâu chị mới về.

Phượng cười tươi khoe hàm răng trắng đều:

- Tụi nhân viên kêu rất quá nên chị phải về.

- Ủa, quán bar có chuyện gì hả chị?

- Ừ, cũng có chút chuyện.

Phượng khui lon nước Bảo đưa uống một ngụm rồi nói tiếp:

- Nhiều việc quá thằng nhóc quản lý không kham nổi. Giờ chị về thay đồ rồi tới quán bar. Không có chị mấy đứa nhân viên thích thì đi làm, không thích thì nghỉ. Chị phải tới hết cho tụi nó sợ. Chút nữa bé chờ chị tới quán bar hen. Xe sửa bữa giờ chưa lấy được nữa nè.

- Dạ. - Bảo gật đầu.

Khách trong quán bar khá đông, toàn những chàng trai cô gái ăn mặc sành điệu. Tiếng nhạc dance sôi động trong không gian tối mờ khiến Bảo thấy thích thú. Hải Phượng mua lại nơi này từ một người bạn, biến quán cà phê cũ kỹ xập xệ thành một quán bar mới toanh. Đã có thời điểm Bảo đến bar nhảy nhót như con diên sau khi suýt nữa thì bị gã người yêu làm cùng công ty đem “dâng” cho lão sếp già háo sắc. Lúc đó lòng Bảo trống rỗng, đau như bị ai đó đâm một nhát vào tim, chán chường, mệt mỏi và thấy ghê tởm đàn ông.

Cậu nhân viên bê tới bàn cho Bảo một ly cocktail và đĩa trái cây. Hải Phượng đã mất hút vào trong phòng quản lý. Chẳng có ai để chuyện trò, Bảo rút điện thoại ra lướt web đọc tin tức. Lúc ngẩng đầu lên cho đỡ mỏi, Bảo nhìn thấy Hải Anh, anh chàng cô đụng phải lúc chiều ở nhà sách và cũng là anh trai của thằng bạn thân nhất ngồi ngay quây bar. Anh mặc áo sơ mi trắng có cổ tay xắn lên vài bận, dù không bỏ vào quần nhưng trông anh vẫn bảnh như thường.

Đại chưa bao giờ kể cho Bảo nghe về đại gia đình mình nhưng cô biết nhà Đại rất giàu. Chú Hai của Đại là tổng giám đốc doanh nghiệp sách Hoàng Lâm và hệ thống nhà sách Hoàng Lâm, chú Tư là tổng giám đốc chuỗi nhà hàng Hoàng Nam. Ba Đại qua đời trong một vụ tai nạn giao thông khi Đại còn rất nhỏ, còn mẹ hiện đã tái hôn và sống ở Mỹ. Hai anh em được ông bà nội nuôi dưỡng. Ông nội Đại mới qua đời hồi đầu năm ngoái, người thường được gọi là đại gia Hoàng Lâm sở hữu số tài sản khổng lồ nhờ những chiến lược đầu tư kinh doanh thông minh trong quá trình tạo dựng sự nghiệp.

Hồi năm đầu mới qua Singapore du học, Đại đã diễn một vở kịch do chính anh dàn dựng. Bối cảnh là một bệnh viện ở Singapore, anh đứng ngoài hành lang nói chuyện với cậu bạn của mình: “Tớ phải làm gì đây khi người con gái yêu tớ đang nằm trong kia một mình chống chọi với bệnh tật. Cô ấy nói với tớ đừng bỏ rơi cô ấy”. Và cô bạn gái của Đại là Bảo lặn lội từ Việt Nam sang thăm bạn trai chứng kiến màn “người ấy và em anh chọn ai”, dù buồn nhiều nhưng cô vẫn nói lời chia tay trước để bạn trai mình chăm sóc cô gái kia. Sau đó thì sao? Hóa ra cô gái đó chỉ bị cảm xoàng, sau khi cô gái ra viện, Đại và nàng tung tăng bên nhau như đôi sam.

“Có những người tôi chỉ có thể ngồi từ xa và ngắm họ, bởi vì thế giới của họ khác xa thế giới của tôi. Họ là những thiếu gia con cháu đại gia, họ đi siêu xe và sống trong những căn biệt thự thuộc hàng ‘khủng’ với hàng chục người giúp việc. Họ sở hữu số tài sản kếch xù, có công ty riêng và hầu như họ chẳng phải lo nghĩ gì cả vì đã có người khác nghĩ thay họ.”

Bảo đã viết như thế về các anh chàng thiếu gia trong tiểu thuyết của cô. Ngoài đời, cô vẫn chưa được kiểm chứng những điều đó. Mặc dù chơi thân với Đại và sau đó trở thành bạn gái của anh nhưng Đại chẳng bao giờ để lộ mình là cháu trai của đại gia Hoàng Lâm, trông anh rất giống con nhà bình thường từ đầu tóc, quần áo cho tới đồng hồ, điện thoại. Tại sao cô không thử kết bạn với anh chàng thiếu gia đang ngồi uống rượu kia nhỉ? Chỉ cần một cú vồ ếch được dàn dựng là có thể bắt quen được với anh. Cô có thể làm được mà, phải thế không?

Bảo đứng dậy nhẹ nhàng đi về phía quây bar, trên tay cô là một vỏ chuối. Khi gần tới chỗ ngồi của Hải Anh, cô thấy vỏ chuối xuống sàn. Kế hoạch chỉ còn một bước nữa là thành công thì Hải Phượng bất ngờ đi từ đâu tới chân giẫm lên vỏ chuối và trượt cái véo, cả người đổ về phía trước. Hải Anh vội đưa tay ra đỡ theo phản xạ trước đôi mắt mở to của Bảo. Kế hoạch bắt quen với anh của cô hoàn toàn bị phá sản.

- Em dâu! Em có sao không? - Hải Anh giúp Phượng đứng vững.

Bảo trở mắt. Em dâu??? Sao Hải Anh lại gọi Phượng là em dâu?

- Dạ, em không sao. - Phượng cười dịu dàng, vuốt lại mái tóc. - Mà vỏ chuối ở đâu ra vậy?

Phượng nhặt vỏ chuối lên ném vào trong sọt rác sau quầy bar. Chợt phát hiện ra Bảo đang đứng gần đó, Phượng vẫy tay gọi cô lại:

- Ủa, bé định về hả? Ở chơi chút đã.
- Dạ, đâu có. - Bảo bước lại cười toe. - Em định đi tìm chị nói chuyện cho đỡ buồn.
- Ủa, chị nói thằng Nhím tới ngồi nói chuyện với em mà. Nó đâu rồi?
- Nhím nào vậy?
- Là cái thằng bưng cocktail và đĩa trái cây ra đó.
- Nó bê ra rồi đi đâu mất tiêu em có thấy đâu.
- Cái thằng... - Phượng bặm môi rồi xua tay. - Thôi, quên đi. Lại đây ngồi bé. Uống gì chị kêu mấy đứa làm cho.
- Dạ, thôi. - Bảo ngồi lên một chiếc ghế cao.

Hải Anh từ nãy giờ im lặng nghe hai chị em nói chuyện, lúc này anh mới lên tiếng hỏi Bảo:

- Bé nè, em có phải cô bé hồi chiều đụng phải anh ở nhà sách không?

Bảo nhún cười:

- Dạ, phải. Em còn biết anh là anh trai của thằng Đại bạn em nữa.
- Ủa, em là bạn nó hả? Sao anh chưa gặp em bao giờ ta?
- Em là Minh Bảo. Chắc tại tụi em ít tới nhà nên anh không biết.

Hải Phượng chen vào:

- Bảo nổi tiếng lắm mà anh không biết hả? Nhà văn trẻ Minh Bảo, tác giả của hai cuốn tiểu thuyết đó nhen.

Bảo thấy bối rối khi Phượng giới thiệu cô hơi quá đà. Nhà văn ư? Cô còn lâu mới được gọi là nhà văn. Bản thân cô vẫn đang nỗ lực để ngày một hoàn thiện khả năng viết lách của mình. Mới chỉ được xuất bản có hai cuốn tiểu thuyết tình cảm thì chưa thể gọi là thành công được. Hơn nữa, vốn sống của cô còn “hẻo”, cô cần phải đọc rất nhiều sách, học tập rất nhiều từ các nhà văn và những cây viết xuất sắc. Chặng đường phía trước còn rất dài.

- Chị nè, em chưa phải là nhà văn đâu. - Bảo lúng búng nói.
- Con nhỏ này vẫn hay khiêm tốn như vậy đó anh. - Phượng bật cười rồi quay sang nói với Bảo. - Quên chưa nói với em, Hải Anh là anh họ của anh Huy đó Bảo.

À, thì ra Hải Anh là anh họ của anh chàng đi chiếc Wave “ghê”. Hải Phượng nói bạn trai mình là quản lý của một nhà hàng nhưng theo Bảo nghĩ thì không đơn giản như vậy. Con cháu của đại gia Hoàng Lâm mà chỉ là nhân viên quèn thì chẳng hợp chút nào. Bảo có một thắc mắc, tại sao Huy lại giấu cái mắc thiếu gia hào nhoáng và thay thế bằng vỏ bọc một anh chàng nhà quê nghèo kiết xác? Hải Phượng vẫn thường hay cho tiền Huy đổ xăng, đi ăn chục lần thì Phượng trả tiền hết chín lần, điều này là bình thường nếu đúng như Huy nói mình có ba mẹ già ở Củ Chi và hai cô em gái đang học cấp ba, nhà chỉ đủ ăn và không dư dả gì. Nhưng đằng này, Huy lại là em họ của Hải Anh và Đại, nghe thật buồn cười đúng không?

Bảo kín đáo quan sát Hải Anh. Quần áo anh đang mặc cô đoán chúng không phải hàng hiệu, rõ ràng chất liệu vải rất bình thường, ngay cả đồng hồ da anh đang đeo cũng là đồ rẻ tiền mua ở chợ. Cặp sách “thiếu gia” mà anh mặc giăn dì thế này kể ra cũng không có nhiều người đâu.

Bảo bước chân lên mấy bậc thang gỗ. Má Bảo đã tắt tất cả các bóng điện trong quán chỉ chừa mỗi bóng đèn vàng chỗ cầu thang. Con mèo đen bắt ngờ lao vút từ trên gác xuống làm Bảo thót hết cả tim. Cô đưa tay lên vuốt ngực mấy cái rồi đi hết cầu thang, tắt điện, đẩy cửa vào phòng. Mở cánh cửa dẫn ra ban công,

Bảo bước ra ngoài, ngồi xuống chiếc ghế nệm dài. Có một công tắc điện dưới chân tường sau lưng Bảo, cô nhào người bấm “tách” một cái. Ngay lập tức, cả ban công sáng choang.

- Chị Bảo ơi!

Tiếng bé Trúc gọi Bảo bên hông nhà. Cô rời khỏi ghế nệm, bước lại tựa người vào lan can thấy con bé đeo headphone ở cổ tung tẩy một tờ giấy trắng.

- Gì vậy? - Bảo hỏi.

- Chị Bảo, giả chữ ký nội em giùm đi.

- Lần này là vụ gì nữa đây?

- Dạ, em bùng tiết đi chơi.

- Học hành kiểu gì mà cúp học hoài vậy Trúc?

Trúc im lặng, cúi gằm mặt xuống. Bảo định nạt cho nó một trận như mọi lần nhưng lại thôi. Hoàn cảnh của nó khá tội nghiệp. Ba đi chở đá bị đá đè chết, mẹ bỏ nhà đi theo người đàn ông khác, Trúc sống với ông nội. Nó chơi với toàn con trai, thường cúp học đi chơi, không chịu học hành gì cả. Bảo vài lần đánh con nhỏ nhưng nó vẫn không chừa, còn dọa bỏ nhà đi bụi. Ông nội nó cả ngày chạy xe ôm đến tối mới về nhưng lại đi lai rai nhậu nhẹt, có mấy khi ngó ngang tới nó đâu, cho nên nó mới ngỗ ngược như vậy.

- Năm sau lên mười hai rồi em không định học hành gì hết hả? - Bảo dịu giọng.

Trúc thở dài một cái rồi quay lại dựa lưng vào lan can:

- Học hết mười hai em định xin vô công ty xuất khẩu giày da hay áo quần gì đó làm. Dù sao nội em cũng chẳng nuôi nổi em học lên nữa.

- Bây giờ sinh viên được hỗ trợ vay vốn rồi mà.

Trúc im lặng một lúc rồi nói:

- Nhưng chưa chắc em đã thi đậu tốt nghiệp cấp ba.

- Không học thì lấy gì đậu. - Giọng Bảo gay gắt, cô không muốn Trúc cứ tiếp tục sống cuộc sống như thế này. - Cái lông làm đẹp con công, học vẫn làm đẹp con người. Em phải học, học lên đại học. Hiểu không Trúc?

- Hì, chị lại “lên lớp” em nữa rồi. - Trúc bật cười, tiếng cười nghe gượng gạo. - Với em, chỉ cần học hết mười hai là đủ. Em muốn đi làm kiếm tiền để dành mở shop quần áo thời trang.

Giọng nói của Trúc trầm đi trong không gian buổi đêm vắng lặng. Bảo thấy nó rất giống cô năm lớp mười. Ba má ly dị, anh Hai theo ba sang Đức còn cô theo má. Má quan hệ tình cảm với một gã đàn ông đã có vợ, để rồi sau đó vợ gã ta tìm tới tận nhà đánh ghen la lối ồm tỏi. Bảo chơi với đám bạn quậy phá trong trường có cả con gái lẫn con trai, thích thì đi học không thích thì cúp. Bảo cũng định học xong xin đi làm ở xưởng may, còn không thì đi xuất khẩu lao động rồi về mở cửa hiệu bán vải vóc, lụa là hay kinh doanh cà phê, karaoke. Thế rồi, lên lớp mười một, trường phân công cô Hoa dạy Văn kiêm chủ nhiệm lớp Bảo, cô giảng bài chẳng cần nhìn vào giáo án, đọc thuộc thơ lâu lâu bằng chất giọng truyền cảm và kể đủ chuyện hài làm đứa nào cũng thích giờ của cô. Bảo bị những bài giảng của cô mê hoặc, thích học Văn từ đó. Giờ sinh hoạt lớp, cô còn ngồi ôm đàn ghi ta vừa đàn vừa hát vô số bài làm đám học trò cứ há hốc miệng thần phục. Nhóm của Bảo gồm mấy thằng con trai và Bảo bữa nào cúp tiết là hôm sau bị cô gọi ra sân bóng bắt hít đất hoặc chạy mấy vòng nhưng chẳng đứa nào ghét cô cả. Cô Hoa chỉ dạy ở trường hết năm học đó rồi chuyển công tác ra Hà Nội. Bảo vẫn luôn thầm cảm ơn cô vì đã dạy Bảo về những ước mơ.

Bảo quay sang nhún cười với Trúc. Nó đang ngắm soi mấy cái móng tay sơn đen thui.

- Hồi chị học cấp ba, chị rất thích học Văn. Cô giáo của chị rất bờ bõ... - Bảo từ tốn kể, mắt ánh lên những tia lấp lánh.

- Chị kể rồi... - Trúc đột ngột cắt ngang làm hứng thú kể chuyện của Bảo xẹp lép. - Về cô giáo dạy Văn có nhiều tài lẻ chớ gì. Em chẳng thích học môn Văn đâu nên chị đừng có kể nữa. Chị ký nhanh cho em đi. Em buồn ngủ lắm rồi nè.

Bảo giật phăng tờ giấy Trúc chìa ra. Con bé bướng bỉnh này, cô muốn rót vào tai nó những điều ý nghĩa và thiết thực, vậy mà nó chẳng chịu tiếp thu gì cả. Bảo ký roẹt vào bản kiểm điểm rồi đưa trả cho Trúc, tắt điện bỏ vào phòng.

Trúc khẽ thở dài, quay người lại, ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm huyền bí. Sau đó, cô bé cầm điện thoại bật sáng màn hình, nhìn chăm chú vào hình nền là một cậu con trai mặc đồng phục học sinh cười toe toét với quả bóng rổ trên tay.

3. Chương 3: Ngày Mưa

Con hẻm nhỏ choàng tỉnh khi những chiếc xe máy đầu tiên qua lại bốp còi tin tin. Các bà các cô kéo cồng roèn roẹt, bước ra khỏi nhà để cùng đi tập thể dục và đi chợ sớm. Má Bảo cũng lục tục dậy kéo cửa sắt ken két, sau đó dắt xe máy ra quảng giỗ xách lên tay lái rồi kéo cửa sắt trở lại, bấm tách cái ổ khóa to đùng sau đó mới yên tâm đi chợ. Bảo muốn ra khỏi nhà tầm giờ này thì chỉ có một cách là trèo tường qua nhà bé Trúc đi kè cửa nhà nó. Mấy năm cấp ba, nếu học buổi sáng cô vẫn trèo tường suốt. Nhiều bạn, con nhỏ ham ngủ kêu rất cả cổ mãi nó mới chịu dậy. Dĩ nhiên sau đó Bảo trễ học phải trèo tường vào trường, còn không thì chờ mấy thằng bạn cũng đi trễ làm thang cho cô leo qua. Bây giờ thì chẳng thể gượng dậy nổi trước khi má về, cô thường viết tới bốn hay năm giờ sáng mới trèo lên giường ngủ một mạch tới tám chín giờ sáng ngày hôm sau.

Tối hôm qua, Bảo viết được thêm khoảng chục trang cho cuốn tiểu thuyết thứ ba. Và cô thực sự rất muốn ngủ tới khi mặt trời lên cao chói vót nhưng tiếng chuông điện thoại bàn cứ reo liên hồi đúng là một kẻ phá bình đáng ghét.

Bảo ngồi bật dậy, vò mái tóc rối xù, tức tối cầm ống nghe lên:

- Alo!

- Hi, my girl. Sao bà tắt máy hoài vậy?

Nhận ra giọng của người ở đầu dây bên kia, một tên rất hay khùng bố giấc ngủ của mình, Bảo gằm gừ trong điện thoại:

- Tôi đang hồi hận muốn chết vì tối qua lại quên rút dây điện thoại ra. Thôi nha. Tôi cúp máy đây. Cắt.

Cúp máy cái rụp, Bảo giật phăng dây điện thoại rồi nằm phịch xuống giường, nằm được giây lát thì lại nghe tiếng chuông điện thoại kêu vang nhà. Lần này là cái điện thoại dưới quán. Bảo nhảy khỏi giường chạy rầm rập xuống cầu thang nhắc ống nghe lên hết toáng:

- Gọi gì gọi hoài? Sao ông rảnh quá vậy?

- Trời đất ơi! Con nhỏ kia! Mày la cái gì dữ vậy? Điếc tai quá.

Nghe giọng dì Tư chuyên bỏ bún cho quán cảm rằm trong điện thoại, Bảo lúng túng, chuyển tông nhỏ nhẹ:

- Dạ, con chào dì Tư. Tại có thằng khùng kia cứ nhá mày hoài. Dì gọi có chuyện gì không dì Tư?

- Sáng nay thằng nhỏ giao bún bị bệnh nên chút mày ghé qua lấy được không?

- Dạ, được dì.

Cúp máy, Bảo lầm bầm chữi thằng bạn đang ở đảo quốc sư tử. Già đầu rồi mà cứ làm mấy trò trẻ con. Bộ chọc phá người khác vui đến vậy sao?

Cô và Đại trước là bạn thân, sau đó là người yêu, hết yêu rồi lại quay trở lại làm bạn thân. Nhiều đứa bạn hỏi sao tụi bay quay về tình bạn như cũ được hay vậy? Tụi nó một khi đã chia tay người yêu là chẳng trở lại như trước được nữa, tan bèo rã đám, chàng rẽ trái, nàng rẽ phải. Bảo nghĩ có lẽ là bởi vì cơ bản cả hai chẳng yêu nhau như những cặp đôi đang yêu khác, tình cảm cứ lửng lơ chừng nên khi hết muốn chung đôi vẫn

thân thiết với nhau như trước đây. Cảm xúc dẫu sao cũng chỉ là những khoảnh khắc làm sao có thể so bì được với tình bạn nhiều năm trời. Tên đó sợ cô bị tổn thương nên mới dần dưng cái vở kịch nước mắt lâm ly để chia tay trong nhẹ nhàng. Ai bảo Đại phải làm vậy đâu chứ? Chỉ cần nói ra là mọi chuyện vẫn sẽ ổn thỏa thôi mà.

Bảo lên lại phòng bật điện thoại, bấm số của “thằng khùng hay nhá máy”. Đại cười khùng khục, vẫn cái giọng chọc khoáy như mọi ngày:

- Ngủ nhiều bà không sợ mập thù lù như con heo à?
- Có chuyện gì nói nhanh đi để tôi còn đi ngủ nữa. - Bảo ngáp dài, buông người xuống giường. - Tối qua ông biết tôi thức tới mấy giờ không?
- Tôi gọi để nói bà chiều ra sân bay đón tôi.
- Ủ, biết rồi. Tôi cúp máy đây.

Trong sân bay Tân Sơn Nhất rộng lớn, bên cạnh những cái ôm, những nụ cười trao nhau là tiếng la to của một cô gái:

- Ông bỏ việc rồi á? Sao tự nhiên lại bỏ?

Đại chụp mũ bóng chày lên đầu Bảo:

- Thôi về nhà rồi nói. Đứng đây tiếng bà át cả tiếng của mấy chị tiếp viên hàng không sao người ta nghe.
- Về nhà nội ông hả?
- Ủ.

Cả hai ra sân bay chui vào trong chiếc taxi đã đợi sẵn. Bảo nhìn ra ngoài cửa kính xe suốt quãng đường về nhà nội của Đại. Ánh nắng vàng ươm vui đùa tung tăng trên mặt đường nhựa. Xe đi vào con đường nhiều cây, yên tĩnh và mát mẻ, những căn biệt thự sang trọng nằm trong khuôn viên xanh ngắt. Suốt mấy năm cấp ba, Đại sống cùng với anh trai trong một căn hộ chung cư, hai anh em ngoài giờ học đi làm thêm, bán đồ tái chế... chẳng ai có thể nghĩ rằng hai anh em Đại lại là những cậu ấm sinh ra trong nhung lụa, con cháu đại gia dư thừa của cải. Ngay cả Bảo, đứa con gái chơi thân với Đại nhất còn mù mờ chẳng biết gì nữa là mấy đứa khác. Sau này hỏi Đại tại sao lại giấu cô, Đại chỉ cười và nói “Bà có hỏi đâu mà nói!”. Trả lời vậy cũng bằng thừa.

Chiếc taxi cua một vòng rồi dừng lại trước cổng căn biệt thự màu trắng. Bảo xuống xe theo chân Đại bước qua lối đi lát đá, hai bên là thảm cỏ xanh mơn mơn. Bà nội Đại chào đón cháu trai bằng một cái ôm nồng nhiệt. Bảo cố nén cười khi thấy bà đập bốp vào mông Đại.

- Thằng quý nhỏ, qua đó ở rồi quên luôn bà già này. Singapore cũng gần mà làm như tuốt bên Mỹ. Đi về có ba tiếng đồng hồ.

Đại ôm bà cười hí hã:

- Giờ con về luôn nè. Nhớ nội của con quá!

Thấy Bảo đứng xớ rớ, bà nội Đại hỏi:

- Ủa, con là...

Bảo vội cúi đầu chào:

- Dạ, con chào bà. Con là Bảo, bạn của Đại.

Nội mỉm cười hích cháu trai nói nhỏ nhưng Bảo vẫn nghe được:

- Bạn gái phải không?

Bảo không ngờ Đại lại gật đầu:

- Dạ, bạn gái con đó nội. Dễ thương không nội?
- Có. Con bé dễ thương lắm. Hai đứa lên trên đi. Chút nội mang trái cây lên sau.
- Dạ.

Lên trên tầng hai, Bảo thúc Đại một cú ngay bụng. Tên này cứ thích giới thiệu ba lung tung.

- Sao ông nói với nội tôi là bạn gái ông hả? Mau đánh chính lại đi đó. Ông mà cứ nói kiểu đó thì coi chừng tôi đó nha.

Cú đấm của cô không phải nhẹ, nhìn Đại ôm bụng rên rĩ là đủ biết. Đại nói to:

- Cú đấm của bà làm tôi muốn quỵ luôn. Đồ bạo lực!!!

Đại chở Bảo về khi thành phố đã lên đèn. Ăn một bữa tối no nê và được trò chuyện với bà nội vui tính của Đại khiến cô thấy rất vui. Bảo biết thêm một vài chuyện về Huy mà cô tin chắc một điều rằng Hải Phượng không hề hay biết gì.

Tối hôm nhà mình, Bảo đập vai Đại nói dừng xe sau đó bước xuống đưa trả mũ bảo hiểm cho Đại và nói:

- Chở tới đây được rồi. - Bảo giơ tay lên vẫy. - Thôi, tôi về ghen. Đi đường cẩn thận hen.

Ngay khi cô vừa quay bước đi thì nghe tiếng Đại gọi giật lại:

- Ê!

Bảo ngoảnh đầu lại:

- Gì vậy?

Đại ngập ngừng một lúc như định nói điều gì đó nhưng anh chỉ cười:

- Không có gì. Chào!

Sau đó, Đại phóng xe vù đi. Bảo đứng nhìn theo, quay túi quà linh kính quanh người mấy vòng rồi đi bộ vào trong hẻm. Quán nhậu có hai bàn khách đang nhậu, còn hai bàn chén đĩa ngổn ngang. Bảo chạy lên gác cất bịch quà rồi chạy xuống dọn dẹp, lau bàn, bê khay chén đĩa đầy nhóc tới vòi nước sau bếp.

- Ủa, thằng Đại về sao con không đi chơi với nó? - Má Bảo đang gọt chuối để làm món ếch um ngẩng đầu hỏi.

- Dạ, nãy tụi con ăn cơm với bà nội Đại xong, con kêu Đại chở về luôn, còn phải phụ má bán quán nữa mà.

Bảo nhúng chén và đĩa xuống thau nước rồi đứng dậy chạy lại bếp khều tay má:

- Má, má, chiều giờ má thấy chị Phượng về chưa má?
- Có. Nãy nó về qua hỏi con đâu, sau đó bạn trai nó chở đi nữa rồi.
- Vậy hả má?

Bảo lên ngồi đằng trước vừa coi quán vừa coi ti vi, chốc chốc lại nhìn qua nhà Hải Phượng. Những người khách vẫn ồn ào, cười đùa cợt nhả, còn trên ti vi thì tiếng đạn bắn đùng đùng trong một bộ phim hành động nhưng Bảo chẳng chú ý. Không ngờ Huy lại lừa dối Hải Phượng nhiều chuyện như vậy. Nếu như Bảo không biết Phượng là “em dâu” của Hải Anh và không đến nhà bà nội của Đại ăn cơm thì bản mặt đểu giả của Huy đâu dễ bị cô phát hiện. Có thể những chuyện mà cô sắp nói ra sẽ khiến Hải Phượng đau khổ nhưng cô không thể im lặng để Huy tiếp tục lừa dối Phượng.

Choang!!!

Tiếng chai bia đập vào tường làm Bảo giật bắn, cô hốt hoảng đứng dậy thì thấy một gã thanh niên cầm cái chai mẻ đâm vào vai người con trai ngồi cùng bàn.

- ÁÁÁ!!!

Bảo hét lên khi anh chàng bị đâm ôm vai đổ gục xuống. Gã kia ra tay quá nhanh, ngay cả những người bạn của cả hai cũng không thể can ngăn kịp. Gã đâm xong bỏ chạy, những người bạn của anh chàng bị đâm vội dìu anh ta đi bệnh viện. Các cô hàng xóm qua bàn luận với má Bảo rôm rả. Cô thấy ớn lạnh trước vũng máu trên bàn và dưới sàn. Mấy vụ đâm chém đổ máu luôn khiến Bảo sợ run người.

- Con đi đây chút nha má. - Cô nói với má rồi dắt xe phóng đi.

Bảo vào quán bar tìm Hải Phượng thì thằng nhóc lần trước bưng cocktail ra cho cô nói Phượng vừa ra ngoài có việc. Hôm nay, Bảo không có tâm trạng ngồi coi người ta nhảy nhót trong tiếng nhạc xập xình, cô ra bên ngoài ngồi trên bệ cửa sổ thấp gần sát đất bấm bấm điện thoại chơi trò kim cương. Hải Phượng tắt máy nên Bảo không có cách nào liên lạc được với Phượng. Bỗng dưng có vài thằng con trai ở đâu xuất hiện đứng chắn trước mũi giày của Bảo, cô ngẩng đầu lên hỏi bằng giọng khá lịch sự:

- Các bạn cần gì?

Thằng đứng giữa lạnh lùng nói:

- Cô muốn uống rượu không? Tôi mời.

Bảo cười nhếch môi. Mấy thằng nhóc con nhà giàu này cô còn lạ gì. Chắc tụi nó tưởng cô đang cô đơn ngồi trước quán bar tìm đàn ông. Bảo đứng dậy định đi lấy xe về thì thằng nhóc lúc nãy lên tiếng giữ tay cô lại.

Bảo quay phắt, trừng mắt:

- Nè thằng kia, bỏ tay chị ra.

- Ha ha! - Thằng đó bật cười. Mấy thằng khác cũng cười theo.

- Bỏ ra! - Bảo quát.

- Không bỏ. - Thằng đó nói.

Bảo tức tối đập một cái thật mạnh vào ống chân thằng nhóc rồi co giò bỏ chạy. Thật xui xẻo. Gây sự với đám đó sau này sao dám tới bar chơi nữa. Xe máy đành gửi lại ở đó sáng mai tới lấy chứ biết làm sao bây giờ.

Trời bất chợt đổ mưa. Con mưa đầu mùa khiến không khí dịu mát hẳn. Bảo ngồi ngoài ban công, khoan hai chân trên ghế lắng nghe tiếng mưa gõ nhịp trên mái tôn. Cách đây không lâu báo chí đưa tin mưa đá ở Lào Cai, mưa đá to bằng nắm đấm dội xuống làm hàng nghìn ngôi nhà bị thủng mái tôn, vỡ mái ngói, khiến nhiều người bị thương. Bảo cảm thấy xót xa quá. Cô yêu những cơn mưa nhưng ở nhiều nơi mưa lại làm hại nhà cửa, mùa màng và cả con người.

Chợt nghe thấy tiếng thắng xe, Bảo ngó xuống nhìn thấy Huy chở Hải Phượng về sau đó hai người mở cửa cùng đi vào nhà. Bây giờ mà qua đó e rằng không thích hợp nên Bảo lại ngồi chờ.

Trời mưa đến hơn mười giờ thì tạnh. Bảo ngồi lật cuốn sổ bìa da cỡ lớn dán dày đặc những mẫu truyện ngắn cô sưu tầm được. Bảo còn ba cuốn khác sưu tầm kiến thức về du lịch, ẩm thực, sức khỏe... Mỗi khi cần tìm một thông tin hữu ích nào đó cô thường tìm được rất nhanh thay vì mở cái tủ chất đầy sách báo cũ và lục tìm từng cuốn một. Nhà văn Di Li nói rằng: “Một nguồn nuôi dưỡng trí tưởng tượng của nhà văn là sách, là văn hóa đọc” và chị còn nói: “Đọc giả đọc cuốn sách của mình nghĩa là mình đang lấy đi thời gian của họ, mình mắc nợ họ, vì vậy mình phải trả lại cho họ cùng lúc nhiều thứ như giải trí, cảm xúc, kiến thức về nhiều phương diện, tư duy thẩm mỹ... Ấy chính là lòng tự trọng của người viết”.

Ngoảnh đầu nhìn giá sách nhỏ phải gồng gánh hàng trăm cuốn sách được nhét chặt ních, Bảo nghĩ đến những giá sách đẹp đẽ trong siêu thị đồ gỗ cao cấp. Ước gì cô được sở hữu một trong số chúng. Nhưng căn gác này quá nhỏ và thấp lè tè làm sao có thể kê vừa những giá sách đó. Thôi thì cô sẽ mua thêm một giá sách nhỏ và chắc chắn nó sẽ nhanh chóng được nhét đầy sách.

Nghe có tiếng đề xe máy, Bảo đảo mắt nhìn xuống căn nhà đối diện.

- Anh về nghen. Mai có đi đâu nói anh qua chở.

- Dạ.

Ngồi trên ban công, Bảo nhìn thấy Hải Phượng vòng tay ôm cổ Huy, gương mặt cả hai người đều rất hạnh phúc. Những chuyện mà Bảo nghe được ở nhà nội của Đại rốt cục là sao nhỉ? Cô phải làm sao đây?

Bảo quyết định gọi cho Huy khi anh phóng xe đi. Có lẽ người trong cuộc là người biết rõ mọi chuyện nhất. Biết đâu Huy có nỗi khổ tâm nào đó mà cô không biết được. Lỡ như qua bết xếp kể mọi chuyện với Phượng khi chưa rõ đầu cua tai nheo như thế nào khiến hai anh chị chia tay trong đau khổ thì lỗi lớn nhất từ cái đứta nhiều chuyện mà ra.

- Alo! Anh nghe nè Bảo.

- Em có chuyện quan trọng muốn hỏi anh...

4. Chương 4: Heo Boo Và Vịt Bông

- Có chuyện tối nay ba mẹ anh đưa Quỳnh về gặp nội anh hả?

Bảo uống một ngụm ca cao rồi gật đầu:

- Dạ, nghe nội anh nói cô gái tên Quỳnh đó là vợ chưa cưới của anh mà em chết lặng luôn. Đại nói Quỳnh rất xinh, tốt nghiệp Đại học ở Mỹ, có bằng thành tích long lanh lấp lánh toàn giải thưởng. Chuyện này là sao anh? Em vẫn chưa nói cho chị Phượng biết đâu. Còn nữa, sao anh lại giấu chỉ về gia thế của mình. Nếu chị Phượng biết anh giấu chỉ nhiều chuyện như vậy em sợ chỉ sẽ không tha thứ cho anh đâu.

Huy chậm rãi nói:

- Đó cũng là điều anh không muốn nhất nhưng anh không còn cách nào khác. Em đừng nói với Phượng nghe, để anh lựa lúc nào đó rồi nói cho cô hiểu. Lúc mới quen, anh chỉ định chọc Phượng cho vui, theo lời thách đố của Hải Anh, bỏ xe ô tô, bỏ hết mấy thứ đồ đắt tiền trên người, mặc đồ cũ đi cái xe Wave cà tàng tán cổ. Không ngờ anh yêu cô rồi cô cũng yêu anh. Lúc anh định nói thật với Phượng về gia đình mình thì Phượng kể cho anh nghe chuyện cô từng bị bà mẹ giàu có của bạn trai cũ tìm tới xỉ vả nói cô quyến rũ con trai nên cô cực kỳ không thích những người có khoảng cách quá xa trong mối quan hệ tình cảm. Cô cũng nói yêu anh vì anh hiền lành, con nhà nghèo luôn biết vươn lên. Giờ anh không biết phải làm sao nữa. Anh mà nói ra sự thật chắc chắn Phượng sẽ bỏ anh.

- Sao anh bị quan quá vậy? Em nghĩ chắc chị Phượng không làm như vậy đâu. Còn chuyện cô gái tên Quỳnh thì sao?

- Ba mẹ anh bắt anh phải lấy một người con gái mà anh không yêu. Giờ mọi chuyện cứ rối tung lên như cái mền nhà anh.

Bảo bật cười:

- Ha ha. Lời khuyên chân thành nhất của em bây giờ là anh hãy nói cho chị Phượng biết mọi chuyện. Chớ nếu chỉ mà nghe được từ kênh khác thì không hay ho chút nào đâu.

- Ủ, anh biết rồi.

Trời lại đổ mưa rào rào. Cả hai không hẹn nhau mà cùng nhìn ra ngoài cửa kính.

- Em có đem theo dù không vậy? - Huy hỏi Bảo.

- Sao hỏi em câu đó? Anh không muốn chở em về phải không? Sợ chị Phượng ghen hả?

- Anh chở em tới đầu hẻm rồi em che dù đi bộ vô nha.

- Trời ơi! Mưa to gió lớn vậy mà che dù đi chắc ướt hết luôn á.

- Thôi được rồi, chút anh chở về.

- Em giỡn anh thôi. Nhìn mặt anh kìa, méo xẹo hà. Nhà gần xị, em che dù về được rồi.

Sau một đêm ngon giấc, Bảo dậy sớm xuống dưới nhà pha cà phê. Nói là dậy sớm nhưng thực tế chẳng sớm sửa gì, đồng hồ treo tường chỉ hơn bảy giờ rưỡi. Trời vẫn đang mưa. Cô cầm cốc cà phê thích thú ngắm những hàng nước mưa chảy dài xuống mái tôn. Mới sáng sớm cô đã bị dưng đầu dậy bởi tin nhắn của Đại “Chút nữa qua nhà bà chơi”. Đại nói với cô con người ở Singapore quá lạnh lùng, vô tâm, kể cả những đồng nghiệp gặp nhau hàng ngày. Thế là Đại bỏ việc, nhẹ như bèo, chẳng thèm tiếc nuối công việc lương cao ở một công ty lớn. Cô bạn gái xinh đẹp bỏ Đại chạy theo người tình mới có thể chu cấp cho cô nàng mọi thứ. Chắc hẳn anh chàng đã rất cô đơn ở Singapore.

Lên gác, Bảo bật radio nằm trên ghế nệm ngoài ban công nghe chương trình Xonefm. Má Bảo kéo cửa về được một lúc thì Bảo nghe Đại chào má cô:

- Con chào dì.

- Ủa, Đại. - Tiếng má Bảo nói với Đại. - Con Bảo ở trên gác đó con.

- Dạ.

Bảo nhai nốt miếng bánh mì mặn, lưỡi biếng chẳng buồn nhắc người ngồi dậy. Cốc cà phê đặt trên chiếc bàn gỗ con con đã nguội ngắt từ lâu. Chậu cây cảnh xanh tươi đặt bên cạnh ghế nệm đầy sức sống sau cơn mưa. Bảo thích có một thảm cỏ nhân tạo trải rộng hết ban công. Nhà chật quá chứ nếu không Bảo còn muốn trồng cả một vườn hoa. Cô dư thời gian để chăm sóc cho khu vườn của mình. Thử tưởng tượng xem, buổi sáng thức dậy bước ra khu vườn ngập nắng hít thở bầu không khí trong lành mát mẻ rất có lợi cho sức khỏe.

- Ê, nằm ngoài này mưa không tạt hả? - Đại hỏi sau khi đã trèo lên gác.

- Lâu lâu cũng tạt. - Bảo nhắm hờ mắt, trả lời.

Đại kéo ghế xoay ra ngồi cạnh Bảo, cầm cuốn sách sắp rơi xuống trên tay cô.

- Ông định xin việc ở đâu chưa?

Bảo ngồi dậy khoanh hai chân trên ghế chỉnh sửa lại mái tóc bị rối xù. Liếc thấy Đại nhìn mình chăm chú mà không trả lời câu hỏi, Bảo chớp mắt mấy cái:

- Nhìn đủ chưa vậy?

- Ờ... - Giọng Đại lúng túng. - Nãy bà hỏi gì?

- Tôi hỏi ông định xin việc ở đâu? - Bảo vén cả mái tóc qua một bên vai, giật lại cuốn sách.

- Chưa biết.

- Má tôi đang cần một chân chạy bàn. Nếu ông có hứng thú với công việc này thì nộp hồ sơ cho tôi.

- Ha ha. - Đại bật cười. - Thôi, tôi bưng đồ sợ bể đĩa lắm.

- Có gì đâu. Bể đĩa thì trừ lương. Làm hoài cũng quen.

- Ủ, để tôi về nhà suy nghĩ. - Đại nói đùa như thật.

Đại bước qua ngồi xuống ghế nệm, gác một tay trên thành ghế nhìn cô bạn đang chăm chú đọc sách. Anh hít mùi dầu gội rất thơm trên tóc cô, chợt thấy nhớ những ngày ngồi sau xe đạp của Bảo khi cô đạp gần đến trường là anh vọt lên đi kè, có bữa lại đối người chở. Cả hai thường bị đám bạn chọc là cặp vợ chồng hạnh phúc, rồi sau đó hai đứa cũng thành một cặp đôi thực sự. Khi anh đi du học, cả hai không có nhiều thời gian dành cho nhau, ngay cả việc lên yahoo gặp mặt nhau cũng khó. Bảo bận rộn với việc học và phải phụ má bán quán nhậu. Anh thừa nhận lúc đó anh đã quá ích kỷ khi chỉ nghĩ cho bản thân, trái tim chẳng thể cứng cỏi trước một người con gái vừa xinh đẹp vừa yêu anh nồng nhiệt. Những ngày cô đơn ở Singapore khi cô bạn gái quyến rũ bỏ đi, anh chỉ muốn về Sài Gòn ngay lập tức nhưng bị kẹt cái hợp đồng đã ký với công ty. Bảo bây giờ chỉ thích viết lách và đọc sách. Cô từng có một quãng thời gian trượt dài trong đau khổ do bị gã bạn trai phỉnh phờ tình cảm. Hiện tại, hai đứa đều đang “phòng không”, anh muốn ủ mưu một kế hoạch cho sự tái hợp.

Ngoài trời, mưa lất phất bay. Những hàng cây xanh rì dọc hai bên đường lao xao trong gió. Đứng trên tầng mười ba của một tòa cao ốc văn phòng, Hải Anh nhìn trời qua cửa kính lấm tấm nước mưa. Một mùi nước hoa đắt tiền xộc vào mũi sau đó là một vòng tay mềm mại ôm anh từ phía sau, giọng nói ngọt ngào như rót mật vào tai:

- Anh yêu, bé nhớ anh quá hà!

Thu Minh - chị họ của Đại tổ chức sinh nhật trong khuôn viên xanh rợp cỏ. Ban đầu Minh định tổ chức trong biệt thự vì sợ trời mưa nhưng sau đó thấy trời đẹp nên cô quyết định dọn bàn ghế ra ngoài. Đại và Bảo đến sớm nhất, anh có nhiệm vụ quay camera toàn bộ bữa tiệc. Bảo cũng phụ mọi người dọn bàn. Đây là lần đầu tiên cô được dự tiệc buffet ngoài trời trong biệt thự sang trọng. Cô diện chiếc váy hồng bông bồng ngang đầu gối Đại mua tặng vì trong tủ quần áo của cô không có nổi một bộ váy phù hợp. Đại nói đây là hàng sale off trong siêu thị M&A của anh họ mình. Giờ Bảo mới biết tổng giám đốc hệ thống siêu thị M&A là anh họ của Đại. Dù được chuẩn bị trước tinh thần nhưng cô vẫn không khỏi bất ngờ trước sự giàu sang của những người trong gia đình Đại.

- Hi bé!

Ngẩng đầu lên bắt gặp cái nháy mắt của Huy, Bảo phì cười:

- Anh Huy tới sớm vậy?

- Do đói bụng quá nên anh tới chui vô ngay nhà bếp kiểm đồ ăn. - Huy thành thật. - Chút nữa chắc anh không ăn được gì nữa. No quá rồi. À, này anh gặp thằng Đại trong bếp, nó cũng đang ăn vụng. Ha ha.

Bảo bật cười. Đại nói với cô vào bếp quay phim hóa ra là có mục đích khác.

- Anh nói cho chị Phượng biết mọi chuyện chưa?

- Anh đang đau đầu vì chuyện đó đây. Quán bar đang sửa chữa nên cổ rất bận rộn. Chắc vài bữa nữa anh sẽ “thú tội”.

- Ha ha.

Đang loay hoay xếp chén đĩa với Bảo, Huy chợt gọi to:

- Anh!

Hải Anh đi dự tiệc cùng với bạn gái. Đó là một cô gái xinh đẹp và sang trọng trong bộ váy màu đỏ ôm sát cơ thể khoe bờ vai trắng mịn thon thả. Hai người cùng đi tới chỗ Bảo và Huy.

- Chào em. - Hải Anh cười với Bảo.

- Dạ, em chào anh. - Bảo cười tí mắt.

Cô bạn gái đi cùng Hải Anh nhìn Bảo bằng ánh mắt khinh khỉnh. Bảo cười nhạt với cô gái rồi quay sang nói chuyện với Huy và Hải Anh. Đại cầm máy quay xuất hiện bon chen vào giữa tách Huy và Bảo ra. Anh khoác tay qua vai Bảo, quay sang nói với Huy:

- Anh đừng tán bạn gái em. Cổ là của em.

Bảo hí hửng cùi chỏ vào hông Đại, vội vàng đính chính:

- Anh đừng nghe Đại nói xạo.

Cái tên này đi đâu cũng giới thiệu Bảo là bạn gái của mình làm cô đính chính muốn một người.

- Anh có tán bé Bảo đâu. - Huy cười he he. - Anh có bạn gái rồi.

Thấy Đại cười toe như đồng tình, Bảo kéo anh tới gốc cây bực dọc:

- Tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi hả? Đừng có đùa nữa. Tôi không thích đâu. - Rồi cô xua tay. - Nè, đừng có quay tôi nữa.

Thả máy quay xuống, Đại nhìn Bảo chăm chú làm cô bối rối tợn. Cô muốn nổi giận mắng cho tên bạn thân này một trận nhưng xem ra không làm được rồi. Đại chợt nhìn lên thân cây rồi bật cười. Bảo nghiêng đầu hỏi:

- Ông cười gì vậy?

- Tôi vẫn còn nhớ nụ hôn đầu tiên của tôi dưới gốc cây phượng sau trường.

Mặt Bảo đỏ bừng, cô quay sang hướng khác. Sao tự nhiên Đại nhắc lại chuyện đó làm gì. Ngày hôm đó dưới tán phượng sum sê, cô đã chủ động hôn bạn trai. Nụ hôn rơi vội trên má. Do lùn hơn Đại nên cô đã túm cổ áo Đại xuống. Ôi! Tuổi học trò táo bạo.

- Ê, hai đứa. Tiệc bắt đầu rồi. - Tiếng Huy gọi to.

Bảo chạy vội về phía Huy để mặc tên con trai đứng dưới gốc cây. Đại dứt tay vào túi quần mỉm cười bước tới chỗ chị họ của anh. Để lại có được trái tim của Bảo thực sự không hề dễ chút nào.

Chiếc ô tô màu đỏ từ từ lăn bánh trên đường phố Sài Gòn. Bên trong xe, Nga không ngừng chất vấn Hải Anh:

- Tại sao anh không giới thiệu em với chị Trang mà để em phải tự giới thiệu? Rốt cục anh có coi em là bạn gái không hả? Anh thấy cậu em trai của anh không, đi đâu cũng giới thiệu con nhỏ đó là bạn gái. Em thấy tủi thân kinh khủng.

Hải Anh quay sang nhìn đôi môi đỏ cong lên của Nga, thấp giọng:

- Chuyện đó quan trọng với em đến vậy sao? Chỉ vì chuyện đó mà cả buổi tối em gắt gỏng bực bội với anh hả?

- Em không thể chịu đựng được khi thấy anh cười nói với con nhỏ đó. Anh có hiểu cảm giác của em không hả? Anh đi dự tiệc cùng với em nhưng lại chú ý tới bạn gái của em trai mình. Anh thật quá đáng.

- Anh nói chuyện với cô bé đó có gì sai đâu. Em tưởng em là bà hoàng, là trung tâm của bữa tiệc hay sao mà em bắt mọi người phải chú ý đến mình.

Queo vô lăng tấp xe vào lề đường, Hải Anh bực bội quát:

- Em tự lái xe về đi. Anh bắt xe ôm.

Đẩy cửa xuống xe, anh dứt tay vào túi quần đi lên vỉa hè. Nga cũng đẩy cửa xe ra nhưng không đuổi theo mà đứng dậm chân hét toáng:

- Hải Anh! Anh đứng lại cho em!

Hải Anh chẳng buồn quay lại, tiếp tục dấn bước về phía trước. Cô bé đáng yêu có chiếc răng khểnh mà anh gặp ngày nào ở siêu thị đã trở nên đáng ghét và chua ngoa như vậy. Nga vừa về nước sau khi tốt nghiệp Cử nhân Truyền thông ở Mỹ, anh đã nghĩ từ giờ trở đi sẽ là những chuỗi ngày hạnh phúc vì có bạn gái yêu thương nhưng Nga thay đổi quá nhiều, cô ăn diện ngất trời và chơi bởi chẳng kém ai. Thằng bạn anh mấy bữa trước đi bar gặp cô nàng nhảy cực sung ở đó trong trang phục cực kỳ thiếu vải. Anh mà dắt về nhà ra mắt có lẽ nội sẽ đuổi cổ cả hai ra khỏi nhà. Đâu phải anh chưa từng góp ý với cô. Như lúc này, anh đề nghị cô nên khoác thêm áo khoác vì chiếc váy đỏ quá sexy và kêu gọi liền bị cô nạt nộ: “Anh cứ nhắc quá cứ như ông cụ non. Khoác cái áo vào quê mùa bà mợ!”. Trời. Cách nói chuyện của cô gái này... Thật đau đầu.

- Grrrrrr! Tại sao lại không gặp được??? Lần thứ mười rồi... Trời ơi! Lần này là lần thứ mười rồi. Xu của mình...

Tiếng la chí chóc của một cô gái bên máy gấp thú bông trước một cửa hàng tạp hóa thu hút sự chú ý của Hải Anh. Anh bước lùi lại mấy bước nhận ra Bảo đang thể hiện trạng thái cảm xúc cực kỳ đáng yêu. Cô mặc quần đùi, áo sơ mi ca rô, đeo kính gọng to, tròng túi nilong vào cổ tay nhảy loi choi trước máy game.

Chú chủ cửa hàng ló đầu ra ngoài cửa sổ nói với Bảo:

- Chưa gấp được con nào luôn hả? Chơi dở vậy?

- Chú ơi, cái máy này bị hỏng rồi thì có. Gấp cả chục lần rồi mà vẫn trắng tay là sao?

- Gấp nữa không? Chú đưa cho chục xu nữa.

- Dạ, có.

Bảo nhận xu rồi nhét một xu vào trong lỗ, tay mân mê cái cần. Lựa đúng thời điểm, cô nhấn nút cái búp. Cái móc đã chụp được con vịt nhưng lại làm rơi mất.

- Vịt của mình... - Bảo chống hai tay xuống đầu gối nhìn con vịt màu vàng nằm trong lồng kính, mặt tiu nghỉu.

- Để anh.

Hải Anh bước tới đứng cạnh Bảo, chìa tay ra trước mặt cô. Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Ủa, anh Hải Anh. Sao anh lại ở đây?

- Anh đi dạo phố.

Bảo thò tay vào túi quần móc nắm xu thả vào lòng bàn tay của Hải Anh. Anh cười nói:

- Hãy xem anh đây! - Rồi nhét xu vào lỗ.

Lần thứ nhất, thất bại. Bảo khẽ thở dài còn Hải Anh thì bặm môi. Lần thứ hai, lại thất bại. Bảo quay sang để ngón tay cái chìa xuống dưới đất. Những lần thứ ba, tư, năm, sáu, bảy vẫn thất bại. Bảo đập rầm hai tay vào kính.

- Xu của em...

- Còn hai xu... - Hải Anh nói nhỏ.

- Thôi em về đây.

Bảo định quay ngoắt bỏ đi thì Hải Anh giữ cánh tay cô lại.

- Vẫn còn hai cơ hội nữa mà Bảo.

Nhìn nụ cười tự tin trên môi Hải Anh, Bảo nhún vai bước lại. Ừ, vẫn còn hai cơ hội nữa. Nhưng chắc lại trật lất nữa cho coi.

- ÁÁÁ!

Bảo hét lên khi cái móc đã móc trúng con vịt. Cô tưởng con vịt sẽ lại rớt ra khỏi móc trước khi cái móc thả ngay cái lỗ. Nhưng thật không ngờ Hải Anh lại gấp thành công. Bảo thò tay xuống dưới lấy con vịt rồi nhảy tưng tưng. Chú cửa hàng lộ đầu ra cười khùng khục:

- Làm như bắt được vàng.

Hải Anh phì cười, nhét tiếp đồng xu cuối cùng vào máy. Anh thích con heo màu đen kia.

Gấp thành công. Anh cầm con heo cười toe khoe với Bảo, cô rú lên:

- Á! Heo Boo. Trời ơi! Anh gấp được heo Boo. Cho em, cho em đi.

Heo Boo từng một thời được các bạn trẻ rất yêu thích, in nhiều trên quần áo, túi xách, sổ tay... Hồi học cấp ba, Bảo cũng cuồng heo Boo. Thấy Hải Anh gấp được heo Boo, cô thích quá thế là chạy ngay tới giở chiêu xin xỏ:

- Anh cho em con heo đó đi. Xu của em mà.

- Khó khăn lắm anh mới gấp được. Nó là của anh.

- Cho em đi mà. Năn nỉ đó.

- Em có vịt rồi anh có heo. Nếu muốn anh sẽ mua xu trả lại em.

- Không, em muốn con heo.

Và cứ thế, cả hai đuổi nhau chạy lòng vòng trong công viên như hai đứa con nít.

Ôm con vịt bông trong lòng, Bảo quay sang mỉm cười với Hải Anh. Dù không có được heo Boo nhưng tối nay cô đã rất vui. Chẳng thể nào ngờ được rằng anh của Đại còn trẻ con hơn cả cậu em. Cô gọi anh là “anh Heo” còn anh gọi cô là “bé Vịt”. Mấy đứa con nít đã về nhà ngủ hết chứ bọn nhóc mà thấy cả hai đuổi bắt nhau chỉ vì một con heo bông chắc sẽ cười ầm. Bảo sóng đôi bên Hải Anh đi vào con hẻm nhỏ. Những ngôi nhà đóng cửa kín mít, chỉ có vài ba ô cửa sổ nhỏ trên gác nhà có các em năm nay thi Đại học là sáng đèn.

Dừng lại trước nhà mình, Bảo nói khẽ:

- Cảm ơn anh đã đưa em về!

- Ủ, anh về ghen.

- Dạ.

Trèo lên gác, Bảo ra ban công ngồi ôm vịt cười một mình. Cô giáo dạy tiếng Anh của Bảo năm lớp mười một nói rằng: “Hạnh phúc là khi ta cười một mình.” Hạnh phúc với Bảo đơn giản lắm, chỉ cần ai đó làm cho Bảo cười nhiều thì cô sẽ thấy hạnh phúc. Bảo từng khóc rất nhiều khi ba mẹ ly dị, khi chia tay Đại và bị gã bạn trai lợi dụng tình cảm. Cô dốc bầu tâm sự vào tiểu thuyết, xây dựng những nhân vật đời toàn nước mắt rồi khóc cùng nhân vật. Tuy vậy, các cô gái vẫn gặp được những người đàn ông có thể làm cho họ cười. Đó là hạnh phúc của họ.

- E hèm. - Tiếng tăng hắng khe khẽ của bé Trúc, sau đó là tiếng cười rinh rích tinh nghịch.

Bảo đứng dậy đi tới lan can nhìn qua nhà hàng xóm.

- Em thấy rồi nha. - Con bé đeo headphone ngay cổ bước lại dựa vào lan can, nhìn Bảo cười toe. - Anh bỏ đẹp trai ghê nha. Có rồi mà giấu không kể nè.

- Ai nói bồ chị. Ảnh là anh của Đại đó. Người ta có bạn gái rồi.

Con nhỏ lại cười, nhìn Bảo bằng ánh mắt ám chỉ những lời cô nói chẳng đáng tin.

- Chị nói thiệt đó. Anh Hải Anh có bạn gái rồi. - Bảo nhanh chóng chuyển chủ đề. - Mấy bữa nay không cúp học nữa chứ?

- Dạ! - Trúc dài giọng. - Em chẳng nghỉ bữa nào cả.

- Lo học đi đừng ham chơi nữa. Mà lúc nào cũng thấy em đeo headphone là sao hả bé?

Trúc đưa headphone cho Bảo, cô cầm lấy chụp vào tai. Ca khúc I won't give up của Jason Mraz được cover lại bởi giọng hát ấm áp của một chàng trai trẻ, nghe như có dòng nước mát chảy qua tâm hồn, đánh thức những cảm xúc mới lạ. Bảo quay qua nhìn Trúc cười rạng rỡ, con bé cũng nhoẻn miệng cười.

Gỡ headphone đưa trả Trúc, giọng Bảo phấn khích:

- Tuyệt thật! Cảm xúc dâng trào mãnh liệt như sóng ngoài biển khơi. Ai hát vậy em?

- Hoàng, hot boy trường em, học cùng lớp.

- À...

Bảo nhìn mặt Trúc đỏ bừng liền biết ngay là nó thích thằng nhóc tên Hoàng hát hay đó. Nhưng sau đó cô lại nghe Trúc buồn bã nói:

- Hoàng sẽ chẳng bao giờ chú ý tới em một con nhỏ học sinh đầu gấu, học dốt. Mới chuyển tới trường được một tháng mà Hoàng đã trở thành tâm điểm của trường. Hoàng hay cười, chơi bóng rổ rất cừ và học cũng rất siêu, đam mê âm nhạc và thích vẽ tranh.

- Sao em biết nhiều về nó vậy? - Bảo hỏi.

- Thích là tìm hiểu thôi.
 - Có phải... - Bảo ngập ngừng. - Vì thằng nhóc mà em bỗng dưng thay đổi.
 - Em cũng không biết nữa. Em chỉ muốn mình học tốt hơn một chút. Đám con nhà giàu, học giỏi thường nhìn mấy đứa cá biệt tụi em bằng cặp mắt khinh thường.
 - Có cả thằng nhóc đó nữa hả?
 - Hoàng cũng chơi trong nhóm đó.
- Giọng Trúc có gì đó nghèn nghẹn, gần như là muốn bật khóc nhưng lại cố ghìm lại. Con bé đang cố gắng học tốt hơn và chỉ cần như thế là đủ. Nó không còn ba. Và giờ cũng chẳng có mẹ ở bên để bảo ban việc học, chỉ có ông nội sáng sớm chiều say. Bảo thấy thương nó. Đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.
- Ê, tuy chị không khá khẩm gì ở mấy môn tự nhiên nhưng chị học Anh văn cũng cừ lắm nè, có gì không hiểu vác sách qua nhà chị chỉ cho. - Bảo chém gió.
 - Dạ. - Trúc cười he he.

Cửa thang máy vừa mở ra, Hải Anh nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô bạn gái. Anh đi lướt qua cô tới căn hộ của mình.

Nga hét lên:

- Anh Hải Anh! Em đã đợi anh ba tiếng đồng hồ rồi đó.
- Hải Anh không nói gì, thản nhiên bấm mã số mở cửa. Trước khi đóng cửa lại, anh quay mặt qua nói với cô:
- Em muốn về nhà ngủ hay đi bar nhảy nhót tùy em. Anh không quan tâm.
 - Anh...- Nga trừng mắt, nghẹn họng.
 - À, còn nữa... - Hải Anh lộ đầu ra. - Cái gã đi chiếc xe ô tô năm tỷ vẫn đang sẵn đón em phải không? Bé rất giỏi trong việc hẹn hò một lúc hai người đàn ông. Anh thì không bằng anh ta rồi. Chúc ngủ ngon.

Hải Anh đóng sầm cửa lại bước tới ghé sofa buông mình xuống. Đừng tưởng anh im lặng đồng nghĩa với việc anh để bạn gái mình xỏ mũi. Cô tiểu thư kia có một danh sách dài những cái đuôi là các anh chàng công tử con nhà giàu. Xinh xắn, thông minh, nhất là vừa mới tốt nghiệp Đại học ở Mỹ về, Nga có quyền lựa chọn người xứng tầm với mình. Anh chỉ có chiếc xe “hai bánh” hiệu Honda 67, cô nàng chê là phải.

Gia tài ông nội để lại cho anh sau khi qua đời là bộ sưu tập máy ảnh cổ và chiếc xe máy. Nhiều người nghĩ chắc hẳn con cháu đại gia Hoàng Lâm sẽ được thừa hưởng cuộc sống giàu sang từ số tài sản của ông nhưng thực ra ông đã quyên góp toàn bộ số tiền ông kiếm được để làm từ thiện. Chú Hai của anh điều hành doanh nghiệp sách Hoàng Lâm sau khi ông mất, muốn anh tiếp tục trở thành cánh tay phải đắc lực của chú nhưng anh muốn thử sức trong lĩnh vực khác. Đó là lĩnh vực kinh doanh Ebook - Sách điện tử. Công ty mới thành lập của anh đã đưa vào hoạt động website với mục tiêu phát triển thương mại điện tử.

Cửa mở. Huy đi vào với một túi đồ ăn và bia. Nhà có hai thằng đàn ông sống với nhau, hầu như lúc nào cũng bừa bộn. Lâu lâu có cô bạn gái Hải Phượng của Huy đến dọn dẹp, nó chỉ sáng sủa lên được mấy tiếng sau đó lại tối tăm như thường. Mấy bữa nay “em dâu” bận rộn với công việc ở quán bar nên không thấy đến. Hải Anh nghĩ trong đầu, ngày mai anh cần phải tự mình dọn nhà và sớm “tổng khứ” thằng em họ lười biếng này tới căn biệt thự mới mua của nó.

- Em thấy con nhỏ Nga đứng đá cái xe ô tô đổ dưới tầng hầm. - Huy hỏi - Sao anh không đưa nó về?
- Sao anh phải đưa đi đón về trong khi nó cũng có xe. - Hải Anh trả lời. - Chở nó bằng xe 67 nó có thích đâu.

Huy đặt túi nilong lên bàn, ngồi xuống ghé nệm:

- Hai người lại cãi nhau à?

Không trả lời Huy, Hải Anh ngồi dậy lấy lon bia khui búp rồi nghiền cổ uống ừng ực.

Huy gác hai chân lên bàn, tay bấm nút điều khiển ti vi, mắt liếc nhìn ông anh mặt quạu cọ không dám hỏi gì nữa sợ Hải Anh mà nổi điên chắc sẽ tổng cổ anh ra khỏi cửa. Chợt nhìn thấy con beo Boo trên ghế nệm, Huy nhoài người chộp lấy cười ha ha:

- Anh mà cũng thích chơi thú bông hả?

Hải Anh nhìn điệu bộ châm chọc của Huy cười khì:

- Ủ, có chơi. Đừng có chôm đi đem tặng em nào đó.

- Em thì có em nào khác đâu ngoài Hải Phượng. Cổ tuổi Mèo nên chỉ cuồng Mèo Kitty. - Huy tung tung con heo Boo lên cao. - Nhưng sao anh không mua cọp beo rắn rết gì đó mà mua heo.

- Anh gặp được nó cùng với một con vịt trong trò gấp thú.

- Đâu, con vịt đâu?

5. Chương 5: Tình Bạn

Quán nhậu ngày lễ đông gấp mấy lần ngày thường. Có bé Trúc chạy sang phụ má Bảo và Bảo nhưng cũng không kịp. Má cô vừa nấu nướng vừa ghi sổ, ghi hóa đơn trong khi Bảo bị xoay vòng trong bếp chẳng lúc nào được nghỉ tay.

- Chị Bảo, một bắp xào, một ếch um, hai cháo lươn. - Trúc gọi to.

- Ồ, ờm... - Bảo vừa xào lươn vừa đáp lại.

- Bảo ơi, chiên chục chả ram con. - Là tiếng của má Bảo.

- Dạ!

- Chị Bảo ơi, chim cút rô ti có chưa, khách người ta giục dữ quá.

Bảo chạy tới tủ lạnh lấy chả ram, nói to:

- Trúc ơi, gọt dưa leo giùm chị. Chim cút có liền bây giờ đây.

Đặt hộp chả ram lên kệ bếp, Bảo vớt hai con chim cút trong chảo dầu ra đĩa rồi đưa cho Trúc để nó xếp dưa leo xung quanh. Trời nóng mà phải bấm dính trong bếp đúng là một cực hình.

- Ủa, Đại! - Bảo nghe giọng má cô vui vẻ.

- Dạ, con chào dì. Con tới giúp. He he.

- Vậy ngồi xuống ghi sổ mấy món người ta kêu giùm dì nghen, bàn nào tính tiền con cứ cộng giá ghi trong tờ thực đơn đó. Ai kêu gì con hô lớn lên để dưới bếp nghe. Dì phải xuống phụ bé Bảo, có mình nó dưới đó.

Rồi má Bảo xuất hiện làm Bảo mừng hết lớn, thư thả ngồi ghế nghê để cái chảo bắp xào á Bảo.

- Má, hết cái rồi, nói khách thông cảm.

- Ủ, già nghê xong chưa con?

- Dạ, đây má.

Bảo đưa cái cối á để má làm món lòng xào nghê rồi cầm quạt nhựa tranh thủ quạt tới tấp vào mặt. Cái máy quạt cũ trong bếp có cũng như không, dù đã chạy hết công suất vẫn chẳng thể làm tan được cái nóng ngột ngạt.

- Chị Bảo ơi, ba óc lửa hồng nghen.

- Ờ ờ... - Bảo đứng dậy, đá cái đòn, vội đi múc óc heo, lòng nhủ thầm trông cho hết ngày.

Mới hơn bảy giờ quán nhậu đã treo biển nghỉ bán vì hết đồ ăn. Kết thúc một ngày bận rộn túi bụi, Đại, Bảo và Trúc ngồi xải lai vì quá mệt, đứa đấm lưng, đứa bóp chân giữa một rừng giấy ăn và rác xả. Hai chân Bảo mỏi nhừ, quần bẩn thỉu vì bị trượt té ngay chỗ rửa rau chưa kịp thay. Mỗi năm chỉ có những ngày nghỉ lễ và dịp Tết là đắt khách nên cũng gắng mà chạy, dù có mệt đến mấy cũng thấy vui vui trong lòng, chứ mấy bữa trời mưa quán ế chẳng biết làm gì chỉ biết đi ra đi vào. Hôm nay quán tấp nập và đông nghẹt nếu không có Đại và Trúc chắc hai má con Bảo phục vụ khách không kịp.

Má Bảo xách giỏ rác và chổi lên nói với Đại và Trúc:

- Dì cảm ơn hai đứa tụi con nhen. Để bé Bảo dẫn hai đứa đi ăn.

- Dạ, không có gì đâu dì.

Đại cười xòa, còn Trúc mỉm cười. Trông nó có vẻ mệt mỏi.

- Em muốn ăn gì Trúc? - Bảo hỏi.

- Dạ, nãy em ăn cơm với cô rồi nên không đói. Giờ em chỉ muốn về ngủ thôi. Sáng mai em phải dậy sớm đi học thêm nữa.

Trúc nói xong đứng dậy thưa má Bảo rồi về nhà. Đại và Bảo cúi húi quét dọn, dẹp mấy két bia rỗng sau đó ra ngồi trước quán nhìn nhau.

- Đi đâu đây? - Bảo hỏi.

- Sao bà hỏi tôi?

- Đưa tiền công ông không nhận thì giờ đi đâu cho ông quyết định?

- Ờ, để nghĩ coi.

Rồi cả hai cùng nói to:

- Cafe rock.

Quán cà phê nằm trên con đường yên tĩnh nhiều cây. Lúc Đại và Bảo đi taxi tới quán thì trời đột ngột đổ mưa. Tới nơi, hai đứa chui ngay vào trong quán ngồi xuống bàn trong góc vì quán hầu như đã chật kín chỗ. Trên bức tường màu xám treo hình các ban nhạc rock nổi tiếng. Những người khách đang phiêu theo những cú riff đay nghiến và dữ dội của ban nhạc đang chơi live. Ngọn lửa rock bùng lên trong không gian tối mờ khiến cả hai đứa đều thích thú. Bảo hò hét cùng với những người khác, lắc lư cả người theo giai điệu rock mạnh mẽ.

- Woke up to the sound of pouring rain. The wind would whisper and I'd think of you1...

Rock cá tính trong cả giai điệu và ca từ. Nhiều ca khúc rock được xếp vào hàng những bài hát giàu chất nhân văn và triết lý. Và dĩ nhiên chúng trở nên bất hủ. Chẳng hạn như trong bài hát November rain của Guns N'Roses có câu được dịch ra thế này: "Thật khó mà cầm một ngọn nến đi trong mưa"² hay trong A Sombre dance của Estatic Fear: "Một chiếc lá mỏng nhẹ rơi, khuấy mình vào bình minh sâu thẳm. Nỗi buồn đã từ bỏ cánh đồng, đi vào những giấc ngủ xa xăm"³. Rock vẽ những bức tranh cổ điển và cả hiện đại mang đậm nét trữ tình và truyền tải những điều ý nghĩa trong cuộc sống.

Trong lúc đang say nhạc, Bảo nhận ra có người nắm tay mình. Cô quay sang nhìn Đại một lúc rồi rút tay lại.

Hơn mười giờ rưỡi, Đại và Bảo rời khỏi quán cà phê đi bộ trên vỉa hè. Trời đã tạnh mưa, không khí thoáng qua mùi của đất và lá cây. Hàng cây đầy nước, chốc chốc lại trút nước rào rào khi gió thổi mạnh. Đại và Bảo cùng cười khi hứng trọn những "cơn mưa rào" bất chợt ấy.

- AAA! Lâu lắm rồi mới được cháy hết mình với rock như tối nay. - Bảo quay sang Đại cười toe.

1 Lời ca khúc rock I remember you của Skid Row

2,3 Dịch: Báo Hoa học trò và báo Mực tím

Hai đứa đều mê rock, mê cái chất nhạc mạnh mẽ và cá tính ấy. Đại có một bộ sưu tập những chiếc đĩa LP của những ban nhạc rock nổi tiếng. Bảo đã phát sốt khi thấy đĩa LP có chữ ký của huyền thoại Jimi Hendrix và The Beatles. Trong bộ sưu tập đó, còn có đĩa của Elvis Presley, The Who, Rolling Stones... Một bộ sưu tập khổng lồ mà Bảo vô cùng thêm muốn.

Bàn tay lại bị Đại nắm chặt, Bảo đứng lại cố giằng tay ra:

- Nè, ông bị làm sao vậy hả? Sao cứ nắm tay tôi hoài?

- Bà làm bạn gái tôi ghen.

Bảo đứng lặng thinh. Cô né tránh ánh mắt nồng nàn của Đại bằng cách cúi mặt xuống nhìn những bông hoa giấy rơi đầy dưới chân. Đã từng rất thích Đại, thích tới mức khóc lóc, bỏ ăn, ốm mấy ngày liền khi hai đứa chia tay. Nhưng những cảm xúc về tình yêu học trò trong vắt như giọt sương buổi sớm đều đã được cất giữ trong ngăn kéo của trái tim, trang trọng nằm trong đó thời gian đủ dài để Bảo quên và đón nhận những cảm xúc mới. Giờ Đại muốn Bảo lục lại những cảm xúc đó ư?

- Bà làm bạn gái tôi ghen. - Đại lặp lại.

- Đại... - Bảo ngẩng đầu lên ngập ngừng. - Hai đứa mình chỉ có thể làm bạn được thôi.

- Tại sao?

- Tôi đã từng nuôi dưỡng tình yêu dành cho ông nhưng ông đã bóp chết nó. Tôi đọc được câu này trên báo: “Tình bạn giống như tô phở, đã nêm gia vị rất vừa miệng. Khi muốn chuyển tô phở qua một trạng thái đậm đà hơn, người ta chế thêm mắm muối. Đến khi thấy mặn le lưỡi, muốn lấy mắm lấy muối ra cũng không ổn. Muốn chế nước vô cho lạt tô phở cũng lạt nhách theo”¹.

Bảo giật tay mình ra khỏi tay Đại:

- Tôi không muốn cho thêm bất kỳ gia vị nào vào tình bạn mà chúng ta đang có.

Về nhà, Bảo lên gác mở ngăn kéo tủ gỗ. Ngoài những cuốn sổ tay được xếp ngay ngắn có vài chiếc ống thủy tinh có những cuộn giấy bên trong, duy chỉ có một ống khác biệt đựng chiếc lá khô hình trái tim. Bảo nhặt được chiếc lá này ở công viên, cầm về nhét vào ống đóng nút chặt lại như nhốt chặt trái tim mình.

Điện thoại báo có tin nhắn. Bảo mở ra đọc.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc.”

1Câu nói của anh Cỏ Cú, báo Mực Tím

Con phố nhỏ Lê Công Kiều chỉ dài chừng 200m, ẩn mình giữa những tòa cao ốc chọc trời và những đại lộ sầm uất ngay khu trung tâm thành phố. Những căn nhà mái ngói rêu phong chứa những món đồ bạc màu thời gian là điểm đến quen thuộc của những nhà sưu tầm cổ vật và các du khách nước ngoài. Phố đồ cổ trưng bày đủ thứ từ những chiếc máy chụp ảnh cổ, điện thoại cổ, những chiếc đĩa than hơn 60 năm tuổi đời hay bức tượng thần Siva xanh mốc meo...

Hải Anh cầm chiếc Leica M3 lấy từ bộ sưu tập máy ảnh cổ của ông nội thông thả dạo bộ trên con phố nhỏ. Anh thích cảm giác khi đặt chân đến đây, cứ như đang đi ngược thời gian tới tận thời điểm cách đây 2/3 thế kỷ. Thời gian không ngừng trôi, có quá nhiều thứ thay đổi đến chóng mặt nhưng cuộc sống nơi đây hầu như không thay đổi. Thỉnh thoảng, anh gặp những người bạn của ông nội ở đây, mấy ông cháu vào cửa hàng ngồi uống trà với chủ nhà cùng bình luận về một món đồ cổ mà chủ nhà vừa sưu tầm được. Thế nên, nhiều khi anh ra phố chỉ vì thích nhịp sống ở đây chứ không hẳn là để mua đồ cổ.

Đang đứng ngắm các mặt hàng gốm sứ đủ loại được trưng bày trên chiếc bàn dài ngay ngoài vỉa hè, Hải Anh nhìn thấy Bảo bước ra từ một cửa hiệu, trên tay cầm những tấm bưu thiếp, cô vừa đi vừa đọc những dòng chữ in bên trên. Anh đưa máy ảnh lên, chụp mấy bức liên tiếp rồi bước lại gần Bảo.

- Nhìn đường kìa bé. Vấp té bây giờ. - Hải Anh cười nói.

Bảo ngẩng đầu lên nhoẻn cười:

- Ủa, anh... Heo.

- Em mua gì vậy?

Hải Anh đeo máy ảnh vào cổ cầm mấy tấm bưu thiếp Bảo đưa. Chúng trông khá cũ, hầu hết đều bị ố vàng, có tấm cháy lam nham. Chữ ghi bên trên bằng tiếng Pháp, anh chỉ đọc được con số “1941” và hiểu dòng “Je t’aime”.

- Em mua về rồi định dán ra để chụp làm hình bìa cho cuốn tiểu thuyết mới của em. - Bảo nhe răng cười.
- Câu chuyện lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1940 được tái hiện lại qua lời kể của một cụ bà về mối tình đầu với một kiến trúc sư người Pháp.

- Ở nhà anh có mấy cuốn sổ tay khá cũ và cây bút máy có từ những năm 1930. Anh nghĩ nếu chụp chung với mấy tấm postcard này hợp hơn đó.

- Vậy hả anh? - Bảo reo lên.

- Em muốn chụp lúc nào?

- Bây giờ luôn đi anh.

- Ok!

Bảo hí hửng theo chân Hải Anh rời khỏi phố đồ cổ. Cả hai không bắt taxi mà đi lang thang qua những ngã đường ồn ào, náo nhiệt. Buổi chiều nắng tắt, chỉ có gió thổi qua mát rượi. Cô cười toe khi anh giơ máy ảnh lên chụp mình, rồi kéo anh vào hẻm ăn ốc. Và thế là tận hai tiếng sau, cả hai mới về đến căn hộ của Hải Anh.

Bên ngoài cửa kính, thành phố sáng bừng bởi những ánh đèn đêm. Bảo ngồi trong phòng khách chờ Hải Anh pha cà phê nhưng cô chẳng thể ngồi yên trước những chiếc máy ảnh cũ kỹ được trưng bày khắp nơi trong phòng, tính sơ sơ chắc cũng đến gần cả trăm chiếc. Bảo sẫm soi hết cái này đến cái khác nhưng không dám đụng vào vì sợ hỏng hóc hay rơi vỡ thì rắc rối to, biết lấy tiền đâu mua đền. Đồ càng cổ càng đắt. Và hơn thế nữa, chúng còn vô cùng hiếm. Sợ có tiền cũng khó mà mua được.

Hải Anh cầm hai cốc cà phê ra. Bảo và anh bắt đầu dán những tấm bưu thiếp ra chiếc bàn gỗ màu đen bên cạnh mấy cuốn sổ da. Cô ngồi chống cằm nhìn anh đứng trên ghế chụp, chốc chốc lại tỉnh ngịch lộ mặt vào ống kính cười tươi.

- Xong! - Hải Anh ngồi xuống ghế đặt máy ảnh lên bàn. - Anh sẽ rửa ảnh ra rồi đưa cho em. Nếu em muốn đưa thêm vào sách những bức ảnh chụp máy hát cổ, máy đánh chữ cổ, đèn cổ hay quạt máy hiệu Marelli có từ những năm 1930 thì anh cũng có thể chụp được cho em. Trong nhà hàng của Huy có mấy món đồ đó.

- Dạ, vậy thì tốt quá. - Bảo ríu rít. - Em cảm ơn anh.

Giờ đồng hồ lên coi giờ, Bảo giật mình khi thấy kim giờ đã chỉ con số 9. Thời gian trôi nhanh thật.

- Tới giờ em phải về rồi. - Cô xếp mấy tấm bưu thiếp lại đứng dậy.

- Để anh chở em về.

Khi cả hai mở cửa ra ngoài thì chạm mặt cô bạn gái của Hải Anh. Cô nàng say khướt nhìn Bảo trừng trừng. Hiểu ý cô nàng, Bảo quay sang nói với Hải Anh:

- Anh không cần chở em về đâu.

- Anh... - Hải Anh chưa kịp nói gì thì Nga đã choàng tay ôm cổ anh chặt cứng làm anh muốn nghẹt thở, mặt đỏ bừng. - Ặc... Cô...buông...buông tôi ra...

Thấy tình cảnh này, Bảo nghĩ mình không nên tiếp tục ở lại đây. Cô mỉm cười với Hải Anh rồi cúi đầu bước đi, sau lưng nghe tiếng cô gái nũng nịu:

- Em không buông đâu, anh yêuuuu...

Hải Anh nhìn theo Bảo cho đến khi cô đi vào trong thang máy, trong khi cô nàng say khướt này vẫn đang bám dính lấy anh như con bạch tuộc. Gỡ mạnh tay Nga, Hải Anh kéo tay cô nàng tới chờ trước thang máy. Khi cửa thang máy mở ra, anh lôi Nga vào trong.

- Tôi đã nói với cô rồi. - Hải Anh giận dữ nói. - Chúng ta không còn bất kỳ quan hệ gì nữa. Sao cô còn đến tìm tôi làm gì?

- Anh à, chúng ta không thể cứ như vậy mà chia tay được... - Nga bật khóc.-Em chỉ đi chơi với anh Thịnh có mấy lần. Quan hệ của bọn em hoàn toàn trong sáng. Xin hãy tin em.

- Từ một nguồn tin thân cận cho tôi biết cô vợ của anh ta vẫn đang cho người theo dõi cô. - Hải Anh cười nhạt.

Nga tỉnh cả rượu, mở to mắt nhìn Hải Anh.

- Hôm qua, có người gọi điện nói muốn bán cho tôi số ảnh chụp cô và anh ta làm những gì ở Mũi Né vì nghĩ tôi sẽ trả giá cao hơn cô vợ của anh ta. Tôi đã mua hết. Vài bữa nữa nhận được ảnh, tôi sẽ chuyển chúng cho cô. Coi như đó là món quà chia tay của tôi.

Sau khi đi xuống đến tầng dưới cùng, Hải Anh kéo Nga ra ngoài, đẩy cô vào trong một chiếc taxi. Trước khi đóng cửa lại, anh lạnh lùng nói:

- Tạm biệt!

6. Chương 6: Những Cảm Xúc Chưa Kịp Gọi Tên

Tối khuya, mưa rơi rả rích. Trời sập lạnh. Bảo kéo chiếc chăn mỏng đắp hờ lên bụng, nằm nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái tôn, nghĩ mông lung về bản thảo cuốn tiểu thuyết vừa mới gửi cho anh Thế Phương ở công ty sách, về những tấm bưu thiếp, về những chiếc máy ảnh “cổ lỗ sĩ” và cuối cùng là chủ nhân của những chiếc máy ảnh. Năm Bảo học lớp mười, anh học lớp mười hai, hai khối học cùng buổi nên Bảo thường xuyên được gặp anh. Nói là gặp nhưng có mấy khi bắt chuyện đâu. Anh là bí thư Đoàn trường, năng động và học cực siêu. Tuần nào, Bảo cũng nghe giọng anh vang vang trên loa thông báo hoạt động Đoàn, kêu gọi quyền góp cho đồng bào miền Trung bị lũ lụt... Hồi đó Bảo chưa chơi thân với Đại, cô thân với đám đầu gấu trong trường, nhuộm tóc, mang dép lê hay bị thầy giám thị gọi lên văn phòng trường ngồi uống nước trà, viết bảng kiểm điểm vì vi phạm nội quy. Những lần đó, Bảo hay thấy Hải Anh ngồi với bí thư các lớp nên thường liếc sang nhìn trộm anh. Anh có bạn gái, một chị cũng năng động như anh, là thành viên của đội văn nghệ. Nhóm của Bảo hay bị thầy bắt đi nhặt rác sân trường, nhiều lần cô nhìn thấy hai anh chị ngồi truy bài trên ghế đá dưới tán phượng loe hoe lá. Bảo còn thấy anh hôn chị nữa. Rồi những cuộc vui lại cuốn Bảo đi, chẳng có chỗ cho những cảm xúc chưa kịp gọi tên.

Lặng đặng buồn, Bảo nằm ôm con vịt bông vào lòng. Tình yêu đến với Bảo rồi tan biến cùng với những lời yêu thương thấm thiết như những hạt mưa rơi từ trời xuống hòa tan vào trong lòng đất. Yêu và được yêu khó đến vậy sao? Sao Bảo cứ yêu người rồi toàn bị người đá đi như đá một quả bóng. Giờ gặp được người khiến mình say nắng lần nữa thì anh cũng chẳng yêu mình.

Ngoài trời mưa rả rích. Lúc này đã hơn một giờ sáng nhưng căn hộ chung cư của Hải Anh vẫn sáng đèn. Sau một hồi lợ mọ với chai lọ linh kinh trong phòng tối, cuối cùng anh cũng kẹp xong mấy tấm ảnh trắng đen treo trên dây. Ảnh màu chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số thì chỉ cần đem ra hiệu lab. Nhưng với những cuộn phim trắng đen chụp bằng máy ảnh phim, anh vẫn thường tự tráng phim, rửa ảnh bằng phương pháp thủ công. Bởi vì đó là niềm đam mê khó bỏ khi đã trót gắn bó với máy ảnh phim. Từ khi còn nhỏ, ông nội anh đã cho anh tập mày mò sử dụng những máy ảnh cổ mà ông có. Dần dà, anh thấy thích thú và say mê với những chiếc máy ảnh lúc nào không hay kiểu như “xa là nhớ, gần là thương”. Chúng đóng một vị trí quan trọng trong lòng anh. Những khi ngồi lau máy, tra dầu, anh luôn có cảm giác như ông nội đang ngồi bên cạnh chỉ anh cách sử dụng. Thời đại kỹ thuật số phát triển rầm rộ nhưng anh chỉ thích đi ngược về quá

khứ mê mẩn với những thứ công nghệ cổ lỗ sĩ. Cảm giác thật đặc biệt khi sử dụng những thao tác lấy nét, chỉnh tay, đo sáng mà ở máy ảnh số chẳng bao giờ có được.

Bước ra phòng khách ngồi xuống ghế sofa, Hải Anh bắt đầu ngắm soi chiếc Voiglander mới mua lại của thằng bạn. Màn hình điện thoại đặt trên ghế nệm chợt sáng lên. Anh đặt máy ảnh xuống cầm điện thoại đọc tin nhắn được gửi tới bởi “Vịt bông”.

“Anh ngủ chưa?”

Hải Anh lưu số điện thoại của Bảo là “Vịt bông” vì nếu lưu là “Bảo” thì rất dễ nhầm với thằng bạn cũng tên Bảo. Cái tên “Vịt bông” đọc cũng dễ thương, sau khi lưu vào điện thoại mỗi lần lục danh bạ tìm số đập thẳng vào mắt giữa những cái tên khác.

“Anh chưa ngủ.” Hải Anh nhắn tin trả lời.

Gửi tin nhắn đi rồi, Hải Anh dựa lưng vào ghế nệm nhìn chăm chăm vào màn hình chờ xem Bảo nhắn gì tiếp theo. Không thấy tin nhắn trả lời, anh bỏ điện thoại xuống cầm máy ảnh lên neho mắt chụp thử mấy kiểu. Với những người chơi máy ảnh cổ, một trong những điều quan trọng là phải nắm được nguyên lý hoạt động của máy bởi vì chúng đều rất khó sử dụng. Có máy ống ngắm trên xuống, cái khác lại ngắm từ bên hông, rồi cách bấm cò cũng khác bởi vì mỗi dòng máy có kiểu dáng thiết kế khác nhau. Chơi máy ảnh cổ cũng lắm công phu.

Màn hình điện thoại chợt tự động sáng đèn. Tin nhắn lần này của Bảo dài ngoằng.

“Em hồi hộp ghê! ^o^ Không biết những tấm ảnh chụp bằng máy ảnh của anh trông như thế nào. Đây là lần đầu tiên em nảy ra ý tưởng cho bìa sách của mình nên rất trông chờ, nhất là mấy tấm ảnh đen trắng.”

Rất nhanh sau đó, Hải Anh gửi tin nhắn cho Bảo.

“Tối mai mình gặp nhau đi. Anh mang ảnh cho em.”

Bảo làm bốn ly bánh kem đào đưa má một ly, để dành một ly cho bé Trúc, còn hai ly mang sang nhà Hải Phượng để cùng ăn. Hải Phượng mới về Bến Tre ăn giỗ, mang lên Sài Gòn đủ thứ trái cây và quà cáp. Bến Tre được mệnh danh là “thủ phủ dừa” của cả nước với nhiều loại dừa như dừa ta, dừa dầu, dừa cẩu, dừa sáp... Món kẹo dừa ngon khỏi nói, vị ngọt thanh đậm đà và béo ngậy. Bảo vừa mò mặt sang liền được Hải Phượng đưa ột đồng kẹo dừa. Cô nghĩ kiểu này chắc tối nào cũng nhai chóp chép.

- Chị cho em nhiều quá. - Bảo hí hửng ôm bịch kẹo. - Hì hì, em cảm ơn.

- Mẹ chị mua để làm quà cho bạn bè. - Phượng nói.

Phượng xúc một muống bánh kem ăn, ngồi nhìn mấy chậu cây cảnh xanh mướt. Sở dĩ cây xanh tốt được như vậy là nhờ có Huy tới tưới nước khi cô đi vắng. Khẽ thở dài, mặt Phượng buồn thiu.

Đẹp đồng kẹo qua một bên, Bảo ngồi bệt xuống chiếu dè dặt hỏi:

- Bánh kem không ngon ạ?

Phượng trút bầu tâm sự với Bảo:

- Không phải. Tại chị đang nhớ lại mấy câu mẹ chị dặn bữa qua. Chị kể với mẹ về anh Huy rồi. Mẹ phản đối tụi chị dữ lắm. Mẹ nói ảnh không có nhà cửa tử tế, ảnh đang lợi dụng chị thôi. Cui hình của ảnh, mẹ nói mấy thằng đẹp trai thường đều, coi chừng giống con Út Ròm, con bé Bốn trong xóm lấy phải mấy thằng chỉ được cái mã còn lại chẳng được tích sự gì toàn đi lang thang đá gà, cá độ, gái gú, rượu chè... Mẹ sợ chị sẽ khổ.

Bảo chợt nghĩ tới nhà hàng sang trọng mà lần trước Đại chở cô tới đó ăn tối. Dĩ nhiên, nó nằm trong chuỗi nhà hàng của gia đình Huy. Nghe nói Huy mới tậu một căn biệt thự ở Phú Mỹ Hưng, chắc chắn vượt xa tiêu chuẩn “nhà cửa tử tế” của mẹ Hải Phượng.

- Ở trong xóm có một anh bác sĩ rất thích chị. Cả nhà chị ai cũng quý anh. Hai nhà đều muốn cả hai thành đôi, chỉ cần chị ưng một tiếng là bên đó đem trâu cau qua liền. Mẹ chị nói một là chị phải bỏ anh Huy, hai là không mẹ con gì nữa hết. Chị buồn từ qua giờ nè.

Bặm môi, Bảo ngồi im ru. Bây giờ là lúc nào mà Huy còn chưa chịu nói cho Hải Phượng biết mọi chuyện. Chuyện của hai anh chị đang rối tinh rối mù lên như núi mỳ xào. Huy bị ba mẹ bắt phải lấy một người mà anh không yêu, mẹ Hải Phượng phản đối chuyện tình yêu của hai người, rồi thêm anh bác sĩ sẵn sàng đem trâu cau qua hỏi vợ bất cứ lúc nào. Một trong những điều tồi tệ trong tình yêu là dối lừa nhau. Nếu Hải Phượng biết anh chàng nhà quê Lê Huy thực ra là con nhà giàu và cái bộ dạng “nghèo nàn” mà anh đang đóng vào người chỉ là giả thì chắc chắn Phượng sẽ rất giận. Còn cả trò cá cược giữa anh và Hải Anh nữa, chẳng có cô gái nào muốn bị đem ra làm trò đùa như vậy.

Về nhà, Bảo gọi điện nói cho Huy biết chuyện ở quê nhà Bến Tre của Hải Phượng rồi loay hoay với tủ quần áo có số nhiều là đồ “second-hand”. Hải Anh hẹn cô bảy giờ rưỡi tại quán cà phê Gõ Cóc Cóc nhưng mới hơn sáu giờ cô đã lo thử đồ. Cuộc hẹn này đơn thuần chỉ là để đưa ảnh cho Bảo nhưng cô tự nhủ với lòng mình rằng cô đang hẹn hò với anh. Bảo chẳng thể dối lòng được nữa bởi trái tim cô luôn đập những nhịp đập khác thường trước anh.

Bảo nhét earphones vào tai nghe Ở lưng chừng hạnh phúc - Anh Khang ft Hamlet Trương. Một trong hai ca khúc không phải rock có trong list nhạc. Ngoài ca khúc này còn có bài hát I won't give up do thằng nhóc bé Trúc thích cover lại.

“Ở lưng chừng hạnh phúc, biết không thuộc về nhau...”

Thà chấp nhận thứ hạnh phúc ở lưng chừng còn hơn bị trượt dốc không phanh. Bảo từng hơn một lần mở lòng mình ra nhưng rốt cục vẫn nghèo nàn tình yêu. Nhiều lúc ngồi buồn cô tự nhủ: “Tình yêu thật xa xỉ”.

Bảo quyết định mặc áo sơ mi trắng và quần skinny xanh dương sau một hồi thử đủ xì tai. Mất hơn nửa tiếng hết búi tóc rồi lại thả ra, hết cột túm lại trở về tóc thả, Bảo mở hộp bàn lấy ống thủy tinh có chiếc lá khô hình trái tim nhét vào túi quần. Sau đó cô xuống nhà dắt xe máy ra khỏi quán, lái thẳng đến công viên 30.4 trút chiếc lá ra khỏi ống thủy tinh.

Bảo lên tầng trên của quán cà phê đã thấy Hải Anh ngồi bàn cạnh cửa sổ bên những bụi hoa màu trắng bé li ti. Nhoèn cười, cô bước lại rồi rít chào anh rồi ngồi xuống nệm. Anh gọi cà phê còn cô gọi yaourt trái cây và một đĩa bánh. Sau đó cả hai cùng nhìn nhau cười.

- Anh tự rửa ảnh trắng đen, còn chi phí rửa ảnh màu cũng không đáng kể lắm - Hải Anh đưa cho Bảo bao ảnh đã rửa. - Cho nên, em không cần phải trả lại tiền cho anh.

- Em cảm ơn anh. - Bảo cười lấp lánh.

Rồi cô trút ảnh ra bàn tíu tít khen:

- Đẹp quá!

Bảo thấy mình ăn ảnh chưa từng thấy. Đường phố Sài Gòn qua những bức ảnh trắng đen đẹp tuyệt vời. Không có gì để chê.

Hải Anh cầm cốc cà phê nhân viên quán vừa mang tới đưa lên miệng uống một ngụm. Anh vẫn còn một xấp ảnh chụp Bảo ở nhà, đang định chọn tấm đẹp nhất phóng to treo trong phòng ngủ thay thế cho bức ảnh chụp cô nàng Jessica của SNSD, dù sao trong phòng cũng có nhiều poster của nhóm nhạc này. Anh sẽ cho Huy bức ảnh Jessica đem về treo trong căn biệt thự mới mua.

- Em thích không? - Hải Anh hỏi Bảo.

- Dạ, thích. - Cô mỉm cười.

Bảo gom ảnh vào trong bao giấy:

- Em sẽ gửi ảnh cho công ty sách. Hai cuốn tiểu thuyết đã xuất bản đều có ảnh của em ngay chỗ bìa gập. Lần này sẽ là bức ảnh trắng đen. Hihi.

Hải Anh là người chụp Bảo đẹp nhất. Sẽ thật ngượng nếu cô đề nghị anh: “Lần sau chụp em nữa nha!”. Bởi vì lẽ tất nhiên anh luôn thích chụp cho người yêu của mình hơn là một cô gái gần như lạ hoắc lạ hươ, bạn của em trai hay một danh xưng xa lạ nào đó. Bảo đặt bao ảnh ngay ngắn trên bàn. Như thế này cô cũng đã vui lắm rồi. Chờ nhiều tháng nữa viện lý do nhờ anh chụp ảnh bìa tiểu thuyết rồi xin chụp ké vài kiểu thu trọn nụ cười của mình trong ống kính của anh. Nụ cười của hạnh phúc khi được ở bên người con trai mình thích và thần tượng. Nhiều năm gặp lại hóa ra hình bóng của anh vẫn ở mãi trong tim, cứ như chưa từng bị di dịch. Trên môi anh vẫn là nụ cười ấy, nụ cười giống Miroslav Klose tỏa nắng khiến Bảo thấy nóng bừng hai má. Và nụ cười chẳng thể là của riêng cô.

Nếu cô là bạn gái của Hải Anh, cô sẽ nói anh chỉ cười đẹp như vậy với một mình mình, đừng cười kiểu đó với những cô gái khác. Có kiểu cười bằng mắt và môi chỉ hơi cong lên thôi mà. Bảo vui vẻ nghĩ, cắt bánh mời Hải Anh nhưng anh từ chối và lại nở nụ cười. Anh không biết rằng nụ cười của mình có thể khiến Bảo tối nay mất ngủ.

Leo lên căn gác, rút điện thoại để lên bàn, Bảo mới nhìn thấy hơn chục cuộc gọi nhỡ của Đại và tới năm tin nhắn thoại.

“Bà đang ở đâu vậy? Tôi qua rủ bà đi chơi mà không có bà ở nhà!”

“Sao bà không nghe máy?”

“Bảo, bà đang ở đâu vậy?”

“Bảo...” Kèm theo đó là tiếng thở dài.

“Tôi nhớ bà!”

Điện thoại để ở chế độ yên lặng từ sáng hèn gì Bảo chẳng nghe thấy gì. Cô mở cửa bước ra ban công bấm số của Đại.

- Alo. - Giọng nói bực bội vang lên bên kia đầu dây.

- Tôi đây. Xin lỗi. Tôi để chế độ yên lặng nên không biết ông gọi.

- Ủ! Giờ bà đang ở đâu?

- Ở nhà!

- Bây giờ bà đi đâu?

- Đi đâu kệ tôi mắc mớ gì tới ông.

- Ủ, không liên quan tới tôi nhưng tôi vẫn muốn hỏi vì tôi sợ bà đi với thằng nào đó.

- Ông đừng như vậy nữa được không? Tôi với ông...

- Dừng! - Đại cắt ngang. - Tôi cúp máy đây. Ngủ ngon.

Thế rồi, Đại cúp máy cái rụp. Bảo cầm điện thoại quay lưng lại dựa vào lan can. Cô không muốn đón nhận tình cảm của Đại. Vì trái tim cô đã thuộc về người khác mất rồi

7. Chương 7: 4-5683-968 I-love-you

Ngọt mưa. Trời hừng nắng. Bảo choàng tỉnh khi ánh nắng rọi thẳng vào mặt. Cô rời khỏi ghế nệm bước tới chiếc tủ gỗ nhiều ngăn. Kéo ngăn thứ hai từ trên xuống bên phải, cô rút ra tập giấy A4. Gần hai tuần

nay cô không viết lách. Anh Thế Phương ở công ty sách vẫn chưa liên lạc. Trong thời gian chờ đợi câu trả lời từ công ty, cô sẽ viết truyện ngắn gửi báo Mực tím. Một buổi chiều nắng đẹp như thế này, không nên cứ ngồi chờ cảm hứng đến, cô cần phải bắt tay làm việc. Phần thưởng không dành cho người lười biếng, đến kho báu còn phải đào mới tìm được.

Bảo ngồi xuống bàn để xấp A4 trước mặt. Bút chì và cục gôm đã sẵn sàng. Một ý tưởng sột quạ đầu, cô cầm bút bắt đầu hí hoáy viết.

Đại lên căn gác nhỏ khi Bảo đang ngồi đọc to truyện ngắn. Anh phì cười bước lại gần định ôm cô nhưng Bảo đã kịp rời khỏi ghế ngồi xuống giường.

- Tôi có cuốn này cho bà nè. - Đại chìa ra cuốn sách Tiền bạc bạc tiền khá cũ của Hồ Biểu Chánh. - Bà đang tìm cuốn này phải không?

Bảo ré lên chụp lấy cuốn sách, cười rinh rích:

- Ông kiếm ở đâu ra hay vậy? Tôi đi khắp các hiệu sách cũ ở Sài Gòn mà không có, đăng ký mua qua mạng còn bị lừa mất tiền. Cảm ơn ông hen. Chút tôi mời ông đi ăn chè quán chị Tư. À, cuốn này nhieu tiền vậy, để tôi trả lại ông.

Đại ngồi xuống bên cạnh Bảo. Anh nói:

- Cuốn này tôi tặng bà. Bà nhìn đằng sau đi, có mấy chục đồng thôi.

- Không dám đâu. - Bảo trề môi nói rất cùn. - Quyển này giờ bán giá gấp cả ngàn lần hồi đó.

- Ha ha! - Đại cười lớn.

Lật trang đầu tiên, Bảo thấy có ghi mấy con số “4-5683-968” liền chỉ Đại:

- Gì đây?

- Bà thử giải mã đi. - Đại nằm xuống giường nháy mắt.

- Nhức đầu! - Bảo buột miệng.

Cô gấp sách lại, cất lên giá sách. Cuốn sách quý như vậy tự nhiên tên này ghi ba linh tinh vào.

Đột ngột, Đại ngồi dậy vòng tay ôm Bảo từ sau lưng, cô vùng vằng muốn gỡ tay Đại ra, gắt gỏng:

- Đại, ông đừng như vậy được không? Tôi không thích. Buông tôi ra.

- Trên bàn phím điện thoại, 4 = ghi suy ra là “I”, 5 = jkl suy ra là “l”, tương ứng như vậy “4-5683-968” có nghĩa là “I-love-you”. - Đại thâm thì.

- Đại nè...

- Chừng nào bà mới hiểu cho lòng tôi đây Bảo? Tôi không chữ nghĩa đầy mình như bà để có thể nói những lời hoa mỹ. Người ta nói con gái yêu bằng tai nhưng tôi không thích chồm mảy câu tỏ tình hoa lá của người khác để nói với bà nên tôi chỉ có thể dùng hành động để thể hiện tình cảm chân thành của tôi. Mai tôi đi Mỹ thăm mẹ và em gái. Bà sắp không phải nhìn thấy tôi hai tuần liền nên hãy để tôi được ôm bà, chỉ một lát thôi cũng không được sao?

Trước khi ra sân bay, Đại ghé qua căn hộ của anh trai để lấy máy ảnh. Không thấy chiếc Leica M8 đâu, Đại mở cửa đi vào phòng ngủ của Hải Anh và sững người trước bức ảnh chụp Bảo.

Anh Hai chụp bức ảnh này lúc nào sao anh không biết? Đại thâm nghĩ.

Hải Anh quàng khăn bông bước ra từ phòng tắm thấy Đại đứng nhìn bức ảnh, cười nói:

- Bữa anh gặp bé Bảo ở phố đồ cổ. Bảo nhờ anh chụp cho vài kiểu, anh thấy tấm này đẹp nên phóng to lên để treo.

- Đẹp thiệt! Anh Hai cho em bức ảnh này đi.

Biết em trai mình thích Bảo nên Hải Anh chẳng nghĩ gì mà gật đầu ngay:

- Ủ, em lấy đi.

- Em sẽ gỡ xuống ngay bây giờ.

- Giờ em phải ra sân bay mà.

- Gỡ ra rồi nhờ chú tài xế chở về nhà cất. Anh Hai có giấy báo không? Cho em mấy tờ.

Hải Anh đi lấy báo rồi khoanh tay đứng nhìn cậu em trai gỡ bức ảnh ra từ tờ báo gói lại. Nó chẳng nói gì với anh nữa. Hình như nó đang giận anh. Có lẽ tại vì anh treo bức ảnh cô gái nó thích trong phòng. Anh thấy đẹp nên treo thôi chứ có nghĩ gì khác đâu.

“Tình yêu thực sự không phải là một chiếc bánh để có thể nhường qua sót lại.”

Bảo cầm cuốn báo Mực tím đọc Mực tư vấn tình yêu thấy kết câu này liền ngồi bật dậy lấy sổ tay ghi lại. Đại đi Mỹ chẳng có ai qua chở cô đi chơi. Trú hết học chính khóa tới đi học thêm, tới còn đi làm thêm ở quán cà phê. Còn Hải Phượng thì bận rộn với công việc ở quán bar. Mấy con bạn mắc chồng con nên cô chẳng dám hủ tụi nó gặp nhau buôn dưa lê. Cho nên, Bảo chỉ biết nằm nhà đọc báo, coi phim. Tới mấy quán cà phê ngồi một mình cô cũng thấy chán, nhìn các đôi tình nhân ngồi ôm nhau cười rúc rích, tủi thân khủng khiếp.

Nằm dài trên sàn nhà một hồi, Bảo thấy gối lên giường, quyết định thay đồ đến quán bar chơi.

Lúc Bảo lái xe tới quán bar HP, không ngờ đụng mặt mấy thằng nhóc lần trước cô gây gổ ngay trong tầng hầm để xe. Nhìn thằng nào thằng nấy tay xăm rỗng rần bọ cạp tùm lum nhưng Bảo không sợ. Ở đây có camera, có mấy chú giữ xe, Bảo không tin tụi nó dám làm gì cô.

- Tụi em muốn gì? - Bảo nhỏ nhẹ.

Thằng nhóc lần trước bị cô đập vào chân vừa nhai kẹo cao su vừa nhếch môi cười.

- Muốn nói chuyện. - Nó nói - Mình lên trên chứ?

- Ok!

Bảo vui vẻ. Lên thì lên sợ gì. Trên đó có Hải Phượng và mấy thằng nhóc phục vụ cô quen.

Bảo và thằng nhóc ngồi ngay quầy bar còn mấy thằng cao to kia ngồi bàn với đám con gái. Thằng nhóc uống rượu như uống nước giải khát. Nhìn mặt nó non choẹt, Bảo đoán chắc chắn vẫn còn trong độ tuổi teen. Tóc tai quần áo sành điệu, chắc nhà cũng giàu nên Bảo không lấy làm ngạc nhiên khi nó gọi một chai rượu đắt tiền. Cô cầm ly rượu lên uống một ngụm ngó quanh quất. Hải Phượng đi đâu rồi không biết nữa.

- Chị không nhận ra tôi hả? - Thằng nhóc quay sang nhìn Bảo.

Bảo thử lục lọi trong trí nhớ xem cô đã gặp thằng nhóc ở đâu nhưng chịu thua. Trước giờ Bảo chỉ đi mỗi bar HP, từng gặp nó ở đây lần nào chưa thì cô không chắc lắm. Lần thất tình, buồn chán tới bar nhảy nhót cách đây hai năm rồi sau đó cô không thường xuyên tới đây. Cô gặp thằng nhóc này ở đâu được nhỉ?

- Ở khách sạn Wyld, tôi đã cứu chị.

8. Chương 8: Liệu Nắng Và Mưa Có Thể Giao Nhau Vào Một Ngày Nào Đó Không?

Bảo há hốc miệng, ánh mắt ngơ ngàng. Nó chính là thằng nhóc mặc đồng phục nhân viên khách sạn cứu cô trong cái đêm cô bị chuốc thuốc ngủ và lão sếp già dìu cô vào phòng để giở trò đồi bại. Nếu không có nó đập cửa xông vào cứu thì cô đã bị lão ta cưỡng hiếp. Vậy mà cô đã làm gì với ân nhân của mình nhỉ? Bởi vì nhìn nó khác quá, cô không nhận ra. Thằng nhóc cứu cô trong đêm đó tóc đen, mặt mũi rất hiền lành chứ không cắt kiểu đầu tóc gầu như thế này.

- Chị xin lỗi em. Bữa chị đập em một cái. Chắc là đau lắm phải không? - Bảo rối rít.
- Tôi quên rồi. - Nó đáp.
- Nhìn em không giống đêm đó nên chị không nhận ra.
- Ủ!

Vào cái đêm tồi tệ đó, thằng nhóc cứu cô ra trong tình trạng mềm oặt như cọng bún, áo quần xộc xệch. Lúc tỉnh lại trong phòng của nhân viên khách sạn, nhớ lại tất cả mọi chuyện, gã bạn trai đã lừa cô thế nào, đưa cô tới khách sạn ăn uống cười nói ngọt ngào thế nào, cô khóc rất nhiều, khóc vật vã trong đau đớn. Mọi thứ cứ chòng chành trước mắt, cô kiệt sức tới mức không thể lết được về nhà. Và thằng nhóc đã giúp cô. Sau đó ít lâu, cô có đến khách sạn tìm nó nhưng người ta nói không có nhân viên nào giống như cô miêu tả. Cô luôn mong một ngày nào đó có thể gặp lại người đã cứu mình để nói lời cảm ơn.

- Em tên gì? - Bảo hỏi.
 - Đăng.
 - Tại sao đêm đó em lại cứu chị?
- Đăng quay sang nhìn cô, ánh mắt nó trông thật đáng sợ.
- Vì tôi không muốn ông ta tiếp tục làm hại đời của một cô gái.
 - Vậy có nghĩa là...

- Cách đây ba năm, ông ta đã cưỡng hiếp một cô gái. Sau đó cổ lao ra đường ngay trong đêm, kết quả bị tai nạn phải cưa cả hai chân.

Bảo đưa tay lên bịt miệng.

- Sao ông ta không bị bắt bỏ tù? - Cô phẫn nộ nói.
- Tiền! - Đăng lạnh lùng buông từng chữ. - Ông ta trộm miệng nhiều người bằng tiền. Cổ cũng nhận được tiền nhưng sau đó gia đình đã gửi trả lại.
- Em... Rốt cục em là gì với ông ta? Sao em rành rẽ mọi chuyện như vậy?
- Ông ta là chồng của mẹ tôi và người con gái bị ông ta cưỡng hiếp là gia sư của tôi.

Đăng không nói ông ta là ba của mình đủ thấy nó hận ông ta đến thế nào. Sau một hồi sững sốt, Bảo ngồi lạnh người trên ghế. Bị kịch đến với một cô gái còn quá trẻ. Sau tai nạn, cô ấy bị cưa cả hai chân. Điều đó khủng khiếp.

- Nhưng cuối cùng ông ta cũng bị bắt vào tù vì tội buôn lậu. Chẳng tiền bạc nào cứu nổi. - Thằng nhóc cười gằn, trông nó như già đi mấy tuổi.
- Vậy hả? - Bảo ngược mắt lên. - Còn cô gái thì sao?
- Cổ không thể thực hiện ước mơ trở thành tiếp viên hàng không...

Ánh mắt Đăng đượm buồn cứ như đang trôi vào khoảng không xa năm nào đó. Nó không nói gì nữa mà chỉ ngồi uống rượu. Bảo giữ chai rượu lại thì nó trừng mắt một cái làm cô phải rụt tay lại.

- Nếu cứ đốt mình bằng rượu thì em sẽ chết đó. - Bảo dịu giọng khuyên nhủ.
- Chị biết cái tay đã đẩy chị cho ông ta giờ ra sao không? - Đăng chột quay sang hỏi Bảo.

Bảo lắc đầu. Cái tên Trần Thiện từ lâu không còn tồn tại trong cuộc đời của cô. Gã còn chẳng bằng một cái dấu chấm câu bé tí hìn trên giấy. Cô cũng không muốn hận thù gì gã, chỉ thêm căng thẳng và rước mệt vào người.

- Anh ta đang chui rúc đâu đó ở Cambuchia để trốn nợ.
- Em biết nhiều quá nhỉ?

- Đại ca của tôi cũng là một trong những chủ nợ của anh ta.
- Ồ! - Bảo hồ hững đáp. Cô không quan tâm đến gã Trần Thiện đó.
- Hì, trông chị chẳng có vẻ gì là sợ chúng tôi nhỉ?

Bảo chẳng biết đại ca của Đảng là ai thì sao cô phải sợ. Còn nó là người đã từng cứu cô nên cô càng không sợ. Bảo chỉ sợ những người nhìn trí thức, lịch thiệp mà trong bụng mang một bồ dao găm, phi tiêu. Cô về nhà nằm trên giường trần trọc, nghĩ về Đảng và cô gái từng là gia sư của nó. Lúc nhắc tới cô gái đó, ánh mắt nó không còn đáng sợ nữa mà dịu lại hẳn. Ban này, Bảo muốn trò chuyện thêm với Đảng nhưng có ai đó gọi đến, nó “dạ, dạ” rồi cả băng rút hết chỉ còn lại mấy đứa con gái.

Cầm điện thoại, Bảo nhìn hình nền là ảnh Hải Anh chụp cô trên đường phố. Yêu anh cũng là một niềm hạnh phúc. Yêu để trái tim cốt ấm và an nhiên sống vui với đời. Cô mở một file trong điện thoại lưu toàn hình Hải Anh mà cô đã chụp lại trong album gia đình ở nhà nội Đại, có cả bức hình anh chụp năm lớp mười hai mặc đồng phục học sinh, trông anh bây giờ không khác hồi đó là bao. Bảo nằm coi ảnh cười rình rích rồi rút ra một triết lý rẻ tiền: “Hạnh phúc là trong điện thoại đầy ắp ảnh của người mình yêu”.

Bảo đi dạo trong nhà sách vào một buổi sáng đẹp trời. Ở đó, cô phát hiện ra một điều bất ngờ thú vị là trên kệ sách tiểu thuyết có xếp sách của cô, chỉ còn hai cuốn tiểu thuyết đầu tay và một cuốn thứ hai cô viết sau này. Cô chụp lại hai tấm ảnh làm kỷ niệm, lòng thấy vui vui.

Trời bất chợt đổ mưa. Bảo nhìn hai cuốn sách mới mua của nhà văn Mỹ Teresa Medeiros là Dạ tiệc lúc nửa đêm và Người tình bóng tối. Cô muốn được đọc ngay hai cuốn này để biết cách yêu khác thường của một con ma cà rồng sẽ như thế nào? Nếu cứ đứng chờ trời tạnh mưa thì không biết phải chờ đến lúc nào. Quanh đây cũng chẳng thấy chỗ nào bán áo mưa, Bảo quyết định chọn giải pháp chạy thẳng về nhà.

Đang lụi cùi xấn ống quần trước nhà sách thì bỗng đâu có một chiếc dù màu hồng xòe trên đỉnh đầu làm Bảo tròn mắt ngạc nhiên. Cô quay lại đằng sau thấy Hải Anh nhìn cô nở nụ cười. Khung cảnh này lãng mạn chẳng kém gì phim Hàn Quốc.

- Dù của cô bé thu ngân, anh mượn giùm em đó. Che về đi bữa nào tìm bé tên Ngân trả.

Bảo mỉm cười. Cô bé tên Ngân nào đó cũng tốt bụng ghê. Gió chợt thổi mạnh làm nước mưa tấp vào Hải Anh và Bảo khiến cả hai đều bị ướt. Cô vuốt vệt nước trên má, cười tươi hết cỡ:

- Cảm ơn anh vì chiếc dù nhưng em nghĩ là em không cần đến nó đâu. Mưa rơi nghiêng nên có che dù cũng bị ướt thôi.

Cột chặt lại túi nilong đựng sách rồi treo vào cổ tay, Bảo nheo mắt:

- Em về đây. Mưa mát mà anh.

Sau đó, Bảo tung tăng đi xuống mấy bậc cầu thang. Hành động ngốc xít của cô làm anh chàng cầm dù đứng cười khan.

Gấp cuốn sách Người tình bóng tối lại, Bảo mỉm cười mãn nguyện. Cuối cùng, nàng Portia nhà Cabot và anh chàng ma cà rồng Julian đã ở bên nhau. Tình yêu có sức mạnh vô biên, biến những điều không thể thành có thể và mang họ trở về từ địa ngục. Những câu chuyện của Teresa Medeiros đã đưa Bảo vào một thế giới huyền bí và sống động, nơi ngập tràn tình yêu ngọt ngào và lãng mạn. Cô ngồi nhìn trời mưa, vờn vai làm vài động tác thể dục cho đỡ mỏi, miệng lầm bầm mấy câu tiếng Anh:

- Power of love... Perhaps they were right in putting love into books... Perhaps it could not live anywhere else1.

Rồi Bảo hát rống lên:

1Danh ngôn của nhà văn William Faulkner

- Woke up to the sound of pouring rain. The wind would whisper and I'd think of you. And all the tears you cried, that called my name. And when you need me I came through...

Chiếc điện thoại trên ghế nệm chợt phát nhạc, hiển thị số điện thoại của Thế Phương. Bảo mừng rỡ cầm lên nghe:

- Dạ, em nghe nè anh.

- Anh xin lỗi vì bây giờ mới gọi được cho em. Công ty anh nhận được bản thảo của em từ ba tuần trước nhưng bây giờ mới trả lời. Truyện không thể xuất bản được em.

- Dạ? - Bảo mở to mắt.

- Câu chuyện của em khá hay, lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 40 và chuyện tình của chàng kiến trúc sư trẻ người Pháp với một cô gái Sài Gòn. Nhưng em không biết cách triển khai câu chuyện, sa đà quá nhiều vào những đoạn miêu tả dài lê thê đọc khá gượng gạo và mệt mỏi. Tính cách nhân vật chưa được khắc họa rõ nét, nhiều vấn đề vốn dĩ là mắc xích của câu chuyện em lại bỏ qua... Alo!.. Bảo, em có nghe anh nói không?

- Dạ, có. - Bảo nói khi nước mắt đã trào ra.

- Vậy nhen. Anh chờ những truyện khác của em.

Cúp máy, Bảo òa khóc nức nở. Công sức gần một năm trời của cô thế là đi tong chỉ bởi một cuộc gọi. Xuyên suốt câu chuyện là những dòng văn Bảo đã chăm chút, cẩn thận chọn từ ngữ. Cô đọc á, má khen hay, cả Trúc và Hải Phượng cũng nói hai từ “rất hay” nhưng sao lại bị ném toẹt đi như ném một đồng giấy lộn thế này.

Bảo che dù băng trong mưa ra khỏi nhà. Những hạt mưa rơi xuống nền gạch rồi nổ bung ra như những cánh hoa. Bảo đã ngồi đếm từng ngày chờ đến khi cuốn sách được nằm trên kệ sách của rất nhiều nhà sách. Mấy con bạn vẫn hay gọi điện cho cô hào hứng: “Chừng nào khao được đây bà?” “Lại giảm nữa giá nhen Bảo. Hi hi, có bạn là nhà văn thiệt thích quá đi!”.

Đứng ở góc ngã tư giữa dòng xe cộ qua lại, Bảo khóc nức lên như gặp phải chuyện gì ghê gớm lắm. Dì Năm đứng trong dù bán bánh mì hỏi Bảo: “Sao vậy con?”. Cô không trả lời, cúi đầu chào dì rồi bước tiếp khi đèn chuyển sang màu đỏ. Cô cứ thế bước đi và chẳng biết điểm đến của mình là đâu. Nước mưa lạnh lạnh ướt một bên vai. Cô chẳng buồn ngắm những chiếc dù “cây” sũng nước cắm trên vỉa hè. Cô bước vội qua con đường rơi đầy lá me bé li ti, chầm giẫm lên những vũng nước, khẽ run rẩy khi gió thổi muốn bay dù.

Một chiếc ô tô màu đen bóng loáng đi lướt qua rồi từ từ lùi lại. Ô cửa kính được kéo xuống, Bảo nghe thấy tiếng Huy gọi cô:

- Bảo, em đó hả? Xém chút nữa không nhận ra.

Chui vào trong ô tô, Bảo vẫn sứt sứt khóc. Huy bối rối hỏi:

- Vụ gì làm em khóc dữ vậy? Thôi mà, đừng có khóc nữa.

- Trông khó coi lắm hả anh? - Cô quay sang hỏi.

- Nhìn em bây giờ và em trong bức ảnh treo ở phòng ngủ Hải Anh khác xa một trời một vực.

- Anh nói sao? Ảnh treo hình em trong phòng thiệt hả? - Bảo thấy trong lòng vui vui.

- Ờ, chỗ đó trước đây treo hình Jessica của SNSD, sau ảnh cho anh tắm đó rồi treo hình em lên. Mà hôm qua anh vô phòng ảnh không thấy nữa. Ảnh nói Đại qua vác hình em về nhà rồi.

Bảo nhõn cười. Hải Anh treo hình của cô trong phòng thiệt ư? Không phải anh cũng thích cô chứ. À, không thể nào. Anh có bạn gái rồi mà. Cô gái rất xinh đẹp và quyến rũ. Bảo ngồi nghĩ vẩn vơ cho đến khi Huy lái xe vào trong tầng hầm của khu chung cư.

- Hải Anh đổ bệnh rồi. - Huy với tay lấy túi giấy ở băng ghế sau. - Anh mua rau, củ, quả, thịt cá đông lạnh và cả mì gói để anh dự trữ. Chúng ta nhanh lên trên đi. Có người đang cần tiếp tế đồ ăn.

Căn hộ của Hải Anh dùng cửa tự động nên chỉ cần nhập mã số là cửa mở. Đặt túi giấy trên bàn trong phòng bếp, Huy đi vào phòng của Hải Anh còn Bảo bắt đầu soạn đồ để nấu cháo. Một lúc sau, Huy mở cửa đi ra.

- Ảnh bị cảm lạnh. Nói muốn ăn cháo. - Huy bước lại tủ lạnh mở ngăn mát lấy chai nước. - Có em đỡ phải vào bếp. Tự nhiên anh cũng muốn đồ bệnh quá.

- Gì kỳ vậy? - Bảo hỏi. - Đang khỏe như voi tự nhiên muốn bị bệnh là sao?

- Thì Hải Phượng sẽ ở cả ngày bên anh chứ sao nữa. Cả hai đều bận rộn. Chán.

Điện thoại Huy chợt đổ chuông. Anh nhìn màn hình cười rạng rỡ nói với Bảo:

- Hải Phượng gọi. Hải Phượng gọi anh.

Rồi Huy nghe máy, giọng vui vẻ:

- Alo! Anh nè...Ok! Anh tới liền.

Cắt điện thoại, Huy quay sang cười tươi với Bảo:

- Cổ rủ anh đi khai trương nhà hàng của bạn. Anh phải đi lấy xe Wave.

- Ủa... Anh vẫn chưa nói cho chị Phượng biết hả?

- Chưa. - Huy cười toe toét - Anh đi nghen. Nấu cháo giùm anh nghen.

Huy đi nhanh tới cửa rồi vội quay lại đưa cho Bảo chai nước. Anh bật cười:

- Chăm sóc ảnh giùm anh nghe Bảo.

Bảo đứng nhìn theo Huy chép miệng. Tối giờ mà còn chưa chịu nói nữa. Huy định giấu Hải Phượng đến bao giờ nữa đây.

Nồi cháo trên bếp sôi sùng sục. Bảo tắt ga, múc cháo ra tô rắc thêm ít rau thơm, tía tô, vài lát gừng, thêm mấy cọng hành và một ít tiêu. Tô cháo lúc này như một nồi xông nhỏ, có tác dụng giải cảm rất tốt.

Bảo đặt tô cháo lên khay gỗ có đế chiếc muỗng sứ bê tới cửa gỗ cóc cóc. Cô nhỏ giọng gọi:

- Anh ơi, cháo đã sẵn sàng.

- Ủ! Em vào đi.

Hải Anh kê gối thẳng đứng, ngồi dựa lưng vào đầu giường. Bảo đẩy cửa, bước tới giường đưa cho anh tô cháo. Cô mỉm cười nói:

- Cháo nóng đó anh. Trong lúc ăn nên hít hơi nóng bốc lên từ tô cháo càng nhiều càng tốt.

- Ồ! Bệnh hai ngày nay anh đói quá. Cám ơn em.

Bảo nhón cười đưa mắt nhìn bao quát khắp phòng. Tường dán tới mấy tấm poster khổ lớn của nhóm nhạc nữ SNSD. Trên chiếc tủ gỗ kê cạnh giường, anh đặt con heo Boo ngay đèn ngủ. Có tới hai giá sách kê sát tường đối diện nhau cạnh cửa kính sát đất. Một góc đọc sách thoáng đãng khá lý tưởng. Bức ảnh của Bảo bị Đại gỡ đi chứ nếu không cô đã có thể nhìn thấy nó.

- Thăng Huy nói thấy em đi lang thang ngoài đường khóc tu tu. - Hải Anh vừa ăn cháo vừa hỏi. - Có chuyện gì vậy?

Bảo đi tới giá sách, lướt ngón tay qua gáy những cuốn sách tiếng Anh. Cô cười buồn:

- Cuốn tiểu thuyết của em bị gửi trả lại. Em buồn khủng khiếp nên đi lang thang.

Hải Anh ngược mắt lên nhìn Bảo:

- Bản thảo đâu đưa anh đọc thử.

- A!

Bảo reo lên khi thấy hai cuốn sách của mình. Cô ngoái đầu lại nhìn thấy Hải Anh nở nụ cười.

- Anh mới đọc cuốn đầu tiên em viết. Trí tưởng tượng của em phong phú thiệt đó.

- Em có thể dùng laptop của anh không? - Bảo chỉ laptop để trên giá sách -Em sẽ cho anh đọc bản thảo cuốn tiểu thuyết bị trả lại của em.

- Ok.

Bảo lấy laptop mang lại giường khởi động, đăng nhập vào tài khoản gmail tải file word xuống rồi đưa máy tính cho Hải Anh. Anh để tô cháo trên tủ gỗ, bắt đầu rê chuột để đọc. Bảo đi tới giá sách rút cuốn sách Âm thanh và cuồng nộ của nhà văn William Faulkner rồi ngồi xuống ghế sofa lật ra đọc. Ở nhà, cô cũng có cuốn này. Dù đã cố gắng đọc nhưng cô vẫn không hiểu được tác phẩm vì nó quá khó hiểu. Những trang văn hầu như không có dấu chấm phẩy, những câu văn dài lê thê như vô tận của văn học dòng ý thức. Cô thích những câu danh ngôn của ông và tìm đọc cuốn sách nổi tiếng này nhưng bó tay vì chẳng hiểu gì cả. Cô không có cái đầu thông minh như đầu ông anh Hai đang là một luật sư giỏi ở Đức.

- Bảo, em mắc bệnh ngội sao hả?

Nghe Hải Anh nói, Bảo ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh đang dán mắt vào laptop.

- Em viết cuốn tiểu thuyết đầu tay không kiểu cách như cuốn này nên đọc rất hay. Còn ở cuốn này, có nhiều đoạn em vẽ vời quá nhiều, làm cho vấn đề trở nên rối rắm hay nói hơi thô thiển là em đang “chém gió”. Anh đọc là biết ngay em muốn kéo dài dung lượng chữ. Nếu anh là người làm sách, anh cũng không cho xuất bản cuốn tiểu thuyết này.

- Hu! - Bảo bật khóc.

Hải Anh giật mình nhìn cô:

- Sao tự nhiên lại khóc?

- Đọc giống chém gió thiệt ạ? - Bảo thút thít rồi khóc to. - Huhuhu!

- Ồ. Anh nói nghe nè. Em chọn chủ đề vượt ngoài khả năng của mình nên công ty sách không cho xuất bản cũng phải thôi. Em hãy viết để phục vụ cuộc đời, viết bằng cảm xúc của em, chớ đừng viết theo kiểu làm một óc người đọc như cuốn này.

- Vậy giờ em phải giục bản thảo đi hả? - Bảo ngược mắt lên hỏi.

- Không cần phải giục đi đâu hết mà hãy cất làm của để dành, đến khi nào em thu thập được nhiều tư liệu hơn, vốn sống của em dày dặn hơn thì hãy bắt đầu viết lại. Còn không thì em hãy chọn một câu chuyện khác trong tâm với của em, viết bằng đôi mắt của chính em về cuộc sống thật quanh em đó. Anh quen một thằng nhóc ca sĩ, nó sẵn sàng vứt ca khúc vào sọt rác nếu bị chê. Đằng sau mỗi thất bại đều có những bài học, kinh nghiệm quý báu dành ỉnh.

Hải Anh rời khỏi giường, bước lại gần đưa cho Bảo hộp khăn giấy:

- Thất bại mới làm người ta trưởng thành lên được. Nín đi em, đừng khóc nữa. Anh không biết chèo thuyền đâu.

Bảo cười phì, rút giấy trong hộp Hải Anh đưa chùi nước mắt. Tâm trạng tươi tỉnh hơn đôi chút, cô nhìn ra ngoài cửa kính. Bầu trời nguyên một màu xám chì. Bên dưới, hàng cây trong khuôn viên rung rinh dưới màn mưa mát lạnh. Bảo thường thấy dễ chịu khi ngồi nhìn trời mưa. Mưa rơi cho cây tốt tươi, để rồi sau đó những chồi non xanh biếc sẽ nhú ra từ thân cây, nở bung như người ta bật một chiếc dù, tung bùng đón chào ánh nắng mặt trời. Và khi nắng băng ngang qua màn mưa sẽ có cầu vồng rực rỡ xuất hiện. Bảo quay sang nhìn Hải Anh. Nụ cười của anh như đang tỏa nắng. Cô trầm nghĩ, liệu nắng và mưa có thể giao nhau vào một ngày nào đó không?

Cất cuốn tiểu thuyết trở lại giá sách, Bảo ôm gối nhõn cười, lòng ấm áp hẳn sau khi nghe những lời khuyên chân thành của Hải Anh.

- Em thấy anh Huy mua rất nhiều rau và thịt cá để anh dự trữ. - Bảo khẽ cười. - Em nghĩ đó là việc của bạn gái anh mà.

- Em nói Nga hả? Tụi anh chia tay rồi. - Hải Anh nheo mắt cười rồi vui vẻ kể lể. - Đùng tưởng đàn ông tụi anh không biết nấu nướng. Hồi anh còn sống chung với nó và thằng Đại, ba thằng con trai vẫn thường chia nhau đi chợ nấu ăn. Thằng Huy có bằng đầu bếp quốc tế hẳn hoi đó, còn hai anh em anh thì được bà nội dạy nấu ăn. Nấu cũng ngon lắm đó bé.

Bảo “à” lên một tiếng. Vậy thế chẳng phải anh đang độc thân sao. Đây là niềm an ủi duy nhất trong một ngày buồn khỉnh khiếp như hôm nay.

Thấy cô ngồi cười toe toét, Hải Anh liền hỏi:

- Ủa, có chuyện gì mà cười dữ vậy em?

- Em tìm được mục tiêu phấn đấu rồi.

- Mục tiêu gì?

- Không nói cho anh biết đâu. Hi hi.

9. Chương 9: Thất Tình

Sáng Chủ Nhật đẹp trời. Nắng lách qua khe cửa hắt một luồng sáng trong suốt lấp lánh vào tận giường của Bảo. Cô nheo mắt choàng tỉnh rồi nhảy xuống giường. Sắp trễ giờ lễ ở nhà thờ và cô còn có một cuộc hẹn với Hải Anh. Cô chủ động hẹn anh đi uống cà phê bệt, anh đồng ý ngay. Vậy mà cô cứ nghĩ rằng anh sẽ đề nghị đến một quán cà phê nào đó như Gõ Cóc Cóc chẳng hạn. Anh nói rất thích không gian Sài Gòn thu nhỏ ở Gõ Cóc Cóc còn gì. Tim Bảo đập rộn rã. Đây là cuộc hẹn chính thức của hai người độc thân trong đó có một người yêu thâm người kia.

Bảo mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, quần caki đen, đội mũ rộng vành, tóc bông bênh mềm mại. Vì là ngày Chủ Nhật nên khá vất vả Bảo mới chen lên được xe buýt. Cô ngồi ghế gần cửa sổ, và dĩ nhiên cô phải chạy tới thật nhanh mới giành được. Chợt nhận ra có một chị mang bầu đang phải đứng, Bảo vội đứng dậy nhường ghế cho chị, nhận lại được nụ cười triu mến trên môi chị ấy.

Xe buýt dừng ở trạm gần nhà thờ Đức Bà, Bảo xuống xe đi nhanh tới nhà thờ để kịp tham dự thánh lễ. Tan lễ, cô chạy tới công viên dáo dác tìm Hải Anh. Ánh nắng chói chang rọi qua kẽ lá chiếu xuống vành mũ. Bảo ngơ ngác đứng giữa công viên đông nghịt. Đột ngột có một ly cà phê chìa ra trước mặt, Bảo quay sang nhìn thấy Hải Anh liền cười tít mắt:

- Em tưởng anh về rồi.

- Anh đi lễ ca trước em, qua đây ngồi chờ này giờ nè.

- Hi, em dậy muộn. - Bảo thành thật. - Xin lỗi anh ghen.

Công viên toàn người trẻ, ngồi nói chuyện cười đùa. Hải Anh và Bảo ngồi bệt trên cỏ, dưới những tàng cây xanh ngát. Bảo cười sung sướng với vẻ mặt vô cùng mãn nguyện. Nếu đã không còn rào cản gì nữa thì cô có quyền theo đuổi anh. Mỗi lần gặp anh, tim cô cứ đập loạn cả lên. Cô không còn trẻ con với những cảm xúc chưa kịp gọi tên nữa. Sau nhiều năm, những cảm xúc ấy lại được đánh thức và cô biết đó là tình yêu.

Ngẩng đầu ngắm nhà thờ Đức Bà, Bảo cười vu vơ:

- Sài Gòn đẹp quá!

- Ừ! - Hải Anh nhìn Bảo cười.

Cô quay sang hỏi:

- Anh nè, hồi học cấp ba, anh có nhớ một con nhỏ tóc màu hạt dẻ uốn xù lên hay bị thầy Tuấn bắt lên văn phòng ngồi uống nước trà không?

Hải Anh lắc đầu:

- Lâu quá rồi nên anh cũng không nhớ nữa. Mà đó là em hả?

Bảo cười hì hì:

- Dạ. Em thấy anh ngồi với bí thư các lớp, trao đổi sôi nổi về hoạt động Đoàn. Bên này, mấy thằng bạn và em ngồi im như thóc nghe thầy phổ biến nội quy rồi sau đó cặm cụi viết bảng kiểm điểm. Đứa nào cũng ngán ngẩm.

- Sao mấy đứa không lo học hành mà chỉ lo quậy phá cúp học?

Bảo khẽ thở dài:

- Hầu hết mấy đứa tụi em đều có ba mẹ bỏ nhau còn không thì mãi lo làm ăn kiếm tiền không quan tâm tới tụi em. Có mấy đứa nghiện game nặng, rủ theo cả đám ham vui. Lên lớp mười một có cô giáo chủ nhiệm tâm lý, tụi em nể cô nên cũng chăm chỉ hơn một chút.

Rồi cô cười toe hỏi Hải Anh:

- Anh biết ước mơ của em hồi đó là gì không?

- Trở thành nhà văn nổi tiếng hả? - Hải Anh nở nụ cười.

- Không phải. - Bảo nhướn cười. - Em muốn trở thành một cô giáo. Nhưng cuối cùng lại chẳng thực hiện được. Em thi rớt Đại học Sư Phạm, má bắt em học Cao đẳng Kế toán để dễ xin việc.

- Vậy hả?

- Em còn ước có một cái máy ảnh để chụp hình anh... - Bảo thăm thì.

- Chụp hình anh? - Hải Anh ngạc nhiên.

- Vì em... thích anh.

Hai má Bảo nóng ran sau câu nói đó. Cô không dám nhìn Hải Anh mà ngó lơ sang chỗ có một thằng nhóc đang ôm đàn guitar, hát nghêu ngao.

- Sài Gòn giấu em kỹ quá. Để đến khi anh tìm ra. Em yêu người ta mất rồi. Anh khẽ cười nụ cười vu vơ. Giấu che đi nỗi buồn vô cớ...

Bảo nhịp chân theo giai điệu rồi hát bè cho thằng nhóc. Nhóc ta nhìn cô cười. Âm nhạc cất lên khi ngón tay đã bó tay. Thực sự Bảo đang rất xấu hổ, và cô chỉ có thể hát để giấu đi vẻ thẹn thùng hiện rõ trên mặt mình. Đôi khi những lời yêu vẫn rất khó nói ra thành lời. Có những người vì không dám nói ra tình cảm chất chứa trong lòng đã để tuột mất cơ hội có được một nửa của mình. Bảo không muốn cứ mãi là người chậm chân, chỉ biết đứng nhìn anh thuộc về người khác. Anh không chỉ là người yêu lý tưởng mà còn là thần tượng của cô. Những ngày mưa trút xuống thành phố, Bảo khao khát có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình. Từ khi gặp lại Hải Anh, cô muốn người đó là anh. Khi thấy bên cạnh anh có một cô gái xinh đẹp, cô che giấu nỗi buồn bằng nụ cười bình thản, tự an ủi bản thân rằng: "Sài Gòn giấu anh kỹ quá, để đến khi em tìm ra, anh yêu người ta mất rồi!". Và lòng cô vẫn luôn nhói đau.

Thằng nhóc lại dạo đàn, hát ca khúc Sài Gòn cafe sữa đá. Bảo quay sang nhìn Hải Anh cười ngượng ngịu. Anh nở nụ cười tỏa nắng, tóc anh óng ánh dưới ánh nắng. Bảo chờ đợi một câu trả lời. Nhưng Hải Anh lại nói:

- Thằng Đại rất thích em.

Bảo cười vu vơ:

- Em biết. Đại từng là bạn trai của em. Và giờ Đại muốn hai đứa quay lại với nhau. Nhưng em chỉ coi Đại là bạn thôi.

Hải Anh im lặng nhìn cô.

- Em thích anh từ hồi em học lớp mười nhưng bởi vì anh đã có bạn gái nên em tự động rút lui. Gặp lại anh thì đã mấy năm sau rồi, trái tim em lại một lần nữa rung động trước anh. Thấy bên cạnh anh có một cô gái rất xinh đẹp và quyến rũ, em nghĩ có lẽ mình không có cơ hội nên tự nhủ phải giấu kín tình cảm của mình.

Cô nheo mắt cười rồi nói tiếp:

- Nghe anh nói đã chia tay bạn gái, anh không biết em vui sướng như thế nào đâu. Em biết như vậy có hơi ích kỷ nhưng vì thích anh nên em muốn “nối sợ dây dài” và nói cho anh biết tình cảm của mình.

Bảo uống cà phê nhìn Hải Anh bằng ánh mắt sáng lấp lánh. Anh cười nói với cô:

- Rất cảm ơn tình cảm của em. Nhưng anh chỉ coi em là bạn gái của em trai anh.

Mặc dù đã chuẩn bị trước tinh thần nếu có bị từ chối thì sẽ buồn ít thôi, vậy mà Bảo vẫn thấy đau nhói ngay tim. Hải Anh đề nghị để anh chở cô về nhưng cô lắc đầu rồi bỏ chạy, nước mắt trào ra nóng hổi hai bên má. Đây là lần đầu tiên Bảo dùng cảm tỏ tình với một người con trai và cũng là lần đầu tiên bị người ta từ chối tình cảm. Rốt cục cô vẫn nghèo rớt tình yêu. Chỉ trong vòng chưa đầy ba ngày mà Bảo bị tới hai cú sốc. Cuốn tiểu thuyết thứ ba không được xuất bản. Người mà cô yêu nói với cô: “Anh chỉ coi em là bạn gái của em trai anh”. Cô có cảm giác như mình bị lạc vào hoang đảo. Tâm trạng của cô lúc này thật giống như trong ca dao: “Chiều nay có kẻ thất tình. Tựa mái mái đổ, tựa đình đình xiêu”.

Trời nắng đẹp nhưng Bảo chỉ nhìn thấy trước mắt một màu xám xịt và âm u. Cô đi lang thang trên đường phố, nước mắt vẫn rơi mặc cho những người hiếu kỳ nhìn vào mình. Các cô bạn của cô có thể dễ dàng tìm được một người đàn ông sinh ra để dành tình yêu nhưng sao đường tình duyên của cô lại trắc trở như vậy.

Đường phố xe cộ qua lại tấp nập, tiếng còi xe chất chứa vang lên bên tai nhưng dường như không mấy tác động đến tâm trạng của Bảo. Cô đi vào trong hẻm. Con hẻm này không rộng bằng hẻm nhà cô, nắng không rọi tới, mát rượi. Cô đi ngang qua những ngôi nhà san sát nhau, nghe giai điệu một ca khúc Hàn Quốc phát ra từ ban công. Cô bước tiếp thấy có bà mẹ đứng giữ quần áo trẻ em phành phạch ngay góc sân nhỏ hẹp, đứa con đang tập đi lững chững mang đôi giày kêu chít chít ôm chân mẹ. Rồi Bảo thấy những gia đình có ba mẹ cùng con cái, hoặc là họ quây quần trước nhà coi ti vi, hoặc là đang dọn cơm, hay người ba công con trên vai còn người mẹ cầm chén cơm đi theo cười khúc khích. Những gia đình hạnh phúc, ấm êm. Những ngôi nhà đầy ắp tình yêu thương.

Chui vào hẻm để cảm nhận hơi thở cuộc sống thật gần gũi, một nhịp sống rất đời thường. Khói bụi, tiếng ồn, những vồn vã tấp nập đều được bỏ lại đằng sau.

Sau một hồi đi bộ lòng vòng, nước mắt Bảo đã khô rát trên má, chân mỏi nhừ. Cô ra khỏi hẻm đi xe ôm về nhà, kết thúc một buổi sáng nhiều cảm xúc.

Lúc chiếc xe ôm thả Bảo trước quán nhậu, cô thấy bà Sáu bán tạp hóa ngoài đầu hẻm ngồi buôn chuyện với cô hàng xóm sát nhà cô. Mấy bà cô nhiều chuyện hay bàn tán nhà này có đứa con gái bỏ nhà đi theo trai, nhà kia có thằng con trai đại gái... chuyện gì các bà các cô cũng có thể buôn được. Bảo trả tiền xe ôm, gật đầu chào bà Sáu và cô Châu rồi lẳng lặng đi vào nhà nhưng khi nghe loáng thoáng người bà Sáu đang nói tới, cô liền đứng sững lại.

- Con nhỏ Hải Phương bị hai thằng du côn đi Exciter đập xe ngã cái rầm, tui thấy chạy ra quán làng xóm thì nghe một thằng nói to, mày mà còn giết chồng người khác thì coi chừng cái mặt mày không còn lành lặn đâu. Tui nghe mà hết hồn. Con nhỏ ngoan ngoãn là vậy mà đi giết chồng người ta hồi nào trời.

- Nó đi sớm về khuya ai mà biết.

- Chớ cái thằng đi xe Wave hay chở nó về là thằng nào?

- Chắc nó bỏ rồi. Mấy bữa nay đâu thấy thằng đó tới chỗ nữa đâu.

Bảo chạy tới hỏi ngay:

- Bà Sáu, chị Phương giờ ở đâu vậy bà Sáu?

- Nó được người ta đưa vô bệnh viện rồi con. Nó bị chảy máu đầu.

Bảo hốt hoảng rút điện thoại gọi ngay cho Huy:

- Anh Huy, anh đang ở đâu vậy? Chị Phương bị đánh ghen gần nhà... Trời ơi, anh không biết hả?

Cúp máy ngay sau đó, Bảo chạy vào nhà lấy xe máy phóng tới bệnh viện. Chuyện này là sao chứ? Làm gì có chuyện Hải Phượng giết chồng người khác.

Vào bệnh viện, Bảo hỏi tùm lum cuối cùng cũng tìm thấy phòng của Hải Phượng. Thấy Bảo, Phượng òa khóc nức nở. Đầu Phượng quấn một vòng băng trắng toát, tay cũng được băng bó lại. Cô nắm chặt tay Bảo, nghẹn ngào:

- Chị... sợ quá... Bảo ơi... Chị... sợ...quá...

Mấy phút sau, Huy đẩy cửa lao vào. Phượng gào lên:

- Anh rút ra khỏi đây ngay cho tôi. Đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Anh đi đi.

Rồi cô nằm vật xuống giường, quay lưng lại, cả người run rẩy.

- Phượng...

Sau khi sững người trước thái độ của bạn gái, Huy lao tới ôm cô mặc cho Hải Phượng giằng co dữ dội.

- Phượng, em hãy nghe anh nói. Bình tĩnh lại, nghe anh nói.

Hải Phượng vung tay tát Huy một cái thật mạnh rồi gào lên:

- Đồ khốn. Anh là đồ khốn. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Anh đi đi.

Các y tá chạy tới nhắc nhở phòng 101 không được làm ồn. Bảo vội đẩy Huy ra khỏi phòng:

- Anh Huy, anh ra ngoài đi. Mà thôi, anh về đi. Chị Phượng không muốn nhìn thấy mặt anh nữa thì anh về đi. Em năn nỉ anh đó.

- Ủ, được rồi. - Huy nhìn Hải Phượng bằng ánh mắt đau khổ. - Anh sẽ chờ ở ngoài. Em chăm sóc cổ nhen.

Bảo đóng cửa rồi bước tới giường. Phượng nằm quay lưng lại khóc rầm rức. Bảo không dám hỏi đã có chuyện gì xảy ra nhưng cô lỡ mồm đoán ra người tuyên bố Hải Phượng giết chồng mình chỉ có thể là cô gái tên Quỳnh, người được gọi là vợ sắp cưới của Huy. Phụ nữ một khi đã lên cơn ghen thì không biết họ sẽ làm tới những chuyện gì. Huy đã để chuyện này xảy ra nên người đáng trách nhất vẫn là anh. Làm đàn ông mà không bảo vệ được người con gái mình yêu nhất thì thật đáng xấu hổ. Người đáng trách tiếp theo là Bảo. Cô đã giấu giếm mọi chuyện.

- Chị, em xin lỗi. - Bảo nói nhỏ. - Em biết hết tất cả mọi chuyện nhưng giấu không nói cho chị biết. Em cứ nghĩ anh Huy sẽ nói với chị.

- Đồ xấu xa... - Phượng gằn giọng.

- Chị...

- Anh ta là đồ xấu xa. Giờ chị muốn ở một mình. Em đi về luôn đi.

Bảo khẽ thở dài. Tại sao cô lại tự chui đầu vào chuyện này cơ chứ. Nếu cô kể hết mọi chuyện cho Hải Phượng biết thì sự việc đâu đã đến nước này.

- Em xin lỗi. - Bảo cố vớt vát.

- Chị đã nói em đi về đi mà. - Giọng Hải Phượng gay gắt.

Lúc Bảo đẩy cửa bước ra ngoài, Huy chạy ngay tới hỏi:

- Hải Phượng sao rồi em?

- Chỉ nói muốn ở một mình. - Bảo buồn bã nói.

Huy và Bảo ngồi trên băng ghế ngoài hành lang nhìn các y bác sĩ đi qua đi lại. Anh vò đầu mấy cái nói với Bảo:

- Sáng nay Phượng tới biệt thự của anh tát anh hai cái rồi bỏ về. Không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện này. Hình như Quỳnh đã đến gặp cổ và nói gì đó. Anh bức bối quá không nghĩ được gì nữa.

- Cô vợ chưa cưới của anh ghê ghớm quá. - Bảo nhăn mặt. - Thuê cả xã hội đen tới dẫn mặt chị Phượng.

- Anh vừa gọi cho nó, nó nói làm vậy vì yêu anh, rằng Hải Phượng chỉ yêu tài sản của nhà anh chứ cổ không yêu anh. Con khùng!

- Chuyện này anh tự giải quyết đi. Em không chắc chị Phượng có tha thứ cho anh hay không nhưng anh hãy bảo đảm rằng không ai dám đụng tới chỉ lần thứ hai.

- Ủ, anh biết rồi.

Bảo đứng dậy tìm chìa khóa và thẻ giữ xe:

- Giờ em phải về nhà ăn cơm, có gì chiều em ghé qua. Anh gọi cơm cho chị Phượng nhen.

- Anh nói người trong nhà hàng mang tới rồi.

- Giờ chỉ đang bị kích động nên tốt nhất anh đừng vào trong, nhờ y tá mang vào giùm nhen. Em về đây.

- Ủ!

Bảo chào Huy rồi bước trên hành lang dài của bệnh viện. Trong cuộc sống chuyện gì cũng có thể xảy ra. Con người ta phải dũng cảm đối mặt với mọi chuyện kể cả trong tình huống xấu nhất. Cô không việc gì phải đau khổ vật vã chỉ vì bị từ chối tình cảm. Thất tình là chuyện bình thường như con đường mình đi hằng ngày, có phải chuyện gì ghê ghớm khủng khiếp lắm đâu. Bây giờ chuyện của Hải Phượng mới đáng để lưu tâm. Chắc Phượng đau khổ lắm. Huy lừa dối cô nhiều chuyện như vậy cơ mà. Nếu là Bảo, cô cũng khó có thể tha thứ cho anh.

Về đến nhà, Bảo đi thẳng xuống nhà bếp lục cơm nguội. Má Bảo đang làm lòng heo. Bảo múc cơm đầy nhóc ra tô, chẳng buồn hâm lại vì quá đói.

- Con Phượng sao rồi con? - Má Bảo hỏi.

- Chị Phượng bị thương nhẹ ở đầu, tay chân chỉ bị trầy xước sơ sơ thôi má. - Bảo trả lời.

- Tội nghiệp con nhỏ. Đúng là mấy thằng ác ôn... Mà thằng Huy có vợ rồi hả con?

- Vợ chưa cưới thôi, ba mẹ anh Huy bắt ảnh cưới chứ ảnh cũng có muốn đâu.

- Ồ. - Má Bảo ngừng tay ngẩng đầu lên. - Ủa, sao không hâm cơm canh lại rồi ăn con?

- Dạ, vậy được rồi má.

Bảo múc thịt kho vào tô cơm, múc thêm chén canh rồi bưng lên gác đặt trên bàn. Cô mở toang hai cánh cửa sổ và cửa chính cho căn gác đỡ ngột ngạt. Điện thoại chợt phát nhạc inh ỏi. Nhìn dây số lạ lẫm, Bảo đoán là số điện thoại bên Mỹ.

- Alo.

- Là tôi nè. - Giọng Đại trong điện thoại.

- Ủ, giờ này bên đó là hơn nửa đêm. Sao ông không đi ngủ đi?

- Nhớ bà quá tôi không ngủ được. Bà đang làm gì vậy?

Bảo bước tới bàn ngồi xuống ghế xoay:

- Tôi ăn cơm.

- Vậy hả?

Chợt nghĩ đến Hải Anh, Bảo không biết có nên nói cho Đại biết chuyện cô bị anh từ chối tình cảm không. Dù gì Đại cũng là thằng bạn thân nhất của cô. Nhưng Đại lại thích cô. Nói với Đại cô thích anh của Đại có nên không?

- Sao bà không nói gì nữa? Tôi gọi điện chỉ để nghe giọng bà đó.
- Tôi đang nhai cơm. - Bảo xúc miếng cơm và miếng thịt kho đút vào miệng nhau ngấu nghiến.
- Ủ, vậy bà ăn cơm đi. Lúc khác tôi gọi lại.
- Ủ!

Bảo ăn hết tô cơm, húp hết chén canh rồi bật máy tính mở thư mục Tiểu thuyết. Mở file word cuốn tiểu thuyết thứ ba, cô ngồi rê chuột chép miệng tiếc rẻ. Gần 500 trang word lận. Tiếc thiệt đó. Mất bao nhiêu là thời gian và công sức của mình. đành cất tạm vào trong thư mục Cửa để dành mới tạo.

Chủ Nhật hàng tuần, Hải Anh thường hay lái xe đến nhà nội ăn tối. Ở đó anh sẽ gặp các anh chị em khác trong đại gia đình. Thu Minh và Minh Anh là hai người con của chú Hai đang điều hành một công ty bất động sản và hệ thống siêu thị M&A bận rộn như vậy nhưng hầu như tuần nào cũng đến chỉ trừ những khi đi công tác hoặc bận rộn công việc đột xuất. Huy là con trai chú Tư, một thằng được nuông chiều từ nhỏ, dù có ham chơi đến mấy nhưng Chủ Nhật nào cũng tới nhà nội ăn cơm. Anh còn hai đứa em họ nữa, bé Châu em gái Huy đang du học ở Mỹ và Anh Vũ con cô Út là thành viên nhóm nhạc rock S.4. Bà nội anh thường đích thân vào bếp nấu ấy đứa cháu, bắt ăn hết không được bỏ đồ ăn làm mấy chị em ăn no căng cả bụng.

Bên ngoài căn biệt thự đỗ hai chiếc ô tô một trắng một đen của Thu Minh và Minh Anh. Hải Anh dựng xe máy đi nhanh vào trong nhà. Mọi người đã dọn sẵn bàn ăn đang ngồi trên ghế nệm cười nói vui vẻ. Hải Anh chào bà nội và anh chị họ rồi ngồi xuống ghế nệm.

- Ủa, thằng Huy đâu con? - Nội hỏi anh - Nó không đi với con hả?
- Dạ, nó bận không tới được nội.
- Vậy vô ăn cơm thôi mấy đứa.

Bà nội ngồi xuống bàn sau đó ba chị em Hải Anh mới lục tục kéo ghế ngồi vào bàn. Bàn ăn bày biện nhiều đồ ăn ngon làm cả ba ai cũng háo hức.

- Mấy đứa tụi con ăn nhiều vô ngen. Đứa nào cũng làm việc vất vả, không chịu ăn uống điều độ. Nội nói là đừng có ham công tiếc việc tới độ không quan tâm tới sức khỏe của bản thân mà tụi bay cứ bỏ ngoài tai. Tụi bay đừng cho rằng mình còn trẻ, sức khỏe tràn trề mà làm việc như điên chỉ làm cơ thể nhanh bị lão hóa. Chừng về già muốn nín kéo sức khỏe cũng đã muộn.

Ba chị em đồng thanh trả lời:

- Dạ, thưa nội.
- Nè, Minh. - Nội nhìn đứa cháu gái.
- Dạ? - Thu Minh ngẩng đầu lên.
- Con hơn ba chục tuổi đầu rồi đó. Đừng cho là bà già này nói nhiều, con không còn trẻ nữa đâu, lo mà kiếm chồng đi.
- Dạ. - Minh cười híp mắt - Nhưng mà nội ơi, phụ nữ thành đạt khó lấy chồng lắm phải không nội?
- Tại con kén chọn quá chớ sao mà khó? Hạ tiêu chuẩn xuống đi. Ai đời cứ đòi tìm cho được người thông minh, giỏi giang hơn mình.
- Hì, con là vậy đó nội.

Bà nội quay sang nhìn Minh Anh đang cầm cúi gấp đồ ăn:

- Sao từ khi chia tay với con bé Lan, nội không thấy con nhắc gì tới chuyện quen bạn gái?
- Dạ, con bận lắm nội không có thời gian đi hẹn hò.
- Nội nói con bao nhiêu lần rồi, đừng có làm việc như điên nữa, thỉnh thoảng nên đi du lịch cho thoải mái rồi tìm bạn gái luôn đi.
- Dạ.

Hải Anh gấp đùi gà cho vào chén nội, cười khi khi:

- Con mời nội.

Nội nói với anh:

- Còn con nữa, ăn nhiều vô. Mới bệnh có mấy ngày mà nhìn ốm nhom ốm nhách.
- Trời! Con bầy chực kí mà ốm nội.
- Ăn nhiều vô. - Nội bật cười.

Nội anh luôn vậy, quan tâm tới từng đứa cháu. Những gì nội anh nói nhiều khi thuộc lòng nhưng mấy chị em đều muốn nghe nội nói chuyện. Từ nhỏ ông bà nội đã dạy mấy đứa cháu hiểu thế nào là nhân, lễ, nghĩa, trí, tín. Những lời ông bà dạy dỗ mấy chị em đều khắc sâu vào đầu để sau này sẽ dạy lại cho con cháu.

Ăn tối xong, Hải Anh xin phép nội về rồi lấy xe lái thẳng tới quán bar HP. Huy gọi anh ra đó làm vài ly. Vào trong quán bar, Hải Anh thấy Huy đang ngồi nốc cả chai rượu.

Đập mạnh lên vai thằng em họ, Hải Anh cười hỏi:

- Có chuyện gì mà hẹn anh ra đây? Em dâu sao rồi?

Huy buồn rầu nói:

- Cổ không nhìn mặt em, còn mẹ của cổ thì mắng chửi em xối xả. Em không muốn chia tay cổ như thế này.
- Thôi quên đi. Mẹ em không đồng ý cho em yêu cổ đâu.

Hải Anh muốn lấy chai rượu trong tay Huy nhưng Huy giằng ra.

- Sao em có thể quên được? Anh nói đi, làm sao em có thể quên cổ được?
- Sao ngay từ đầu không nói cho cổ biết tất cả rồi từ từ tìm cách thuyết phục chú thím. Để sự việc tới nước này rồi giờ ngồi hồi hận.
- Nếu cổ biết thì cổ sẽ không hẹn hò với em nữa. - Huy lại nốc rượu.
- Thôi đừng uống nữa.
- Anh mặc kệ em đi.

Hơn một giờ sáng, Hải Anh mới lờ được Huy say khướt ra khỏi quán bar, bắt taxi chở về biệt thự. Hai giờ sáng, anh về đến căn hộ, mệt mỏi cởi bớt mấy nút áo rồi nằm vật ra giường.

Cái thằng... Uống cho cổ vào rồi than nhức đầu.

Rút điện thoại ra coi giờ, Hải Anh nhìn thấy tin nhắn thoại của “Vịt bông” gửi cho anh lúc một giờ hơn.

“Anh! Là em nè. Không ngủ được nên em muốn gọi cho anh nhưng lại sợ làm phiền anh. Chúng ta vẫn là bạn hen. Hồi sáng, em đã rất buồn. Em đi bộ một quãng dài để suy nghĩ và hiểu ra rằng, trái tim cũng giống như máy cát sét, chỉ có thể bắt được sóng cùng tần số mới kết nối được với trái tim khác. Em muốn dính chính với anh một điều, em không phải bạn gái của Đại. Anh ngủ ngon nhé!”

10. Chương 10: Say Rượu

Hải Phượng và mẹ qua nhà chào má Bảo trước khi về quê nhà Bến Tre. Bảo ngồi thu lu trên gác nghĩ tới việc sẽ không được gặp Hải Phượng thường xuyên mà buồn muốn khóc. Hải Phượng sang nhượng lại quán bar cho người khác, trả nhà, dọn tất cả mọi thứ đi, chỉ để lại cho Bảo mấy chậu cây cảnh làm kỷ niệm. Bảo chẳng thể giữ được Phượng ở lại thành phố. Mẹ Phượng muốn Phượng về nhà.

- Trời nóng nực mà em ở trong cái lò than này được hả?

Phượng leo lên gác đi một vòng ngó nghiêng.

- Chị về Bến Tre rồi chị định làm gì? - Bảo ngược mắt lên. - Nếu thấy buồn chị quay lại Sài Gòn nha.

- Chị định mở quán cà phê. Chắc là bận lắm không có thời gian đi chơi đâu.

- Chị không định quay lại Sài Gòn nữa à?

- Ừ.

Bảo ngáp ngừng:

- Chị nè... chị và anh Huy chia tay thiệt rồi sao?

- Chị vẫn chưa tính sổ vụ em thông đồng với anh giấu giếm chị mọi chuyện. - Phượng liếc mắt.

- Em... - Bảo cứng họng.

- Những gì cần nói tụi chị đã nói hết với nhau. Giữa chị và anh bây giờ chẳng còn gì nữa hết. A! Em có con vịt dễ thương ghê.

Hải Phượng cầm con vịt bông đặt trên giá sách lên cười khúc khích. Bảo có cảm giác như Hải Phượng đang cố che giấu nỗi buồn đằng sau vẻ mặt bình thản. Cuộc sống là vậy, không phải những ai yêu nhau cũng có thể đến được với nhau. Nếu một chàng trai sinh ra trong một gia đình giàu có yêu một cô gái có gia cảnh bình thường thì hai người họ sẽ gặp những ngọn núi sừng sững khó có thể leo qua. Trong những bộ phim tình cảm thường thấy các bà mẹ sang trọng quý phái phản đối quyết liệt những mối tình hoàng tử lọ lem. Nhưng rồi đâu cũng vào đấy, sức mạnh tình yêu sẽ giúp họ vượt qua được mọi rào cản.

- Chị nè, chị không thể cho anh Huy một cơ hội được ă? Anh rất yêu chị.

- Yêu mà lại lừa dối chị nhiều điều như vậy sao? Chị không đủ bao dung để tha thứ cho anh. - Phượng nhún vai.

- Phượng ơi, đi thôi con. - Tiếng mẹ Hải Phượng gọi cô dưới nhà.

- Dạ, con xuống ngay đây. - Phượng trả lời mẹ rồi nói với Bảo. - Chị đi nha bé.

Bảo ủ rũ bước ra ban công nhìn Hải Phượng chui vào trong taxi. Sau đó, chiếc xe lao đi mất hút. Cô rút điện thoại ra gọi cho Huy, rất lâu anh mới bắt máy.

- Bữa nay chị Phượng về Bến Tre anh biết chưa vậy? - Bảo hỏi.

- Biết rồi!

- Sao anh không giữ chị lại?

- Phượng đã tỏ rõ quyết tâm của cô cho anh thấy thì anh còn làm được gì nữa. Chuyện của tụi anh kết thúc rồi.

Bảo vo tròn tờ giấy rồi ném ra đằng sau lưng. Ngồi cả ngày trong cái “chuồng heo” mà chẳng viết được cái gì ra hồn. Nhảm nhí. Tất cả đều là nhảm nhí. Không phải mọi ý tưởng đều có thể viết ra giấy. Thực sự cô muốn phát điên lên mất.

- Mẹ, con đã nói là con không ăn mà mẹ còn mang lên làm gì vậy?

Đó là tiếng con nhỏ Trinh con cô Châu nhà sát bên. Năm nay nó thi Đại học. Buổi sáng học chính khóa, chiều tối đi học thêm hiếm hoi lắm mới thấy nó ở nhà nhưng toàn nghe thấy tiếng nó quát tháo ầm ĩ. Nghe nói cả nhà cô Châu đều hy vọng nó thi đậu Đại học Ngoại thương. Bảo ít khi bắt chuyện với con nhỏ vì lần nào gặp cũng thấy mặt nó nhăn nhó.

- Con ráng ăn vô cho có sức mà học bài. - Giọng cô Châu vang lên.

- Ăn ăn ăn. Sao mẹ lúc nào cũng bắt con ăn? Học muốn khùng mà mẹ còn vào làm phiền con. Còn cả đồng bài tập toán đang chờ con đây nè. Mẹ thấy không hả?

Sau đó là tiếng đóng sầm cửa, tiếng đập sách đập vở chất chất. Bảo cắn môi. Mấy quyển sách có tội tình gì đâu chứ? Mẹ nấu cho ăn mà còn nạt lại mẹ. Nó không biết là có rất nhiều em học sinh nhỏ tuổi hơn nó đi học về còn phải đi phơi lúa, chăn bò, cho heo ăn rồi còn phải lo cơm nước... Những việc đó có trong mơ chưa chắc nó đã làm.

- Bảo ơi, có quyển báo Mực tím nhân viên bưu điện mới đưa nè con.

Má Bảo lên gác đưa cho cô quyển báo. Bảo lúc lắc cổ cho đỡ mỏi, nhìn thấy hai chữ Kính biểu liền hí hửng lật ra tìm truyện ngắn được đăng của cô.

- Nè, sao con không gửi tiểu thuyết cho các công ty khác. Chỗ này không được xuất bản thì còn chỗ khác mà.

- Cuốn tiểu thuyết của con có nhiều vấn đề lắm, có nói má cũng không hiểu đâu. - Bảo nhíu mày. - Con không muốn gửi cho công ty nào nữa. Giờ con viết cuốn khác.

- Con nè, con gọi điện cho anh con hỏi coi hè này nó có về không?

Bảo lật tờ báo xem lướt qua các mục:

- Sao má không gọi cho anh đi?

- Má gọi rồi nhưng nó toàn nói đang bận rồi cúp máy.

- Anh là luật sư mà má. Muốn gặp anh còn khó hơn gặp VIP, con có gọi cũng giống như má thôi. Không gặp được đâu.

- Có thể vào phay bức hỏi mà con.

- Anh Hai tám vạn năm mới vào facebook một lần.

- Vậy còn meo miết gì đó thì sao?

- Con mới gửi ảnh cho anh Hai mà không thấy trả lời.

- Cái thằng...

Má Bảo thở dài rồi quay người đi xuống cầu thang. Bảo nhìn bức ảnh chụp cô và anh trai cách đây một năm khi cô sang Đức, bực bội lật úp xuống mặt bàn. Cô bấm số của Vũ Phong nhưng máy báo bận. Hình như anh Hai cô cứ thấy mã vùng của Việt Nam là tắt máy. Có lẽ anh sợ phải nghe má và Bảo cảm râm sao không về. Sau khi tốt nghiệp Đại học rồi trở thành luật sư nổi tiếng đến nay đã bốn năm nhưng chẳng hề thấy anh đã động gì tới chuyện về Việt Nam thăm má. Bảo nhớ hồi nhỏ má thương anh Hai hơn Bảo. Má nói anh Hai phải sinh hút, sinh anh ra lúc gia đình khó khăn, ba đang thất nghiệp bên Đức, má phải chạy ăn từng bữa, anh thì lại hay ốm vặt. Còn nhớ, mỗi lần anh Hai phạm lỗi chẳng bao giờ bị đánh đòn còn Bảo không bị đánh cũng bị mắng. Má Bảo vẫn thường đối xử bất công như vậy. Thế mà anh Hai luôn biện hộ đủ lí do lí trấu để má thông cảm cho việc anh không về nước.

“Anh Hai, em sắp lấy chồng rồi. Anh về đi. Anh mà không về dự đám cưới thì cả đời này em sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa.”

Bảo nhấn một tin nhắn gửi tới số điện thoại của Phong rồi ngồi chờ. Một lúc sau, Phong gọi lại cho cô.

- Cá tháng Tư qua lâu rồi, đừng có lừa anh. Bé mà lấy chồng chẳng phải đã thông báo trên facebook rồi sao?

Bảo hỏi:

- Sao anh Hai nói tám vạn năm anh mới vào facebook một lần?
- Thì hôm qua anh vào là sau tám vạn năm đó. Gọi có chuyện gì không? Nói nhanh đi. Anh bận lắm.

Bảo nói to:

- Anh là đồ máu lạnh hả? Bốn năm rồi anh chưa về thăm má đó.
- Anh bận.
- Anh lúc nào cũng bận. Mới tốt nghiệp Đại học thì kêu phải phấn đấu chứng tỏ năng lực, giờ anh lên tới chức trưởng phòng rồi lại lấy lý do quá bận. Má nhớ anh, muốn anh về.
- Nói má sang Đức đi.
- Anh quên là má sợ độ cao, sợ đi máy bay rồi hả?
- Vậy thì anh chịu thôi. Anh còn cả đồng công việc cần phải xử lý.
- Anh lúc nào cũng đồng này nui nọ. Em hết nói nổi với anh rồi.

Bảo ngắt búp điện thoại, thở mạnh một cái. Anh Hai thật quá đáng. Chạy xuống cầu thang, Bảo nói với má cô đang ở dưới bếp:

- Má, con gọi rồi. Anh Hai nói ảnh bận lắm không về được. Ảnh còn nói nếu má muốn thì sang Đức thăm ảnh.
- Cái thằng...- Má cô nói - Thôi kệ anh con, nó muốn về lúc nào thì về.

Bảo quay lên gác ngồi xuống ghế vẽ nguệch ngoạc trên giấy hình thù ông anh Hai mặt mụn, già khằn và xấu xí. Vẽ được một lúc, cô vo tròn thành cục, ném ra sau lưng.

Buổi tối, lúc Bảo đang nằm dài ngoài ban công đọc tiểu thuyết thì Trúc mang sang hai hủ bắp rang bơ. Trúc đứng dựa vào lan can, hào hứng kể về cậu nhóc mà nó say nắng. Bảo bốc bắp rang vừa ăn vừa lắng tai nghe, thỉnh thoảng cười một cái hưởng ứng.

- Hôm nay lớp em diễn một vở kịch. Hoàng đóng một lúc hai vai là anh chàng học sinh lớp mười hai và ông lão bảy mươi tuổi chính là anh chàng đó lúc về già về thăm trường cũ. Cả lớp được một trận cười muốn bể bụng. Không ngờ Hoàng còn có khả năng diễn xuất nữa chị.
- Đa zi năng vậy sao? Con nhà nòi à? - Bảo hỏi.
- Em cũng không biết nữa.
- Ê, nhưng mà nó vẫn chưa biết em thích nó hả?
- Dạ, em không dám nói.
- Nói cho nó biết đi. Cứ ôm tình cảm đơn phương trong lòng thấy nặng nề lắm.
- Nhưng mà em sợ bị từ chối...
- Từ chối thì thôi.

Trúc ôm gối đẩy chân Bảo qua một bên ngồi xuống nệm. Nó nói tiếp:

- Chị nè, ở chỗ làm thêm của em có một chị, chỉ kể đã theo đuổi bạn của anh trai suốt bốn năm trời. Anh đó từ chối tình cảm của chị nhưng chị vẫn không từ bỏ. Kết quả mưa dầm thấm lâu, anh kia cuối cùng cũng chấp nhận tình cảm của chị và họ thành đôi.

“Mưa dầm thấm lâu”, kế hoạch đó thực sự có hiệu quả chứ? Bảo nghĩ tới một khuôn mặt tươi cười nói với cô: “Rất cảm ơn tình cảm của em. Nhưng anh chỉ coi em là bạn gái của em trai anh”. Cô bị Hải Anh từ chối như vậy đây, chỉ bằng một câu nói đơn giản. Có lẽ anh được tỏ tình nhiều nên mới thản nhiên và còn

cười rất vui nữa. Nhưng dù sao như vậy còn đỡ hơn làm mặt lạnh lùng rồi nói, anh không thích em. Lúc đó đang là thời điểm nhạy cảm mà nói như vậy kiểu gì cũng thấy vô cùng đau khổ.

- Chị Bảo, chị nghĩ em có nên nói cho Hoàng biết tình cảm của mình không? - Trúc hỏi.

- Chị đã nói là nói đi rồi mà hỏi hoài. Biết đâu khả quan hơn chị. - Câu sau Bảo nói nhỏ.

- Dạ?

- Chị nói em cứ nói ra đi. - Bảo cười hì hì.

Bước ra khỏi tòa soạn báo Mực tím sau khi nhận tiền nhuận bút, Bảo cười toe một cái. Sau tất cả những chuyện buồn đã qua, cô có nên thay đổi phong cách không nhỉ? Nhuộm tóc, làm móng tay hay mua một bộ quần áo thật mắc tiền. Tối qua má cũng cho cô một khoản nho nhỏ đủ để vào shop thời trang. Thế nhưng, cứ nghĩ tới cảnh tiền đi là cô lại thấy xót ruột. Thời gian gần đây, kiếm tiền rất khó khăn, quán xá cũng ế mà cô mặc sướng có phải là phung phí không? Thôi thì, “đồ second-hand là lựa chọn tốt nhất của bạn”.

Bảo lái xe tới shop Pink Pink nơi cô hay tới để mua đồ si đa. Hình như mới xỏ đồ hay sao mà trong shop có tới năm sáu chị gái xúm quanh đồng đồ giữa nhà.

Hê! Mình đến đúng lúc ghê. Bảo mừng thầm.

- Con nhỏ kia, sao mấy tháng rồi không thấy mày tới hả?

Vừa thò mặt vào, Bảo liền bị Hồng - chủ shop hỏi liền.

- Em bận. - Bảo cười toét.

- Mày thì bận cái gì?

- Em bận thiệt mà. - Bảo trả lời rồi hỏi. - Đồ mới xỏ hả chị?

Không đợi câu trả lời, Bảo chui vào giữa hai chị gái ăn mặc khá mô đen để lựa đồ. Họ cũng giống như cô thích săn hàng độc. Đôi khi Bảo gặp may chụp được cái áo hàng hiệu sường điên cả người, nhưng cũng chỉ được vài lần và cũng bởi vì là đồ cũ nên chuyện mất nút hay lủng túi là chuyện bình thường. Có lần Bảo kết một cái áo sơ mi trắng phọt dài Hàn Quốc nhưng nó bị thiếu mất một nút, đành phải gắn một cái na ná nhìn hơi buồn cười. Dĩ nhiên có thể thay hàng nút mới nhưng mấy cái nút đó chính là điểm nhấn của áo, nút được làm bằng gỗ, nhìn mộc mạc và độc đáo. Cô từng mặc nó đi đám cưới và ai cũng khen đẹp.

Hồng xếp lại mấy bộ quần áo treo trên cao rồi hỏi Bảo:

- Ê Bảo, mày đăng trên mạng giùm chị coi có ai mua mấy ảnh cổ không nói người ta liên lạc với chị.

Bảo không bối đồ nữa:

- Ủa, chị có mấy ảnh cổ hả?

- Chồng tao đi xuất khẩu lao động ở Hàn vác về mấy cái máy ảnh cổ lỗ sĩ. Nghe nói đồ cổ bán được giá lắm phải không?

- Em cũng không biết nữa. Còn tùy thuộc vào tuổi đời của máy, rồi nó có hiếm hay không nữa. Chị định bán hết luôn hả?

- Ừ, thời buổi này mấy ai còn xài máy ảnh phim. Tao có cái Canon rồi giữ mấy đồ cổ đó lại làm gì. Mày coi có ai mua không giới thiệu họ tới đây.

- Dạ, em có biết một người. Để trưa em gọi cho anh hỏi thử anh có mua không.

Lựa được mấy bộ đồ thì mặt trời đứng bóng, Bảo về nhà chui vào phòng tắm, phân loại quần, áo màu và áo sơ mi trắng vào ba thau riêng rồi ngâm xả phòng. Má Bảo ló đầu vào hỏi:

- Sao không mua đồ mới mà mặc?

- Con ghét đựng hàng. Thay vì mua trong shop được hết sức hai bộ, con đi lựa đồ xỏ mua được cả chục bộ. Con đang tiết kiệm tiền.

- Tiền anh Hai cho đâu?

- Con gửi ngân hàng hết rồi.

Bảo ra nhà bếp lấy bịch bánh tiêu trên kệ rồi tung tủy đi lên gác.

- Sao không ăn cơm mà ăn bánh vậy con? - Má hỏi vọng lên.

- Chút nữa con mới ăn.

Bảo ngồi xuống bàn thấy bịch bánh tiêu lên trên cuốn tiểu thuyết đang đọc dở. Tháng này hầu như cô chẳng mua gì nhiều, chỉ mua vài cuốn sách, đi ăn hàng quán, vậy mà bây giờ trong túi chẳng còn bao nhiêu tiền. Giá cả leo thang ghê quá.

Đang gõ lạch cạch thì cái máy tính dở chứng đơ như trái bơ, Bảo bực mình bấm nút reset. Đồ cổ. Đúng là đồ cổ. Phải sớm tống khứ nó đi rồi xin tiền anh Hai mua máy mới. Làm việc quần quật cả năm trời như vậy chắc anh Hai kiếm được rất nhiều tiền.

Sực nhớ ra chị Hồng cần bán mấy cái máy ảnh, Bảo bấm số của Hải Anh. Tim đập rộn cả lên.

- Alo. - Giọng Hải Anh vang lên trong điện thoại.

- Dạ, em gọi là để hỏi anh có mua máy ảnh cổ không? Em có quen một chị, chị đó muốn bán mấy cái.

- Của những hãng nào?

- Dạ, em không biết nữa. Em nhắn tin cho anh số điện thoại và địa chỉ nhà nha.

- Ok.

Nhắn tin xong, Bảo nằm dài ra bàn. Nghe giọng anh thôi cô cũng thấy run, nếu mà gặp mặt chắc sẽ còn run hơn nữa. Tim vẫn còn đập thình thịch. Cứ như vậy sao cô dám gặp anh nữa đây.

Quán bar HP tuy đã sang tên đổi chủ nhưng vẫn hoạt động như cũ không có gì thay đổi. Chủ mới giữ lại toàn bộ nhân viên chỉ bổ sung thêm vài anh chàng bảo kê tay đầy hình xăm. Bảo ngồi uống rượu ngay quầy, xăm xì hỏi anh chàng bartender:

- Ê Thái, ông chủ mới thường hay tới đây không?

- Dạ không, em ít thấy anh tới đây.

- Vậy thì ai quản lý quán bar.

- Ủa, chị không biết à? Là thằng nhóc lần trước ngồi uống rượu với chị ở đây đó.

- Thằng Đăng hả? - Bảo kinh ngạc.

Anh chàng bartender gật đầu. Bảo nghĩ thầm, hèn gì nhìn mặt mấy thằng bảo kê thấy quen quen.

- Em biết anh chủ quán bar làm gì không?

- Ảnh là chủ của một gara sửa chữa ô tô.

- Liệu ảnh có làm ăn phi pháp không nhỉ? - Bảo nói nhỏ. - Chẳng hạn như buôn lậu, rửa tiền...

- Sao chị lại nghĩ như vậy?

- Thì tại chị thấy chủ gara sửa ô tô mà có tiền cho vay, mua lại quán bar rồi còn có cả chục thằng đàn em tay đầy hình xăm hồ báo bộ cạo...

- Không có đâu. Chị đọc tiểu thuyết nhiều quá bị nhiễm rồi. Đó toàn là nhân viên của gara đó. Nhìn ảnh cũng hiền, có một đứa con gái khoảng tám tháng tuổi. Nghe nói ba mẹ ảnh cũng giàu lắm.

- À...

Bảo cười títt mắt. Đúng là cô đọc tiểu thuyết, xem phim nhiều quá rồi. Chỉ toàn suy diễn lung tung, không có căn cứ.

- Chị ngồi đây lâu chưa?

Có người ngồi xuống ghế bên cạnh. Bảo giật mình quay sang rồi cười he he:

- Đăng đến rồi hả? Nghe nói nay em làm quản lý quán bar này hả? Thích nha.

- Cũng bình thường. Ban ngày tôi tới gara ô tô, tối phải tới quán bar nên không có nhiều thời gian rảnh rỗi. Đăng nói với Bảo rồi ra hiệu với bartender:

- Lấy cho tôi chai rượu gửi hôm qua.

Bảo nheo mắt nhìn Đăng. Mới nhỏ mà nói chuyện xác láo với những người lớn hơn mình nhiều tuổi.

- Em không đi học hả?

- Nhà tôi người thì ở tù, người thì suốt ngày đi đánh bài, không đi làm kiếm tiền lấy gì ăn.

- Sao lần nào nghe giọng em cũng đầy phẫn nộ khi nói về gia đình mình vậy hả? Ba của em thì chị không muốn nói tới nhưng còn mẹ em, mẹ suốt ngày đi đánh bài tức là mẹ sai, em phải khuyên nhủ mẹ chứ cứ để mẹ như vậy hả?

- Chị không cần phải dạy khôn tôi. Chuyện nhà ai người nấy lo.

- Ai nói gia cảnh nhà mình ra trước hả? Nếu em không kể ra thì chị nói làm gì?

- Nè bà chị! - Thằng nhóc bỗng đứng nổi cáu làm Bảo giật mình. - Bữa trước bà chị hỏi tôi là gì với ông ta đó thôi.

Trong một bàn đông người gần đó, Hải Anh vừa cầm chai bia vừa quan sát Bảo và Đăng. Ban nãy thấy cô ngồi một mình anh định tới ngồi nói chuyện phiếm với cô thì thằng nhóc quản lý xuất hiện. Thằng đó nhìn đầu tóc quần áo trông rất ngầu. Ông bà ta có câu: “Quen sợ lòng sợ dạ, lạ sợ áo sợ quần”. Nhìn nó không có vẻ gì là người tốt.

Bảo bực bội:

- Nè, sao tự nhiên em lại nổi khùng với chị. Ừ, đúng là chị sai khi tò mò về gia đình em. Nhưng có nhất thiết em phải quát tháo như vậy không hả? Em đáng tuổi em của chị đó. Hồn hào.

- Ha ha. - Đăng đột nhiên bật cười. - Nói chuyện với chị thú vị ghê. Thôi, cụng ly nào.

- Là lá la...

Bảo khệnh khạng đi ra ngoài quán bar vừa đi vừa hát lá la. Đăng đi theo sau lắc đầu. Nghe đồn bà chị này uống ba chai rượu Tây không say mà giờ say khướt như vậy.

- Lá la...

Bảo đang ngêu ngao hát thì đứng khựng lại khi thấy Hải Anh khoanh tay ngồi trên xe máy dựng trước quán bar. Cô nhẩn mặt quay ngoắt rón rén định đi vào trong quán thì nghe tiếng Hải Anh vang lên sau lưng:

- Bảo, lên xe anh chở về.

Bảo nhìn nhóc Đăng híp mắt, nhẩn mặt. Cô không muốn anh chở về. Trời ơi, sao anh lại ở đây? Bộ dạng của cô lúc này có phải là hơi nổi loạn không? Không phải, nói đúng ra là ăn chơi thì đúng hơn.

- Còn đứng đó làm gì. Lên xe anh chở về.

Bảo quay lại cười xòa, xua hai tay:

- Anh à... Em có xe mà... Không... Không cần... anh phải chở em về đâu.

- Em đi lấy mũ đi.

Hải Anh cười mà như không cười, nhìn ánh mắt anh trông rất ngầu và đáng sợ. Bảo gục gặc đầu rồi quay người định đi lấy mũ thì Đăng bước tới thì thăm vào tai cô:

- Bỏ chị hả? Đứng đây đi. Để tôi đi lấy mũ cho.

- Bỏ đâu mà bỏ? Ảnh là anh trai của bạn chị đó... - Bảo đập lên vai Đăng một cái. - Thôi, đi lấy mũ nhanh giùm đi.

Rồi Bảo chạy lại chỗ Hải Anh cười toét:

- Anh ơi, anh cũng đi uống rượu hả?

Sau đó, cô ngồi lên xe, hai mắt nhắm nghiền, ngã ập vào lưng Hải Anh. Đăng cầm mũ bảo hiểm chạy ra đưa cho Hải Anh:

- Nhờ anh chở chỉ về giùm tôi.

- Ủ. - Hải Anh lạnh lùng đáp lại.

Sau khi Đăng đi rồi, anh quay lại nói với cô nàng say rượu:

- Con gái mà ngồi uống rượu với đàn ông con trai coi vậy được không?

Bảo choàng hai tay ôm Hải Anh không trả lời, đầu dựa vào lưng anh. Thực ra việc ôm một người đàn ông trong tình trạng say xỉn như thế này còn đáng ngại hơn. Hải Anh thấy lúng túng khi bị Bảo ôm chặt.

- Bảo, dậy đội mũ vào em. - Anh nói.

- Cứ để đầu trần át. - Cô lèm bèm.

Hải Anh phải gỡ tay cô ra rồi quay lại đội mũ cho cô. Nhìn Bảo lúc này không giống cô ngày thường chút nào. Tại sao anh lại phải khổ sở như vậy chứ? Có lẽ tại vì nhìn mặt thẳng nhóc kia anh không tin nó là người tốt. Trước giờ anh vốn không bao giờ để ý đến mấy cô nàng say bét nhè ngồi uống rượu với mấy thằng quậy. Nếu Bảo không phải là bạn của Đại thì anh đã bỏ đi rồi.

- Đi đi anh... Là lá la... - Bảo ôm chặt Hải Anh.

Chở Bảo về nhà, Hải Anh thấy má Bảo đang đứng trước cửa lo lắng. Dù sao cũng đã gần nửa đêm, bà mẹ nào mà chẳng cuống cuống lo cho con gái nếu chưa thấy có mặt ở nhà. Thấy Hải Anh dựng xe trước quán, má Bảo chạy vội ra giúp anh đỡ cô xuống xe.

- Trời đất... Cái con nhỏ này... nặng quá.

Hải Anh công Bảo vào trong quán nghe má cô nói:

- Phòng Bảo ở trên gác con à.

Anh lại phải công cô lên trên gác, thả xuống giường.

- Con gặp bé Bảo ở quán bar HP. Thấy Bảo say quá nên con chở về cho an toàn. Xe vẫn để ở bar cô à.

Má Bảo cười nói:

- Cô cảm ơn con ghen. Mà con là ai vậy?

- Dạ, con là Hải Anh, anh trai của Đại.

- À...

- Thôi, con về ghen cô.

- Ờ ờ. Con về cẩn thận ghen.

- Anh Heo Boo, em rất thích anh. Anh cool nhất trong số những người con trai em biết. Thích anh từ năm lớp mười, nhiều năm trôi qua rồi vẫn thấy rất thích anh. Em từng có hai người yêu. Thế rồi sao? Cả hai đều bỏ rơi em. À... Không phải. Chỉ có Đại bỏ rơi em còn gã Thiện thì muốn dâng em cho lão sếp già... Rất may là em đã thoát được...Ha ha ha... Nhờ nhóc Đăng đó anh...

- AAAAAA! Sài Gòn mát quá... Là lá la.

Hải Anh nằm xuống giường nhớ lại những gì Bảo nói với anh trên đường về. Lúc nhắc lại hai người cô từng yêu, anh nghe thấy những tiếng nấc. Anh không biết phải nói gì nên chỉ có thể im lặng lắng nghe cô nói. Bảo nói thích anh từ năm lớp mười nhưng thậm chí anh còn không nhớ cô bé tóc xù là ai. Bảo còn nói có lần đi nhặt rác thấy anh hôn bạn gái sau dãy phòng học A ở trường cấp ba. Rồi anh đi thi học sinh giỏi cấp thành phố, cấp quốc gia và sau đó là kỳ thi đại học đều có một cô bé tới nhà thờ cầu nguyện cho anh thi đạt kết quả cao. Nếu Bảo không say rượu thì có lẽ suốt cuộc đời này anh cũng không biết những điều đó.

Anh cũng từng có vài người yêu, các cô nàng yêu anh vì nghĩ rằng anh sẽ đưa họ đến những nhà hàng sang trọng của chú anh, đến siêu thị M&A và chỉ việc rút thẻ ra tính tiền giống như những anh chàng nhà giàu thường làm vậy trên phim. Trước khi quen anh, họ không bao giờ nghĩ rằng đến đồng xu 500 đồng anh cũng muốn được thối lại cho bằng được. Quen anh rồi họ mới khám phá ra được một điều anh chẳng có gì ngoài cái mác cháu trai của đại gia. Ông nội chỉ cho tiền học phí và những khoản cần thiết. Nếu anh muốn đi xem phim, dẫn bạn gái đi ăn uống hoặc mua những gì mình thích thì bắt buộc anh phải tự đi kiếm tiền bằng những công việc part time. Rồi các nàng cũng đá anh vì xấu hổ do đã ba hoa quá nhiều với bạn bè về anh, vì bị vỡ mộng và vì gì nữa thì anh không biết. Đến cô bé Nga trong sáng thuần khiết cũng thay đổi. Khi đặt lên bàn cân anh chàng đại gia đi xe siêu sang và một thằng đi xe Honda 67 thì sẽ biết được ngay sức nặng nghiêng về bên nào. Anh đã quá mệt mỏi khi bị các nàng soi xem thực sự anh có bao nhiêu tiền trong tài khoản, anh được thừa kế bao nhiêu tiền từ ông nội, liệu anh có cất siêu xe trong căn biệt thự đẹp thế nào đó hay không. Có lần anh đã ước ông nội của anh chỉ là một người ông bình thường không bị gắn hai chữ “đại gia” vào đằng trước tên của ông để anh cũng thoát khỏi các mác “thiếu gia”. Anh muốn tìm được người con gái yêu anh chân thành giống như tình yêu của Hải Phượng dành cho Huy nhưng chỉ toàn gặp những cô nàng thích soi đồ hiệu, xe cộ, biệt thự.

- Được ôm anh như vậy thật là thích. AAA! Em ngửi thấy mùi xà phòng. Áo anh thơm mùi xà phòng...Hà hà...

Hải Anh bật cười. Lúc nào say rượu Bảo cũng huyền thoại cả buổi như vậy sao?

11. Chương 11: Tam Giác Tình Yêu

Hơn mười giờ sáng, Bảo mới ngủ dậy. Cô lò dò đi xuống cầu thang vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Bóp hết kem đánh răng trong ống, Bảo nói vọng ra ngoài nhà bếp có má cô đang rửa rau:

- Má, hết kem đánh răng rồi.

- Con đi mua đi. - Má Bảo đáp.

Bảo súc miệng rồi ra khỏi phòng tắm, đứng dựa tường, giơ tay ra:

- Má, cho con tiền.

- Con có nhiều tiền hơn má sao phải xin. Lấy tiền của con đi.

- Con đã nói là con gửi ngân hàng hết rồi mà.

Má Bảo ngừng tay, lấy từ trong túi quần ra mấy chục ngàn lẻ đưa cho cô:

- Tiền đây. Đi mua đi. Mua luôn chục ngàn hành khô và gói bột giặt.

Bảo cầm tiền đếm đếm, lẩm bẩm:

- Không biết có đủ không nữa.

- Tối qua có chuyện gì mà con uống say mềm vậy? Thằng Hải Anh chở con về nhà rồi phải cõng con lên trên gác. Đẹp mặt chưa.

- Má nói ai chở con về? - Bảo tròn xoe mắt ngạc nhiên.

- Thằng Hải Anh, anh thằng Đại.

Cô ngẩn người. Tối qua Hải Anh chở cô về chứ không phải thằng nhóc Đăng sao? Kỳ lạ vậy nhỉ? Rõ ràng cô ngồi uống rượu với Đăng thì nó phải chở cô về chứ sao lại là anh.

- Con không nhớ gì cả?

- Con chẳng nhớ gì cả. Con tưởng thằng kia chở con về.

- Trời đất. - Má Bảo đứng phắt dậy mắng cô. - Sao mày lại đi uống rượu với mấy thằng đàn ông lạ hoắc lạ huơ lơ có chuyện gì thì sao?

- Má cứ lo xa. - Bảo rút tiền vào túi quần. - Bạn con đó má. Giờ con qua tiệm tạp hóa nha má.

Bảo ra khỏi nhà nhưng chưa đi vội mà đứng dưới mái hiên rút tay vào trong túi quần. Sao tối qua lại là Hải Anh đưa cô về? Đúng là trong cuộc sống chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Sao chưa đi mà còn đứng đó? Đi mua nhanh rồi về cuốn chả ram. - Má Bảo từ dưới bếp đi lên nói to.

- Dạ, con đi liền nè.

Bảo trả lời rồi choàng mũ áo lên đầu, đi thẳng tới quán tạp hóa.

Đâu rồi nhỉ? Rõ ràng mình để nó ở đây mà.

Bảo kéo ngăn kéo cô vẫn thường để cuộn kim chỉ nhưng không thấy đâu. Kéo tiếp tất cả các ngăn kéo ra Bảo cũng không thấy. Cô cần kim chỉ để may lại cái bao gối bị sút chỉ.

Điện thoại chợt phát nhạc inh ỏi. Bảo cầm điện thoại lên bấm nút nghe:

- Alo.

- Tôi nè. - Đại cười he he. - Tôi đang ở Singapore. Chiều bà ra sân bay đón tôi.

- Ông kia! - Bảo bực dọc. - Ông là ông hoàng hay sao mà lần nào ra nước ngoài ông cũng bắt tôi thấp tùng ông ra tận sân bay rồi lúc về lại bắt tôi ra sân bay nghênh đón. Ông làm như tôi rảnh lắm đó.

- Bà đang rảnh mà. Ngồi nhà chơi không chớ có làm gì đâu.

- Ai nói? Tôi phải phụ má tôi bán quán nhậu.

- Đi một chút rồi về bán tiếp.

- Thôi được rồi, tôi sẽ ra sân bay đón ông. Mà ông có quà gì cho tôi không vậy?

- Có, nhiều lắm.

Cúp máy, Bảo chạy xuống, đứng giữa cầu thang hỏi má:

- Má có thấy cuộn kim chỉ của con bỏ đâu không má?

- Ở trong phòng má đó. Má lấy may lại nút áo.

- Má lấy sao không nói với con một tiếng.

- Sáng nay con ngủ say như chết gọi có dậy đâu.

Bảo cười he he chạy xuống phòng má lấy cuộn kim chỉ rồi bay lại lên gác. Má Bảo quát:

- Bảo, định chừng nào cuốn chả ram?

Bảo nói vọng xuống:

- Chút nữa con cuốn.

- Mà nói câu đó này giờ ba lần rồi đó.

Ngồi trên gác, Bảo nheo mắt xỏ chỉ nghĩ tới chuyện tối qua. Cô đang thắc mắc không biết liệu cô có làm nhảm gì với Hải Anh không. Cô chẳng nhớ gì cả.

Sau khi về nhà nội, Đại mở valy tổng cho Bảo cả đồng quà. Quần áo, giày dép, bút máy, sổ tay... Cô ngạc nhiên hỏi:

- Sao ông mua cho tôi nhiều vậy?

- Bà thích không?

- Thích nhưng mà nhiều quá...

- Bà thích là được rồi.

Đại cắt ngang lời cô rồi đi vào phòng tắm nói vọng ra:

- Bà giúp tôi treo đồ vào tủ đi.

Bảo thả đồng quà xuống giường chạy lại treo quần áo của Đại vào tủ. Phòng của con trai mà sáng sủa, sạch sẽ chẳng giống căn gác lộn xộn bừa bộn của cô. Hai căn phòng hoàn toàn đối lập nhau về mọi thứ.

- Đại về rồi hả? - Hải Anh bất ngờ đẩy cửa ra. - Mẹ và Katharine khỏe không?

Thấy có mình Bảo trong phòng, anh lúng túng hỏi:

- Thằng Đại đâu em?

- Dạ, Đại đang tắm.

Bảo trả lời rồi đi theo Hải Anh ra ngoài. Cô muốn cảm ơn anh về chuyện tối qua.

- Anh Hải Anh, cảm ơn anh vì tối qua đã chở em về.

Hải Anh cười nói:

- Không có gì đâu em.

- Em tưởng thằng Đăng sẽ chở em về. À anh nè... - Bảo hỏi nhỏ. - Tối qua lúc anh chở em về, anh có nghe thấy em làm nhảm gì không?

- Em ngồi sau lưng anh hát mấy bài, đọc một bài thơ rồi ngủ khò.

- Ủa, em có đọc thơ nữa hả?

- Ủ... - Hải Anh cười một cái, hắng giọng, chuyên tông trầm trầm. - Người ấy dịu dàng, người ấy đẹp trai. Người ấy giống anh cũng hào hoa phong nhã... Anh nhớ được có hai câu.

Bảo bật cười:

- Ha ha. Đó là bài thơ em thích nhất. Không ngờ em lại đọc thơ nữa.

Buổi tối, sau khi tiết mục rock cuối cùng được biểu diễn ở quán cà phê, Bảo bon chen lên xin chữ ký của bốn thành viên trong nhóm nhạc rồi hí hả ra về với cuốn sổ trên tay. Đại lặng thinh đi bên cạnh Bảo, nghe cô huyền thuyên:

- Nhóm nhạc rock S.4 đã có một buổi biểu diễn thành công. Các chàng trai đều rất tuyệt. Tôi thích nhất tay trống, thẳng nhóc đẹp trai quá. S.4 ban đầu có tên là S.5 được thành lập với năm thành viên trong đó có ca sĩ Linh Vy, dưới sự quản lý của công ty B.A Entertainment. Nhưng sau đó, công ty quyết định cho Linh Vy solo và gây bão với single đầu tay. Thế là S.5 được đổi tên thành S.4 ra mắt sau cô một năm và đang từng bước chinh phục trái tim của fan rock.

Đại quay nhìn Bảo rồi bước tiếp. Cô đuổi theo không kịp liền kêu lên:

- Đi chậm chút đi. Ông biết là chân tôi ngắn hơn chân ông mà.

Cả hai vào tiệm bánh mì mua hai ổ bánh và hai lon nước ngọt rồi ra công viên ngồi ăn. Bảo lại huyền thuyên về nhóm nhạc S.4:

- Chữ S có nghĩa là Sài Gòn, con số bốn tức là bốn chàng trai đến từ Sài Gòn. Một cái tên dễ nhớ. Anh chàng leader của S.4 rất tài năng. Trong album đầu tay của nhóm có tới ba ca khúc do chính cậu ta sáng tác. Nam không những chỉ sáng tác cho nhóm mà còn sáng tác cho cả đàn chị Linh Vy và các ca sĩ khác. Tôi bắt đầu thấy hâm mộ S.4 rồi nha.

Bảo cắn một miếng bánh mì rồi quay sang Đại:

- Ủa, sao ông không nói gì hết? Ông không thích S.4 hả?

Đại mỉm cười:

- Thăng Anh Vũ chơi trống là em họ tôi đó.

Cô há hốc miệng:

- Trời ơi, sao ông không nói sớm. Hèn gì hồi nãy không thấy ông bon chen xin chữ ký.

Đại cầm lon nước ngọt lên uống một ngụm. Anh không biết phải hỏi Bảo như thế nào về mối quan hệ giữa cô và Hải Anh. Hồi chiều, anh nhìn thấy anh trai và Bảo đứng nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Lúc nãy trong tiệm bánh, khi cô rút ví ra tính tiền, anh đã nhìn thấy ảnh của Hải Anh. Kẹp ảnh một người con trai trong ví thì chắc chắn là Bảo thích người ta rồi. Giống như anh, màn hình điện thoại cũng là hình cô, trong ví tiền cũng kẹp hình cô, trong phòng ngủ cũng treo hình cô.

- Bảo thích anh Hai tôi hả? - Rốt cục Đại vẫn phải hỏi Bảo.

- Sao ông biết? - Mặt Bảo đỏ bừng.

- Lúc nãy bà rút ví tiền tôi thấy hình của ảnh. Bà thích anh Hai tôi từ bao giờ?

Bảo quay mặt nhìn ra đường phố, lúng túng xoay xoay lon cô ca trong tay:

- Tôi thích ảnh từ năm lớp mười. Mấy năm sau gặp lại tôi nhận ra mình vẫn còn rất thích ảnh.

- Anh tôi biết bà thích ảnh không?

- Biết. Tôi đã tỏ tình và bị từ chối.

- Ủ, tôi biết mà. - Đại quay sang. - Anh Hai không thích mẫu người như bà đâu. Ảnh thích những cô gái sexy.

Bảo nhún cười nhìn lên bầu trời đêm:

- Ủ, chắc là vậy... Ông có buồn không? Vì tôi thích Hải Anh.

- Bà hỏi lạ thiệt. Người con gái mình yêu lại đem lòng yêu anh mình. Nếu là bà, bà có buồn không?

Bảo khẽ cười:

- Tối về đừng có trùm mền khóc nha!

Đại không về nhà nội mà đến căn hộ chung cư của Hải Anh đi tới ghế nệm nằm dài. Hải Anh bước ra từ nhà bếp hỏi Đại:

- Ngủ hả? Vào phòng thằng Huy mà ngủ.

Đại ngồi bật dậy:

- Anh Hai, nhà có rượu không?

Một lúc sau, hai anh em ngồi dựa vào tường sau khi đã uống sạch hai chai rượu còn lại trong tủ lạnh. Từ nhỏ tới giờ, Hải Anh luôn chiều theo mọi ý muốn của Đại, chỉ cần không quá đáng là được. Hồi còn nhỏ, bà nội mua bánh kẹo về chia đều cho cả hai anh em nhưng Hải Anh luôn nhường cho Đại nhiều hơn. Có đồ chơi mới anh cũng nhường cho em chơi trước.

Đại cười buồn:

- Em thấy Bảo kẹp hình anh trong ví.

Hải Anh quay sang cười:

- Chắc bé Bảo hâm mộ anh.

- Anh sợ em buồn nên không nói với em phải không? - Đại ngả đầu vào tường. - Cổ nói đã tỏ tình với anh.

- Vì chuyện đó mà em uống rượu?

Đại quay sang nhìn Hải Anh:

- Anh đừng thích Bảo. - Anh nhấn mạnh từng chữ. - Em rất thích cổ. Vì vậy, anh đừng thích Bảo ghen anh Hai.

Ánh nắng chói chang rọi qua khe cửa chiếu thẳng vào mặt Bảo như trên người. Cô nheo nheo mắt rồi nằm quay mặt vào tường. Mông bất ngờ bị đập mạnh một cái, Bảo hoảng hồn ngồi dậy. Trúc ngồi vắt vẻo trên giường cười sắc súa:

- Ha ha. Nhìn đầu tóc chị mắc cười quá.

Bảo vuốt lại tóc, liếc mắt:

- Ai ngủ dậy mà đầu tóc chẳng rối xù.

- Chị biết bây giờ là mấy giờ rồi không? - Trúc dài giọng. - Hơn mười một giờ trưa rồi đó chị.

Bảo bước xuống giường nheo mắt tìm cột tóc trên bàn:

- Tối qua chị thức khuya để viết. Viết tới năm giờ sáng mới leo lên giường rồi làm một mạch tới giờ.

- Sao chị không đi ngủ sớm? - Trúc hỏi.

Bảo túm tóc lên cao quấn tròn lại sau đó lấy dây cột tóc quấn quanh.

- Cảm hứng đến. Thế là viết như điên không dừng được.

Trúc nhìn khắp phòng bừa bộn giấy và rác:

- Chị không dọn phòng hả?

- Tết dọn.

- Trời!!!

Đi xuống cầu thang, Bảo bị má túm cổ bắt rửa rau. Cô nhăn trán nhú mày làm ra vẻ phản đối nhưng vẫn bước lại vò nước có mấy bịch rau bèo núc ních đang chờ. Bé Trúc chạy lại vui vẻ phụ cô.

- Em sắp đi học mà, để mình chị rửa được rồi. - Bảo nói.

- Mới mười một giờ, còn sớm mà chị. - Trúc đáp lại.

Bảo cười toe ngồi lựa rau má héo quăng vào sọt rác. Trúc gần đây ngoan ngoãn hẳn không còn thấy nó đưa cô bản kiểm điểm để nhờ ký tên nữa. Tối nào ra ban công Bảo cũng nghe thấy nó rì rà rì rầm học thuộc bài. Con nhỏ đang chăm chỉ học và quyết tâm thi đậu Đại học hoặc Cao đẳng.

Thấy má Bảo đi lên quán, Trúc thâm thì:

- Chị, Hoàng sắp đi Anh du học rồi.

- Hả? - Bảo ngạc nhiên. - Và nó vẫn chưa biết tình cảm của em hả?
- Em định không nói.
- Con bé ngốc nghếch này. Phải nói cho nó biết.
- Nói ra rồi cũng bị từ chối thôi, vậy thì nói ra làm gì hả chị?
- Em xinh xắn, dễ thương thằng nào không thích em chắc mắt thằng đó có vấn đề.
- Hôm qua có hai con nhỏ lớp mười tới tặng quà cho Hoàng rồi hỏi “Anh có bạn gái chưa?”, Hoàng trả lời là chưa.
- Vậy em còn lo lắng gì nữa mà không dũng cảm nói cho nó biết tình cảm của em.
- Bảo, rửa rau nhanh lên con.

Tiếng má Bảo vang lên làm hai chị em giật mình vội hốt rau má đổ vào thùng xối.

- Woke up to the sound of pouring rain. The wind would whisper and I'd think of you...

Bảo đeo headphone hát rống lên khi trời bắt đầu đổ mưa. Trời mưa to sẽ át đi “giọng ca Chaien” của cô. Nếu trời nắng ráo yên ắng thì thế nào con bé Trinh xác lảo nhào bên cũng hét toáng lên: “Im cho người ta học bài coi!”. Cô ngồi trên ghế xoay nhìn mưa tạt vào ban công, mấy chậu cây cảnh rung rinh trong gió thích thú khi được tắm mưa. Một vòng tay con trai bắt ngờ vòng qua vai làm Bảo giật mình nhảy ra khỏi ghế. Cô gỡ headphone ra quát to:

- Tôi đã nói là ông đừng ôm tôi nữa mà sao ông vẫn làm vậy? Tôi không thích.

Đại thần nhiên ngồi xuống giường cầm cuốn tiểu thuyết lên đọc.

Bảo nói tiếp:

- Ông biết tôi có người trong lòng rồi mà ông vẫn hy vọng chúng ta sẽ quay lại với nhau. Tôi đã nói tôi và ông chỉ có thể là bạn được thôi.

Cô ngồi xuống ghế xoay, bực bội xếp lại xấp A4:

- Làm quản lý nhà hàng mà toàn bỏ việc đi chơi như ông sao anh Huy không đuổi việc ông nhỉ?
- Tôi thích tới đây nghe bà cảm rằm. - Đại đáp.

Bảo liếc mắt:

- Khùng!

Vì Đại đã biết Bảo thích Hải Anh nên cô hy vọng anh sẽ từ bỏ ý định theo đuổi cô. Thế nhưng có vẻ như Đại càng quyết tâm hơn. Không nói những lời tỏ tình bay bướm, Đại dùng hành động để thể hiện tình cảm của mình. Anh tới phụ má Bảo bán quán nhậu, giúp cô rửa chén, úp ly. Thiếu gia con nhà giàu ở nhà chẳng phải làm gì vậy mà tới quán nhậu xắn tay áo, ống quần lau nhà. Bà nội và mẹ Đại mà thấy chắc đau lòng dữ lắm. Bảo đã hoàn toàn bó tay trước anh chàng si tình này. Mọi lời nói của cô đều vô ích. Cô từng đọc một câu chuyện. Có anh chàng vì muốn có được người con gái mình yêu mà anh ta cứ rình là tới nhà cô gái, nhưng mà rất “cáo” không ngồi phòng khách lại xuống nhà bếp nói chuyện với người nhà cô gái. Các anh chàng nào tới tán cô gái đó đều được anh ta bưng nước lên niềm nở đón tiếp, khi ra về còn nói với mẹ cô gái “thưa mẹ con về”. Chiến thuật đó cũng không tồi đâu.

Bảo nói to:

- Từ giờ trở đi ông không cần tới quán nhậu phụ tôi và má tôi nữa. Đắt khách thì không sao nhưng quán ế ồm mà ông cũng tới sẽ chỉ khiến người ta nổi nóng.
- Tôi tới nhậu không được hả? - Đại hỏi.

Bảo thở hắt ra một cái:

- Ông từ bỏ đi.

- Từ bỏ cái gì?

Giọng Bảo trở nên gay gắt:

- Ông biết rồi còn hỏi. Tôi nói ông hãy từ bỏ ý định theo đuổi tôi.

- Bà cũng đừng hy vọng anh tôi sẽ thích bà. - Đại nhấn mạnh. - Bà không phải mẫu người anh tôi thích.

Bảo đứng phắt dậy giận dữ:

- Sao ông nói cứ như muốn xát muối vào tim người khác vậy hả? Tôi bị Hải Anh từ chối đã buồn lắm rồi mà ông còn nói như vậy.

- Bà tưởng bà không nói như xát muối vào tim tôi chắc. Bà nói tui từ bỏ ý định rồi chúng ta chỉ có thể là bạn. Sao bà không cho tôi một cơ hội?

Bảo mím môi rồi nói:

- Ông từng làm tôi bị tổn thương. Tôi đã tha thứ cho ông và chúng ta quay lại làm bạn bè như trước đây. Tôi thấy rất tốt, rất vui vẻ. Và tôi thích hai đứa mình cứ như vậy thôi. Mãi mãi là bạn. Sao ông không hiểu tôi?

Hải Anh về đến chung cư lúc hơn mười một giờ đêm. Huy lại hẹn anh đi uống rượu, thế là hai anh em ngồi lai rai ở quán nhậu vỉa hè. Ra khỏi thang máy, anh đi về phía căn hộ của mình thì thấy Đại ngồi trước cửa khắp người nồng nặc mùi rượu.

Hết em họ tới em ruột mượn rượu để giải sầu, Hải Anh thấy mệt mỏi thay cả hai. Uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe. Nội đã dặn vậy rồi mà sao mấy thằng này không chịu nghe.

Anh lai vai Đại:

- Đại, dậy đi.

Đại choàng tỉnh, cười khì khì:

- Anh Hai về rồi hả?

- Em thành bợm nhậu từ lúc nào vậy?

Bước vào nhà, Đại ngã người ngay xuống ghế sofa, đưa tay lên vò đầu. Hải Anh đưa cho Đại khăn mặt và cốc nước cam ép rồi ngồi xuống nệm.

- Đi xe máy về hả?

- Dạ.

- Lần sau nếu có uống ở đâu thì đi taxi hoặc gọi anh tới chở về.

- Anh Hai, em đâu còn con nít mà làm vậy.

- Anh không muốn phải tới nhà xác nhận mặt mày. - Hải Anh bực bội.

- Anh nói nghe ghê quá.

Hải Anh nghiêm mặt nhìn Đại. Năm anh lên năm, anh thấy ông nội phải tới bệnh viện để nhận mặt ba anh. Chắc điều đó khủng khiếp lắm. Bà nội ngất lên ngất xuống còn mẹ anh thì khóc suốt. Ba gặp tai nạn vì rượu và tốc độ. Bà nội đã dặn đi dặn lại nếu có uống rượu thì không được lái xe. Thằng này cứ muốn làm người khác phải lo lắng ình.

- Em mệt rồi thì vào phòng ngủ sớm đi.

Hải Anh đứng dậy định đi vào phòng thì câu nói của Đại sau đó làm anh phải dừng bước chân.

- Anh Hai, anh có bạn gái đi. Chỉ cần anh có bạn gái thì Bảo sẽ thôi không còn hy vọng gì nữa.

Hải Anh quay người lại nhìn thẳng em mà anh rất mực yêu thương. Nó đề nghị anh có bạn gái bằng giọng bức xúc thấy rõ. Nó làm như anh là tảng đá ngáng chân nó đến với người con gái mà nó yêu, chỉ cần hòn đá tự dịch chuyển là mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

- Mày có chắc là chỉ cần anh có bạn gái thì Bảo sẽ chấp nhận tình cảm của mày?

Đại gục gặc đầu:

- Em không biết.

Thằng ngốc. Không biết mà còn đề nghị anh mình có bạn gái đi. Không đủ tự tin thì quên con bé đi. Cảm xúc chứ có phải cái tivi quạt máy đâu mà nghĩ rằng có thể điều khiển được nó. Hôm trước nó nói anh đừng thích Bảo. Hôm nay nó nói anh có bạn gái đi. Ngày mai có lẽ nó sẽ nói anh hãy lấy vợ đi. Chẳng lẽ nó muốn anh đi với một cô gái mà trong tim không hề gợn lên bất kỳ cảm xúc nào.

- Mày quá đáng lắm. Vì một đứa con gái mà mày...

Hải Anh không nói gì nữa khi thấy Đại ngồi khóc. Cái thằng... Đàn ông con trai mà ngồi khóc sụt sùi như con gái.

- Anh Hai, em yêu Bảo. Em rất yêu cổ. Anh Hai có hiểu được cảm giác của em khi người con gái em yêu lại đem lòng yêu anh trai mình không? Em biết anh không có lỗi gì trong chuyện này nhưng không hiểu tại sao em thấy rất khó chịu, bức bối trong người. Từ nhỏ tới giờ em luôn bị người ta đem ra so sánh với anh. Anh đẹp trai hơn em, học giỏi hơn em, năng động hơn em, đến bà cô thư viện khó tính ở trường cấp ba cũng thích anh. Tất cả mọi người ai cũng thích anh. Nhiều lúc em ước gì em không có người anh trai như anh...

1 Hai câu thơ trong bài thơ Người ấy không là anh của tác giả Nguyễn Thị Hải Yến

12. Chương 12: Ghen Đơn Phương

Bạn gái mới của Hải Anh là Ngọc Hằng, cô nhân viên phòng Marketing. Cô nàng có gương mặt bầu bĩnh, tóc đen nhánh, đáng người đầy đặn. Thật nực cười khi anh chấp nhận đề nghị của Đại, có bạn gái để nó theo đuổi người con gái nó yêu. Dở bỏ được tảng đá ngáng đường là anh nó vui vẻ hẳn. Lần nào gặp Ngọc Hằng ở chung cư cũng đều lễ phép chào hỏi như với chị dâu tương lai. Anh không muốn hẹn hò với nhân viên nhưng vì nó muốn nên anh đã ngổ lời với cô gái hay liếc mắt đưa tình với mình. Nó đã khóc và nói ra những bức xúc trong lòng và còn ước không có người anh trai như anh. Thằng ngốc. Anh đã yêu thương nó như thế nào mà nó lại nói những lời như vậy với anh.

- Anh, em làm cơm hộp mang tới cho anh nè.

Ngọc Hằng mang vào phòng làm việc hộp cơm và đặt nó lên bàn tiếp khách. Từ ngày trở thành bạn gái của giám đốc, cô không bao giờ gõ cửa phòng mà đi thẳng vào.

Hải Anh để tập văn bản xuống bàn rồi rời khỏi bàn làm việc. Nhìn hộp cơm được trang trí bắt mắt, anh nghĩ chắc cô nàng đã giành nhiều thời giờ để chăm chút cho nó.

Ngồi xuống nệm, anh cầm đôi đũa Ngọc Hằng đưa gấp miếng nem.

- Em không cần phải chuẩn bị cơm hộp cho anh. Anh xuống quán cơm ăn là được rồi.

- Người ta muốn làm mà. Anh ăn đi. - Ngọc Hằng nhỏ nhẹ.

Hải Anh gấp miếng thịt bò cho vào miệng:

- Ừm... Ngon lắm... Em cũng ăn đi...

- Nhìn anh ăn em cũng thấy no.

Ngọc Hằng nhoẻn cười, nói tiếp:

- À, anh nè. Tối nay anh có rảnh không?

- Có.

- Tối nay tụi bạn em chơi thân hẹn gặp nhau. Em muốn giới thiệu anh với tụi nó.
- Ở đâu?
- Dạ, quán lẩu 101.
- Ủ, anh biết rồi.

Được con bạn mời đi ăn lẩu không mất tiền có diên Bảo mới không đi. Vợ chồng Kiều vừa tậu được căn hộ chung cư, thoát khỏi cảnh nhà bốn thế hệ ông bà, ba mẹ, con cháu ở chung dưới một mái nhà. Điều này rất đáng để ăn mừng, vì thế cả đám con gái chơi thân quyết định hẹn nhau ở quán lẩu 101. Bảo chạy vào trong quán, cười he he với tụi bạn đã tụ họp đông đủ:

- He he, quán nhậu đông khách, giờ mới tới được.

Liên cười nói với cô:

- Tụi tao tưởng mày không tới. Con Kiều nó đang mừng nãy giờ vì đỡ tốn tiền bia.

Bảo quát mắt với Kiều:

- Kiều, mày xấu thiệt đó. Lần trước tao khao trúng vé số 100 ngàn, một mình mày uống không đó.

Kiều vuốt tóc, cười giả lả:

- Vậy giờ mày uống bù lại đi.

Ở bàn bên này, Hải Anh ngồi ngay sau lưng Bảo nghe hết những gì bàn bên đó nói. Các cô gái trong bàn của anh vẫn đang nói cười vui vẻ. Nhưng thật lạ, từ khi Bảo đến và ngồi ngay sau anh, anh không nghe Ngọc Hằng và những người bạn của cô nói gì nữa mà chỉ thích nghe bàn bên kia.

Bảo gấp miếng mực cho vào miệng vừa nhai vừa nói:

- Tao thì thích ở cùng nhà với ông bà, ba má chồng, anh chồng, em chồng, chị chồng. Càng đông càng vui. Hà hà. Nếu có cả cháu nữa thì càng tốt.
- Trong tụi mình chắc chỉ có mình nó muốn nói vậy. - Hà nói.
- Con Bảo nó nói vậy thôi chứ chừng ở chung rồi mới hiểu cái sự khổ của nàng dâu. - Kiều uống ực cốc bia rồi nói tiếp. - Tao bị bà nội chồng, má chồng rồi bà chị khó tính thay phiên nhau xóc xĩa stress nặng, có lúc gần như phát điên.
- Bà chị đó chưa lấy chồng hả? - Bảo cầm chai bia lên uống.
- Chưa. Kén chọn lắm. Có anh kia đáng người cao đống vô tán bả kêu nhìn giống cây sào, chề ảnh đen nữa.

Bảo cười phá lên:

- Vậy nếu ông nào vừa mập vừa lùn vô tán chắc bả kêu giống cái lu ha. Bả ể chắc rồi.
- Ha ha ha. - Cả đám con gái cười rộ lên.

Hải Anh ngồi bàn bên này cũng phì cười. Ngọc Hằng quay sang nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh cười gì vậy? Sao anh không ăn nữa. Hay để em múc thêm lẩu cho anh nha.
- Thôi, anh no rồi. - Hải Anh trả lời.

Bảo đặt chai bia xuống quay phắt lại, cô nhận ra ngay Hải Anh. Cô gái mặc váy ngắn ngồi sát bên cạnh anh trông khá xinh. Bạn gái mới chăng?

Quay người lại, mặt Bảo buồn xo. Hương ngồi bên cạnh hỏi cô:

- Tự nhiên mặt mày bí xì vậy. Mày thích ăn lẩu ở đây lắm mà.
- Tao không muốn ăn nữa. Tao về đây.

Bảo nói rồi đứng dậy. Cô quay đầu nhìn sau gáy Hải Anh giây lát sau đó bỏ ra khỏi quán. Hải Anh cầm nửa chai bia lên uống ừng ực. Hết veo.

Sài Gòn rừng mình bởi những cơn gió thổi mạnh, những con đường đèn điện sáng choang, những hàng xe nối đuôi nhau chớp nháy. Bảo lái xe đi lang thang trên đường phố rồi dừng lại trước một cửa hiệu thời trang cao cấp.

Đại nói đúng. Hải Anh chỉ thích những cô gái sexy. Bạn gái cũ của anh cũng xinh đẹp và quyến rũ. Cô gái lúc này ngồi cạnh anh tuy không xinh đẹp bằng cô gái kia nhưng trông cũng rất sexy.

Cô nhìn bộ váy ngắn màu hồng con ma nơ canh đang mặc trong tủ kính cười buồn. Dĩ nhiên, bộ váy rất đắt tiền và dù cô có vét sạch túi tiền cũng không đủ để mua nó. Cô không có nhiều tiền để sắm sửa cho mình những bộ cánh sang trọng. Cô thường mặc những bộ quần áo cũ, đeo túi cũ, mang giày cũ, hầu như tất cả những thứ của cô đều là đồ cũ. Tiền ba và anh Hai cho cô gửi hết vào ngân hàng để thực hiện ước mơ của mình.

Bảo nhìn bộ quần áo cô đang mặc. Mình có đẹp không. Không hề. Mình có quyến rũ không. Không hề. Mình không phải là mẫu người Hải Anh có thể chú ý. Anh có bạn gái mới. Một cô gái sexy. Và hai người rất xứng đôi.

Về nhà, Bảo leo lên căn gác mở cửa, ngồi xuống ghế nệm ngoài ban công.

Sao tim cứ đau thế này nhỉ? Anh có bạn gái mới, cô chẳng có tư cách gì để ghen với việc đó cả. Có lẽ bởi thế cho nên cô mới đau lòng. Yêu đơn phương thì chỉ được ghen đơn phương thôi. Mà đau thật. Cứ như có cái gai đâm vào tim. Cảm giác vô cùng nhức nhối và rất buốt. Nhưng mà cuộc sống còn rất nhiều nỗi đau đau hơn thế này nhiều. Nỗi đau mất người thân, nỗi đau về thể xác vì những cơn bạo bệnh... Thế nên, nỗi đau của cô có thấm vào đâu so với những nỗi đau ấy. Hãy quên anh đi để không phải đau nữa.

Bầu trời đột ngột bị giăng kín bởi những áng mây xám xịt. Sấm sét chớp lóe rạch ngang bầu trời. Bảo ngồi gõ lạch cạch trên laptop đời “cổ lỗ sĩ”. Cô mới đem ra tiệm “tút tát” nâng cấp, về nhà dùng tốt chán nên bỏ ý định mua máy mới.

- Bảo, xuống phụ má nấu nướng.

Má Bảo đẩy cửa phòng ra.

- Trời sắp mưa có ai vào đầu má. - Bảo ngừng tay, lau bầu.

- Có tụi thằng Hiển, thằng Vĩnh...

- Mấy thằng đó dễ tính mà. Má làm mấy món đơn giản thôi. Con đang viết tiểu thuyết.

Má bỗng dừng quát lên:

- Viết cái gì nữa mà viết. Viết cho có vào rồi có được cái gì không. Bỏ cả năm trời để viết một cuốn sách mà có thấy mày đem tiền về đâu.

- Má! - Bảo nhìn má.

- Có bằng Kế toán chính quy hử hoi chứ có phải bằng giả bằng mua đâu mà đem cất trong tủ. Đi xin việc khác mà làm.

Nói xong, má Bảo đóng sầm cửa lại. Bảo bực mình vò tờ giấy A4 trên bàn ném vào tường. Má lại nữa rồi. Bán đất thì không sao chứ hề bán ế là lại lên mắng cô như vậy.

- Bỏ cả năm trời để viết một cuốn sách mà có thấy mày đem tiền về đâu.

Bảo nhại lại giọng má rồi mở cửa chạy rầm rầm xuống cầu thang gỗ.

- Người đẹp, lâu rồi không gặp. - Thằng Vĩnh lại vo ve.

Bảo mở tủ lạnh lấy chai nước còn nửa chai uống ừng ực. Trời bất chợt đổ mưa tầm tã. Tiếng mưa dội mái nhà lộp độp nghe vui tai. Cô thấy sáng khoái cả người sau khi uống hết chai nước.

- Bảo, quạt than đi! - Tiếng má gọi to dưới bếp.

- Dạ! - Bảo dài giọng đi ra đằng sau.

Sau khi quạt xong hai lò than bê lên quán ấy thẳng nhóc, Bảo quay lên gác đóng chặt cửa, mở CD của S.4 rồi nhảy tưng bưng. Công việc không được thuận lợi khiến cô thấy rất buồn và chán nản. Hôm qua má đã mắng cô như thế này: “Không có tài mà cứ tưởng mình có tài rồi găng sức viết cuối cùng sách chẳng thấy in. Mày có giỏi thì viết mấy cuốn sách bán chạy rồi được người ta giới thiệu trên tivi đó. Công sức mấy năm học lấy cái bằng rồi đem về nhà xếp xó. Con bé Linh con dì mày cũng học Cao đẳng ra đi làm ột công ty của Nhật kiếm được chục triệu một tháng kia kìa.” Bảo thầm nghĩ, sao cứ phải lấy tiền ra làm thước đo cuộc sống. Linh kiếm chục triệu một tháng nhưng lại than vãn suốt ngày công việc nó đảm đương quá nặng nhọc, áp lực đè bẹp khiến nhiều lúc đầu óc nó muốn nổ tung. Nó đang tính tìm một công việc khác nhẹ nhàng hơn để dễ thở. Không phải cứ kiếm được nhiều tiền là sẽ sống một cuộc sống sung sướng đủ đầy. Bảo không tham vọng có thể viết được những cuốn sách thuộc hàng best-seller hay trở thành nhà văn nổi tiếng. Cô thấy vui vì sách của mình được một số độc giả đón nhận. Với cô, chỉ cần như thế thôi.

Tiền bạc là thứ vô tri vô giác như câu nói của ông bà ta ngày xưa “Lạnh như tiền”. Má Bảo cũng không hẳn là người chỉ biết có tiền. Có lẽ do má thấy lo vì đứa con gái lông bông không có việc làm lương tháng ổn định rồi sau này lấy chồng má sợ cô làm khổ chồng.

Nhảy một hồi mệt lả, Bảo nằm dài ra sàn nhà. Tìm công việc gì bây giờ??? Để rồi cứ sáng sáng cô lại phải dậy sớm đi làm, chiều về mệt mỏi và căng thẳng đầu óc bởi công việc. Môi trường công sở không hợp với cô. Bỏ việc gần hai năm rồi còn gì. Thật chán. Cứ tưởng sẽ sống được với công việc viết văn không ngờ bây giờ vẫn sống bám vào gia đình.

Bảo khẽ thở ra. Giờ mà cô chạy xuống quán lấy rượu của má uống chắc chắn sẽ bị mắng. Cô nhòm người ngồi dậy, với tay lấy điện thoại trên bàn nhắn tin cho Đăng.

“Em có thể mời chị uống rượu không?”

- Op... Op... Oppa... Gangnam Style.

Quán bar đang mở ca khúc Gangnam Style. Bài hát của Psy tung ra từ năm ngoái mà tới tận bây giờ vẫn hot. Bảo ngồi ngay quầy cụng ly với Đăng:

- Cám ơn em. Ha ha.

Đăng hỏi:

- Bà chị vẫn thường đi uống chùa à?

- Ủ. - Cô cười ngất. - Chẳng khi nào phải bỏ tiền cả.

Từ khi Hải Phượng mở quán bar, tính ra cũng gần bốn năm, Bảo thích đến lúc nào là đến, uống bao nhiêu tùy thích không phải móc bất kỳ xu nào ra trả. Giờ thì khác rồi. Quán bar đổi chủ, muốn uống rượu phải trả tiền mà cô thì lại chẳng có nhiều tiền để trả cho những chai rượu ngoại. Nếu có, rút xoẹt xấp polime ra trả cô thấy vô cùng xót ruột. Tiền đâu dễ kiếm, nhất là với một đứa “bất tài”.

Thấy Bảo thở dài, Đăng hỏi:

- Có tâm sự gì hả?

- Ủ, hơi buồn. - Bảo xoay xoay ly kính. - Sách không được xuất bản. Chán.

Lúc quay sang, Bảo bắt gặp Hải Anh đi cùng với bạn gái vào trong quán bar. Cô quay người lại ngồi nhìn chằm chằm vào chai rượu, tim đập dồn dập. Hải Anh và cô bạn gái ngồi bàn gần quầy. Bảo nghe giọng nũng nịu của cô gái cất lên.

- Em uống cocktail. Anh gọi cho em loại nào ngon nhất.

Đặng quay đầu nhìn về phía bàn của Hải Anh rồi quay qua nhìn sắc mặt Bảo dần biến đổi, trông cứ như sắp khóc.

- Hiểu rồi. - Đặng nói. - Có cần đi chỗ khác nói tiếp không?

- Thôi. - Bảo lắc đầu. - Chị về luôn.

Rồi cô cầm áo khoác rời khỏi ghế. Không ngờ Đặng giữ cổ tay cô lại cười nhếch môi.

- Nè, buông ra. - Bảo trừng mắt. - Em làm gì vậy hả?

Đặng vẫn nắm chặt cổ tay Bảo không cho cô gỡ ra. Cô hét toáng lên:

- Buông chị ra. Đau quá. Chị nói em buông ra không?

Thằng nhóc vẫn không chịu thả tay Bảo ra. Mặt cô đỏ bừng khi tất cả mọi người đều đổ dồn vào cô. Rất nhanh sau đó, có một người đi tới túm cổ áo Đặng. Bảo há hốc miệng. Đó là Hải Anh.

Anh giận dữ quát to:

- Bỏ tay ra!

Đặng cười khẩy, buông tay Bảo ra, quay lại tiếp tục uống rượu. Hải Anh nhìn Bảo đang cúi gầm mặt xuống sau đó nắm tay cô kéo đi. Cô nghe tiếng cô bạn gái của anh í ới đằng sau:

- Hải Anh! Anh đi đâu vậy?

Khi Hải Anh kéo được Bảo ra ngoài quán bar, cô bực mình giật mạnh tay ra. Tối nay là ngày gì mà bị hết người này tới người khác nắm chặt cổ tay, đau khủng khiếp. Cô đưa cổ tay lên trước ánh điện soi thấy có vết hằn đỏ liền gờ ra trước mặt Hải Anh:

- Anh thấy không? Bầm tím rồi nè.

- Con gái mà ngồi uống rượu với mấy thằng du côn, em coi có được không? - Hải Anh giận dữ nói.

Bảo thổi thổi vào cổ tay không trả lời.

- Uống say mềm rồi muốn để nó đưa đi đâu thì đi cũng được phải không?

Ngước mắt lên, Bảo hỏi:

- Anh đang lo lắng cho bạn gái của em trai mình hả?

Bảo nhìn thẳng vào mắt Hải Anh. Không thích cô thì còn lo lắng cho cô làm gì. Giống như lần trước, anh thấy cô uống rượu say mềm sợ Đặng đưa cô tới mấy nơi như anh nghĩ, thế là chất cô lên xe và chở về nhà. Phải. Con gái không nên uống rượu say mềm không biết trời trăng mây gió gì. Cô cũng là con gái có đầu óc, cô thừa hiểu những chuyện gì có thể xảy ra nếu đi uống rượu với đàn ông con trai mới quen một hai lần. Nhưng, cô có cuộc sống riêng của cô, cô tự chịu trách nhiệm về bản thân mình. Người chỉ coi cô là bạn gái của em trai thì càng không nên quan tâm tới cô.

Khoanh tay đứng di di mũi giày thể thao trên vỉa hè, Bảo quay sang nhìn đường phố nhộn nhịp. Hải Anh vẫn đứng nhìn chăm chăm vào cô. Bất chợt có tiếng thở thở vang lên bên tai cả hai:

- Hải Anh! Anh làm gì ngoài này vậy?

Bảo quay lại thấy cô bạn gái của Hải Anh. Để bạn gái lại đó rồi kéo tay một cô gái khác ra ngoài có phải là quá đáng không nhỉ?

Quay người đi vào trong quán bar để uống nốt chai rượu, Bảo nghe Hải Anh nói:

- Về nhà đi Bảo!

Cô không quay đầu lại bậm môi đi vào trong quán bar.

Thấy cô, Đặng ngạc nhiên hỏi:

- Sao chị lại vào đây? Anh ta đâu rồi?

- Em cố tình làm vậy đúng không?

Vứt áo khoác lên ghế, Bảo giật ly rượu của Đăng uống cạn rồi rót tiếp ly khác. Đăng nhếch môi cười:

- Em chỉ muốn thử xem anh ta sẽ làm gì khi thấy chị rơi vào tình huống như vậy. Chị không thấy mặt anh ta lúc túm cổ áo em à. Trông rất đáng sợ. Chị cũng chưa nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn anh ta nhìn em vào cái bữa đứng chờ chị trước quán bar đâu. Anh trai của bạn chị mà lại quan tâm tới chị như vậy. Chà...

Bảo ngồi lên ghế chống một tay bên thái dương. Đăng quay sang hỏi Bảo:

- Say rồi hả?

- Chưa say! - Bảo lè nhè.

- Say rồi thì đi về.

Thấy mình bị đẩy ra khỏi quán bar rồi tống vào trong một chiếc taxi, Bảo cúi đầu:

- Sao lại đi taxi? Chị không có tiền đâu. Để chị tự lái xe về.

- Chị say rồi, lái xe tông vào trụ điện hay thùng rác thì thằng em này chắc bầm dập với anh kia. Em trả tiền rồi chị không phải trả nữa đâu.

Nói xong, Đăng đóng sầm cửa lại. Bảo gà gật gục đầu dựa vào ghế nệm.

Taxi dừng trước con hẻm nhà Bảo rồi thả cô xuống. Cô loạng choạng đi vào trong hẻm, ngã vào tường, bắt đầu lần mò để về nhà. Gần tới nhà thì vấp phải cục gạch suýt té, Bảo nheo mắt dòm xuống chân, sau đó khom người nhặt cục gạch quăng vào trong thùng rác.

Đang xa, có một chiếc Honda 67 dừng xe ngay đầu hẻm. Hải Anh thấy Bảo đi vào trong nhà mới yên tâm phóng xe đi.

Anh thấy mình đơn thuần không chỉ là một thằng ngốc mà là thằng đại ngốc. Cãi nhau với bạn gái để cô tự bắt taxi về rồi đi theo một cô gái khác về tận nhà. Anh có thể đi theo Bảo suốt tuần suốt tháng được không? Cô có thể đến những quán khác uống rượu rồi bị những gã đàn ông lợi dụng. Là con gái mà sao cô không nghĩ tới những chuyện đó chứ?

13. Chương 13: Bánh Kem

Đại leo lên gác rủ Bảo đi uống cà phê. Bảo mệt mỏi rã rời chẳng buồn nhắc người dậy. Cô buồn ngủ và chỉ muốn ngủ nhưng Đại cứ ngồi bên giường lải nhải:

- Đi uống cà phê với tôi. Dậy đi bà. Tám giờ sáng rồi.

Cô ngồi bật dậy hét toáng lên:

- Ông muốn uống cà phê thì đi mà uống một mình đi. Sáng nay tôi không có tâm trạng để đi uống cà phê với ông.

Rồi Bảo nằm xuống giường, quay lưng lại. Đại đứng dậy, bước tới bàn cầm ví tiền Bảo để trên bàn mở ra thấy cô vẫn còn kẹp ảnh của Hải Anh.

- Bà vẫn kẹp hình anh Hải tôi hả? - Đại hỏi.

Ngay lập tức, Bảo nhảy khỏi giường giật cái ví trên tay Đại gào lên:

- Ai cho ông lục đồ của tôi?

- Anh tôi có bạn gái rồi đó.

- Biết rồi. Gặp rồi.

Bảo ngồi xuống giường thẫn thờ:

- Dù cho anh đã có bạn gái tình cảm của tôi vẫn không thay đổi.

- Bà là đồ ngốc. - Đại giận dữ nói. - Có một người yêu bà đang đứng trước mặt bà đây tại sao bà không chú ý. Anh tôi không hợp với bà đâu. Bà đừng ôm hình anh tôi trong lòng nữa. Bà hãy mở lòng ra với một người khác.

Bảo nheo mắt:

- Người đó là ông?

- Ừ.

Cô lắc đầu. Tính cô vốn luôn cứng đầu. Trong chuyện tình yêu cũng vậy, cô đã yêu ai là cả trái tim đều ngập tràn hình bóng của người đó. Có lẽ hai mối tình đã qua chỉ là thứ tình cảm bị ngộ nhận là tình yêu. Tình cảm dành cho Hải Anh mới thực sự là tình yêu. Chỉ cần anh được hạnh phúc thì đó cũng là hạnh phúc của cô. Cô chấp nhận tình yêu của mình không được đáp lại. Yêu đến mềm người nên trái tim chẳng còn chỗ để mở lòng ra với bất kỳ ai.

- Tôi xin lỗi. Tôi yêu Hải Anh. Tôi không thể yêu ông.

Đại lay mạnh vai Bảo quát to:

- Đồ ngốc!

Rồi anh chạy xuống cầu thang. Bảo bật khóc. Cô không muốn làm tổn thương Đại nhưng trái tim cô không thể dành cho Đại được. Cô yêu Hải Anh, tình cảm này luôn ở trong tim cô. Tình yêu càng ngày càng mãnh liệt và cô không có cách nào có thể ngăn được trái tim mình ngừng yêu anh.

- Huhuhu!

Cô không thể quên được Hải Anh. Cô đã cố gắng quên nhưng không làm được. Vì thế, cô không cách nào có thể đón nhận tình cảm của người khác.

Sài Gòn mùa này hay mưa. Bảo ngồi trong nhà ngắm mưa hoài cũng thấy buồn, quyết định che dù đi mua sách. Cô khoác chiếc áo len dài màu xám rồi co rúm trong chiếc dù trong suốt bước chân ra khỏi nhà. Đường phố ướt nhẹp, nước chảy thành dòng xuống cống. Tán phượng nặng trĩu đọng nước trắng xóa. Người đi đường trùm kín mít trong những chiếc áo mưa vội vã lái xe. Bảo che dù tới gần mái chõ xe buýt thì thấy Đại buồn bã ngồi ở đó. Cô hốt hoảng vội chạy nhanh lại.

- Ông ngồi đây từ lúc ra khỏi nhà tôi hả? Đồ khùng. Có về nhà không?

Không quay nhìn Bảo, Đại nói:

- Bà kệ tôi đi.

- Ngồi đây lỡ ông bị cảm thì sao. Ông về nhà ngay đi.

Cô hết chịu nổi với người này. Sao Đại có thể đùa giỡn với sức khỏe của mình như vậy. Trời mưa lạnh thế này mà ngồi đây để mưa tạt vào ướt hết rồi nhiễm phong hàn thì khổ.

Bảo cup dù ngồi xuống bên cạnh Đại, nhìn trời mưa.

- Bà ngồi đây làm gì? - Đại quay sang.

- Tôi sẽ không đi chừng nào ông còn ngồi đây.

- Bà cũng bị khùng nặng rồi. Ngồi đây cảm lạnh nằm một đồng rồi chừng đó rên.

- Ừ, tôi đổ bệnh còn ông khỏe như voi chắc? Ôm nhôm ôm nhách mà làm như mình đồng da sắt.

- Bà! - Đại tức tới mức đỏ bừng hết mặt.

- Chút nữa xe buýt tới ông phải lên đi đó. Nếu không tôi sẽ ngồi đây với ông tới chừng nào ông chán thì thôi.

Xe buýt dừng ở trạm. Đại vác bộ mặt nặng như chì lên xe. Bảo nhoẻn cười rồi bung dù đứng dậy. Hai đứa vẫn cứng đầu như vậy nhưng luôn có người nhượng bộ trước. Bảo hiểu Đại đang hối tiếc vì đã đánh mất cô. Nhưng Đại ơi, cổ nứu kéo thứ tình cảm lừng chừng đó làm gì cơ chứ. Nếu ngày đó ông thực sự yêu tôi thì đã chẳng phải vất vả tìm lại tình yêu mình đã đánh rơi như bây giờ.

Dưới tầng hầm để xe của tòa nhà, Hải Anh bước nhanh tới xe Honda 67 của mình nhưng Ngọc Hằng vẫn đuổi theo anh. Cả ngày anh bị vô số cuộc gọi và tin nhắn phần nộ có, suốt mướt lê thê cũng có về chuyện tối qua khiến anh nhứt hết đầu. Anh đã nói Bảo chỉ là bạn gái của em trai nhưng Hằng vẫn không tha.

- Hải Anh! Chúng ta chưa nói chuyện xong đâu. Tại sao anh lại bỏ về.

- Anh không có chuyện gì để nói với em hết. - Hải Anh quay lại. - Đẹp cái tính ghen tuông vợ vẫn của em đi. Anh không thích bạn gái mình cần nhằn cả ngày về một cô gái chẳng hề liên quan tới mối quan hệ giữa anh và em.

- Anh nói dối. Tại sao lại không liên quan? Anh nói nó là bạn gái của em trai anh nhưng em không tin. Anh và nó có tình ý với nhau đúng không?

Hải Anh thấy mình phạm phải một sai lầm lớn, anh đã quá vội vàng khi bắt đầu mối quan hệ tình cảm với một người mà anh không có chút cảm xúc nào. Từ khi nào anh lại trở nên hồ đồ như vậy? Hơn thế nữa, cô nàng lại là nhân viên cấp dưới của anh. Ngọc Hằng muốn anh cất nhắc cho cô lên vị trí trưởng phòng Marketing nhưng anh phản đối, cô liền tỏ thái độ khó chịu và vin vào lý do tối qua để nổi dóa với anh. Anh đã sai lầm ngay từ đầu. Đáng lẽ ra, anh không nên quan hệ tình cảm với nhân viên của mình.

- Hằng, anh đang rất mệt mỏi. - Hải Anh nắm hai cánh tay của Hằng thấp giọng. - Lúc khác hai chúng ta sẽ nói chuyện.

Sau đó, Hải Anh lái xe ra khỏi tầng hầm để mặc Hằng đứng nhẩn nhó, dậm chân tức tối.

Một mối quan hệ ngay từ khi bắt đầu đã thấy sai lầm nếu cứ tiếp tục thì sai lầm ngày càng trầm trọng. Trái tim anh có hình bóng của ai anh còn không biết thì ai vào đây biết nữa. Anh không muốn làm thẳng em anh đau khổ nên đã không tiến tới. Lúc Bảo tỏ tình, anh đã dao động nhưng vì cô là người con gái mà Đại thích nên anh từ chối tình cảm của cô. Anh nghĩ chỉ cần mình quên thứ tình cảm thoáng qua thì sẽ bình thần coi Bảo như Hải Phượng, vui vẻ gọi cô là “em dâu”. Nhưng càng ngày anh càng nhận ra mình yêu Minh Bảo.

Về nhà, Hải Anh đi xuống bếp mở tủ lạnh lấy chai rượu vặn nắp uống ừng ực. Sau đó, anh xách chai rượu ra phòng khách ngồi xuống ghế nệm. Bật nguồn điện thoại, anh mở hình Bảo ra ngắm cô.

Thằng ngu. Hải Anh tự chửi mình sau đó chầm chai rượu lên uống. Đến khi hết rượu trong chai, cơn buồn ngủ kéo đến, anh nằm dài xuống nệm ngáy khò khò. Chai rượu lăn xuống sàn va vào chân bàn cái “cốp”. Chiếc điện thoại cũng bị rơi xuống thảm.

Đại đẩy cửa đi vào căn hộ với một túi đồ ăn. Anh vừa mới về nhà liền bị bà nội bắt phải vác lương thực tới nhà cho anh Hai. Thấy Hải Anh nằm ngủ khò trên ghế nệm, Đại xách túi đồ ăn đi tới phòng bếp tổng hết vào trong tủ lạnh. Ra phòng khách, cúi người nhặt điện thoại lên định để xuống bàn thì ngón tay vô tình trượt qua màn hình, Đại nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Bảo trên đường phố Sài Gòn đông đúc. Anh nhìn Hải Anh rồi bấm vài thao tác. Trong album ảnh có rất nhiều ảnh của Bảo. Đại đứng lặng người một lúc rồi đặt điện thoại xuống bàn, sau đó đi ra khỏi căn hộ.

Bốp!

Sau khi giáng thẳng vào mặt Hải Anh một cái tát, Ngọc Hằng mắng anh xối xả:

- Đồ tồi! Anh là đồ tồi. Tôi biết ngay là yêu anh sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu mà. Anh chỉ biết có bản thân anh, chưa từng làm được gì cho tôi.

Rồi cô nghiêng răng:

- Thằng khốn...

Ngọc Hằng định giơ tay lên tát Hải Anh một cái nữa thì anh chụp tay cô lại kéo mạnh xuống.

Cô hét lên:

- Thằng khốn nạn...

Hải Anh rời khỏi sân thượng đi vào trong thang máy. Bị ăn một cái tát cũng đáng. Nhưng cuối cùng anh cũng kết thúc được mối quan hệ sai lầm. Tình hình chắc anh phải về sớm lấy đá chườm mặt.

Điện thoại chợt đổ chuông. Trưởng phòng Marketing đang gọi.

- Em gọi để báo cáo anh hôm qua Ngọc Hằng nộp đơn xin nghỉ việc cho em, em muốn hỏi ý kiến anh trước khi xử lý đơn của cô.

- Duyệt!

Hải Anh trả lời đúng một chữ rồi cúp máy. Điện thoại báo có tin nhắn ngay sau đó. Lần này là thông báo của ngân hàng, tài khoản ATM của anh bị rút một khoản tiền. Hải Anh tức điên gọi cho Huy.

- Em nghe nè. Em đang trên đường đi Bến Tre.

- Mà lấy thẻ của anh từ lúc nào? - Hải Anh nổi cáu.

- Mới này. - Huy trả lời tỉnh bơ. - Em vào phòng anh tìm trong ngăn kéo. Anh nói em có thể mượn tiền anh bất cứ lúc nào mà. Thẻ của em bị mẹ tịch thu rồi. Anh cho em mượn ít tiền ghen.

Hải Anh gằn giọng:

- Tiền đó anh để giành lấy vợ, mà mà xài hết coi chừng anh.

Tắt điện thoại, Hải Anh bước ra khỏi thang máy. Vài nhân viên cúi đầu chào anh. Điện thoại lại đổ chuông.

- Mẹ em có hỏi em đi đâu anh cứ nói em đi theo tiếng gọi của trái tim.

Cúp máy, Hải Anh cười phì. Cái thằng... đi theo tiếng gọi của trái tim mà “lộ phí” và “tình phí” đều phải đi mượn. Muốn em dâu tha thứ có lẽ nó phải bám trụ ở quê nhà cổ hơi lâu.

Bảo đang đứng tưới cây cảnh trên ban công thì thấy bé Trúc đứng dưới ngoắc tay cô xuống. Bảo hỏi to:

- Có chuyện gì vậy?

Con bé liến mím môi, hắt đầu ý muốn Bảo nhìn đằng sau. Có một thằng nhóc cao ráo đẹp trai mặc đồng phục đeo ba lô bước lại đứng cạnh Trúc và nhìn lên ban công cười với Bảo. Mặt Trúc đỏ bừng, lúng túng như gà mắc tóc:

- Chị xuống nhanh đi!

Bảo quăng bình tưới chạy thẳng xuống cầu thang ra trước quán. Thằng nhóc chào cô sau đó gỡ ba lô lấy ra hai quyển sách. Đó là hai cuốn tiểu thuyết của Bảo.

- Dạ, em là fan của chị Bảo. Em muốn xin chữ ký của chị trước khi đi Anh.

Bảo nheo mắt. Thằng nhóc nói xin chữ ký trước khi đi Anh...Đi Anh... Rồi cô nhìn mặt Trúc, la lên:

- Em tên Hoàng phải không?

Trong quán cà phê, Bảo hí hửng kí roet vào hai cuốn sách, ghi mấy câu chúc rồi gấp sách lại đưa cho Hoàng không quên trả thằng nhóc cây bút. Cô cười to:

- Ha ha. Bé Trúc kể về em hoài mà bây giờ mới có dịp gặp mặt.

- Chị Bảo!

Trúc nhéo Bảo một cái nhói ngay hông, cô la oái rồi cười xòa:

- Chị nghe I won't give up em cover lại rồi. Hay tuyệt.

Hoàng bật cười:

- Em cảm ơn chị. Bất ngờ ghê. Không ngờ tác giả em hâm mộ cũng nghe em hát rồi.

Bảo nghĩ bụng, nụ cười của thằng nhóc sao giống Marco Reus¹ quá. Cô cười toe toét:

- Còn chị thì quá bất ngờ luôn.

Suốt buổi, toàn một mình Bảo nói, Hoàng và Trúc chỉ ngồi cười. Cuộc sống có thể mang đến những bất ngờ thú vị mà mình chẳng bao giờ nghĩ tới cả. Đây là lần đầu tiên có một bạn trẻ tới tận nhà tự nhận là fan của Bảo. Cô hạnh phúc tới mức nói nhiều hơn thường ngày.

Về nhà Trúc, Bảo theo con nhỏ lên phòng, ngồi trên giường tò mò:

- Kể đi!

- Kể gì chị?

- Sao nó biết em ở sát nhà chị mà nhờ em dẫn tới?

Trúc thay xong quần áo ngồi xuống giường dựa lưng vào tường. Cầm quyển sách Giáo dục công dân lật lật, nó cười mồm mỉm:

- Hồi chiều, trong giờ ra chơi, lúc con bạn em đem cuốn tiểu thuyết của chị qua trả có Hoàng ngồi trong lớp, nghe tụi em nói chuyện về nội dung cuốn tiểu thuyết. Trong tiết học, Hoàng viết thư hỏi em cũng thích tác giả Minh Bảo hả, em trả lời là thích và còn biết nhà của chị. Sau đó thì như chị biết đó.

1 Cầu thủ Đức

- Coi em vui chưa kìa. - Bảo cười hề hề. - Mà em nói cho nó biết tình cảm của em chưa vậy?

- Dạ, vẫn chưa. Em mắc cỡ quá.

- Có gì đâu mà mắc cỡ, cứ nói cho nó biết. Thôi chị về đây. Em học bài đi nghen.

Bảo vui vẻ chạy xuống cầu thang định về nhà mình thì điện thoại phát nhạc. Màn hình hiển thị số của Vũ Phong. Bảo bước ra khỏi nhà Trúc vui vẻ nhận cuộc gọi:

- Anh Hai, sao bữa nay anh lại gọi cho em?

- Nhớ thì gọi. Em không thích hả?

- Không phải là không thích, chỉ là em thấy lạ.

Anh Hai hiếm khi gọi điện cho Bảo. Thường thì, anh sẽ gọi về á rồi nói má chuyển máy cho cô.

- Anh nghe má nói em không lo kiếm việc làm mà toàn ngồi chơi không.

Bảo nhìn vào trong nhà. Sao má lại nói với anh Hai như vậy về cô chứ? Cô vội đính chính:

- Anh Hai, không có đâu. Em vẫn đang làm việc.

- Việc gì? Viết tiểu thuyết hả? Sách được in chưa? Kiếm được nhiều không?

Bảo nghĩ bụng. Anh Hai đúng là luật sư, đến cả em gái mình cũng không tha. Nghe anh Hai chất vấn mà cô muốn lùng bùng cả lỗ tai.

- Dạ, đúng là em đang viết tiểu thuyết. Cuốn thứ ba gặp vấn đề nên không được xuất bản. Em không phải luật sư. Em không kiếm được nhiều tiền như anh. Em trả lời như vậy anh hài lòng chưa thưa luật sư Vũ Phong.

- Qua đây đi, anh đang cần một trợ lý...

- Anh Hai, anh bị sao vậy? - Bảo cắt ngang. - Em không giỏi tiếng Đức, không biết chút gì về công việc của một luật sư, sao em có thể làm trợ lý cho anh?

- Không biết thì có thể học. Công việc vô cùng đơn giản, chẳng hạn sắp xếp tài liệu, xếp lịch hẹn gặp khách hàng, pha cà phê cho anh... Anh muốn đưa má với em sang đây ở luôn. Anh hỏi ý kiến ba rồi. Ba cũng đã đồng ý. Má nói sợ độ cao thì anh nghĩ chỉ cần thuê một bác sĩ tâm lý là ổn. Em chuẩn bị thủ tục đi. Khi nào xong, thông báo ngày giờ bay cụ thể cho anh. Anh bận lắm. Anh cúp máy đây.

Bảo cuống quýt:

- Anh Hai, em chưa nói xong mà... Alo...Alo...

Điện thoại bị ngắt bụp. Bảo cười phì. Anh Hai nói nhanh như chong chóng, công nhận dài hơi thật.

Bảo bước vào nhà, đi thẳng xuống dưới bếp. Má Bảo đang lui cui với đồng chén đĩa. Cô thấy thương má. Có lẽ vì quá cô đơn khi chồng một nơi, vợ một ngả nên má mới quan hệ vụng trộm với một người đàn ông để rồi mối quan hệ đó vỡ lở, ba tuyên bố ly dị. Má đã hối hận vô cùng thậm chí còn cầu xin ba đừng bỏ má nhưng ba vẫn lạnh lùng bỏ đi không một lời từ biệt. Và giờ, rốt cục thì ba cũng đã tha thứ á. Bởi thế, ba mới đồng ý để anh Hai đưa má và Bảo qua Đức.

Lúc Bảo quay người đi lên cầu thang, má hỏi cô:

- Bảo, ăn gì chưa con?

- Dạ, con ăn bánh xèo với bé Trúc rồi. - Cô trả lời.

Lên căn gác nhỏ, Bảo ngồi thờ người trên giường. Cả nhà đoàn tụ đó là điều Bảo luôn mong muốn nhưng sao cô lại thấy rất buồn. Có lẽ bởi vì cô sẽ phải rời Sài Gòn sang Đức sống với ba má và anh Hai. Cô yêu Sài Gòn, nơi cô sinh ra và lớn lên. Sang Đức, cô phải học rất nhiều mới có thể hòa nhập được với cuộc sống ở đó. Rồi cô nghĩ đến Hải Anh. Nếu ở lại ít ra thỉnh thoảng vẫn được gặp anh, nhìn thấy anh cười, biết anh vẫn khỏe mạnh. Nhưng có thể ba má và anh Hai sẽ không đồng ý để Bảo sống một mình ở Sài Gòn. Rất có thể má sẽ không đi Đức nữa mà ở lại với cô. Má đã sống cô đơn quá lâu rồi. Ba đã tha thứ á. Đã đến lúc cả nhà Bảo sum vầy hạnh phúc bên nhau.

Sáng sớm tinh mơ, khi những giọt sương còn đọng lại trên lá, nắng vẫn chưa kịp lên. Bảo dậy sớm đến cửa hàng bánh kem. Cô chủ cửa hàng có má lúm đồng tiền dễ thương đã hứa sẽ dạy cô làm bánh gato. Vì hôm nay là sinh nhật Đại nên Bảo muốn tự tay làm bánh sinh nhật mang đến nhà tặng cho thằng bạn thân nhất của mình. Chắc chắc Đại sẽ rất vui.

- Em làm tốt lắm.

Trang, chủ cửa hàng bánh kem mỉm cười đứng bên cạnh nhìn Bảo chăm chút cho chiếc bánh kem của mình. Bảo cười toe, tự vỗ tay tán thưởng:

- Em cảm ơn chị. Hóa ra không khó như em tưởng.

- Giờ thì cầm cái ống này và viết chữ nè.

Bảo cầm ống xịt sô cô la Trang đưa bắt đầu xịt lên mặt bánh kem hàng chữ Happy birthday to my best friend. Sau đó, cô xịt thêm một cái mặt cười. Cảm giác thật tuyệt khi được tự tay làm một chiếc bánh.

Bảo lấy nắp hộp đặt lên bánh chào Trang rồi xách bánh kem bước ra ngoài đường phố.

Nắng đã lên. Một ngày đẹp trời. Bảo chui vào trong taxi đọc địa chỉ, sau đó dựa lưng vào ghế vui vẻ nhìn trời qua ô cửa xe.

- Ủa, sao trời mới này đẹp lắm mà tự nhiên âm u vậy ta? - Cô lẩm bẩm.

- Cháu đang đeo kính mát kia! - Chú tài xế lái taxi nói với Bảo.

- A! Dạ...- Bảo gỡ kính ra, bật cười. - Hi hi! Cháu quên mất.

Xe đỗ xích trước căn biệt thự. Bảo bước xuống xe trả tiền cho chú tài xế, rồi rít cảm ơn rồi đi vào trong khuôn viên biệt thự.

- Bảo, con tới chơi hả?

Bà nội của Đại tươi cười chào đón cô. Lần nào tới chơi, cô cũng thấy rất thoải mái. Cô thích không khí ở đây, trong lành mát mẻ. Bà nội của Đại và những cô giúp việc đều tốt bụng và hài hước.

- Con lên trên đi. Hai anh em nó đang ở trên đó.

- Ủa, có anh Hải Anh nữa hả nội? - Bảo vui vẻ hỏi.

- Ủ, tối qua nó ghé ăn cơm rồi ngủ lại luôn.

- Dạ!

Bảo bước lên cầu thang đi lên tầng hai. Tim cô đập rộn rã vì sắp được gặp Hải Anh. Nở nụ cười tươi, Bảo đi tới phòng của Đại. Khi đi ngang qua một căn phòng cửa chưa đóng kín, cô nghe thấy giọng nói của Đại phát ra từ trong đó.

- Em không biết anh Hai cũng thích Bảo nên mới nói như vậy. Nếu em biết anh Hai muốn nhường Bảo cho em, em sẽ không bao giờ chấp nhận. Hai người thích nhau mà, đúng không? Em đã từ bỏ ý định theo đuổi cổ rồi.

Bảo mở to mắt. Nhường??? Anh muốn nhường mình ư?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-tim-anh-bo-chay>